

ET INNBLIKK I BAHÁ'Í-TROEN OG DENS VERDENSSAMFUNN

BAHÁ'ÍENE

PÅ LITT OVER 150 ÅR, har bahá'í-troen vokst fra å være en ukjent bevegelse i Midtøsten til den verdensreligionen som har størst geografisk utbredelse etter kristendommen. Bahá'í-samfunnet omfatter mennesker fra over 2 100 ulike raser, stammer og etniske grupper og er ett av verdens mest fargerike organiserte fellesskap. Bahá'í-troens enhet og samspill utfordrer vanlige teorier om menneskets natur og mulighetene for å skape et fredelig og rettferdig verdenssamfunn.

▲ Bahá'íer fra Norge, Danmark, Latvia, Iran, USA og Australia på tur over Besseggen i Jotunheimen sommeren 2005.

“Jorden er kun ett land og menneskeheten dets innbyggere.”

— BAHÁ'U'LLÁH (1817-1892)

Den store utfordringen som menneskeheten står overfor i det 21. århundre, er å finne frem til en forenende visjon om menneskets og samfunnets natur. En slik visjon utredes i Bahá'u'lláhs skrifter.

Bahá'u'lláh hevder at drivkraften bak menneskehetens utvikling har vært en rekke påvirkninger fra guddommelige kilder opp gjennom historien. Gjennom denne innflytelsen er menneskehetens medfødte moralske og åndelige evner gradvis blitt utviklet og sivilisasjonens fremgang gjort mulig. Dette fenomenet er knyttet til skikkelser som Krishna, Moses, Buddha, Jesus og Muhammed. Prosessen er uten begynnelse eller slutt fordi den er avgjørende for menneskehetens videre utvikling.

Selv om menneskeheten er blitt oppfostret av denne prosessen, har prosessen i seg selv bare vært blitt forstått. Ulike folkeslag har istedenfor konstruert sine egne religiøse systemer rundt den enkelte religiøse åpenbarer. I historiens løp har den religiøse impuls begynt å halte på grunn av motsetningene og de bitre konfliktene som har oppstått.

Bahá'u'lláh sammenligner menneskehetens samlede modningsprosess med de modningsstadier som enkeltmennesker går gjennom – fra spedbarn til barn og ungdom. I dag har menneskeheten nådd en felles modenhetsalder og er inngitt evnen til å se hele sin utvikling som en sammenhengende prosess. De utfordringer som møter oss i dag, er å godta at vi er ett folk, å befri oss fra fortidens begrensende fordommer og sammen bygge fundamentet for en verdenssivilisasjon.

Kraften som vekker denne bevisstheten rundt om i verden, er Guds universelle åpenbaring som er blitt lovet i alle hellige skrifter fra menneskehetens fortid. Dens talsmann er Bahá'u'lláh, hvis læresetninger gir en modell for sosial organisering av planeten. Hans økende innflytelse er vår tids historie som ennå ikke er fortalt.

Bahá'íene

Bahá'í-troen ble grunnlagt på midten av 1800-tallet og er i dag blant de hurtigst voksende verdensreligionene. Med mer enn fem millioner tilhengere bosatt i nesten alle nasjoner på jorda, er den blitt den nest mest utbredte troen og overgår alle andre religioner med unntak av kristendommen når det gjelder geografisk spredning. Bahá'íer bor på mer enn 100 000 steder rundt om i verden, en utbredelse som gjenspeiler hengivenheten deres overfor idealet om verdensborgerskap.

BAHÁ'Í-TROENS globale ramme gjenspeiles i sammensetningen av dens medlemsmasse. Bahá'íene representerer et tverrsnitt av menneskeheten og kommer fra de fleste nasjoner, etniske grupper, kulturer, yrkesgrupper og sosiale eller økonomiske samfunnslag. Mer enn 2 100 forskjellige etniske grupper og stammer er representert.

Siden den også danner et samfunn fritt for skiller og splittelse, utgjør bahá'í-troen ett av verdens mest fargerike organiserte fellesskap.

Troens grunnlegger var Bahá'u'lláh, en persisk adelsmann fra Teheran, som midt i det nittende århundre gav avkall på en fyrstelig tilværelse med komfort og trygghet til fordel for et liv med forfølgelser og fengsling, for å gi menneskeheten et nytt budskap om fred og enhet.

Bahá'u'lláh hevdet at han var intet mindre enn en ny og selvstendig budbringer fra Gud. Han kan sidestilles med Abraham, Krishna, Moses, Zoroaster, Buddha, Kristus og Muhammed når det gjelder hans liv, arbeid og innflytelse. Bahá'íene betrakter Bahá'u'lláh som den foreløpig siste i denne rekken av guddommelige budbringere.

Bahá'u'lláhs viktigste budskap handler om enhet. Han fortalte at det finnes bare én Gud, at det bare er én menneskeslekt, og at alle verdensreligionene har vært gradvise stadier i åpenbaringen av Guds vilje

◀ *Mennesker i nesten alle nasjoner og med svært ulik bakgrunn er blitt bahá'íer. Her ser vi en samling av bahá'íer fra Cochabambaregionen i Bolivia. Mange er medlemmer av urbefolkningsgruppene aymara og quechua.*

*“Han som er
deres Herre,
den overmåte
barmhjertige,
nærer i sitt
hjerte et ønske
om å se hele den
menneskelige
rase som én sjel
og ett legeme.”*

— BAHÁ'U'LLÁH

► Over hele verden arbeider bahá'ier med å skape en ny og fredelig, global sivilisasjon. De arbeider mot dette målet hovedsaklig gjennom forvandling i individ og lokalsamfunn, blant annet ved å drive et stort antall små, grasrotbaserte utviklingsprosjekter som dette lille hagebruksprosjektet i Erdenbulgan, Mongolia.

og hensikt for menneskeheten. I dag har menneskeheten kollektivt nådd sin modenhetsalder, sier Bahá'u'lláh. Som forutsagt i alle verdens hellige skrifter, er tiden inne til at alle folkeslag skal forenes i et fredelig og integrert globalt samfunn. "Jorden er kun ett land og menneskeheten dets innbyggere," skrev han.

Troen som er grunnlagt av Bahá'u'lláh, er den yngste av verdens selvstendige religioner og skiller seg fra andre religioner på en rekke måter. Den har en unik organisering med en global administrasjon med fritt valgte styrende råd på nesten 10 000 steder.

Den har en særegen tilnæringsmåte til samtidens sosiale problemer. Troens skrifter og de mangfoldige aktivitetene blant medlemmene tar for seg de fleste strømninger i verden i dag – fra nytenkning om kulturelt mangfold og miljøvern til desentralisering av beslutningsprosesser; fra fornyet forpliktelse overfor familieliv og moral til appell om sosial og økonomisk rettferdighet i en verden som raskt utvikler seg til et globalt nabolag.

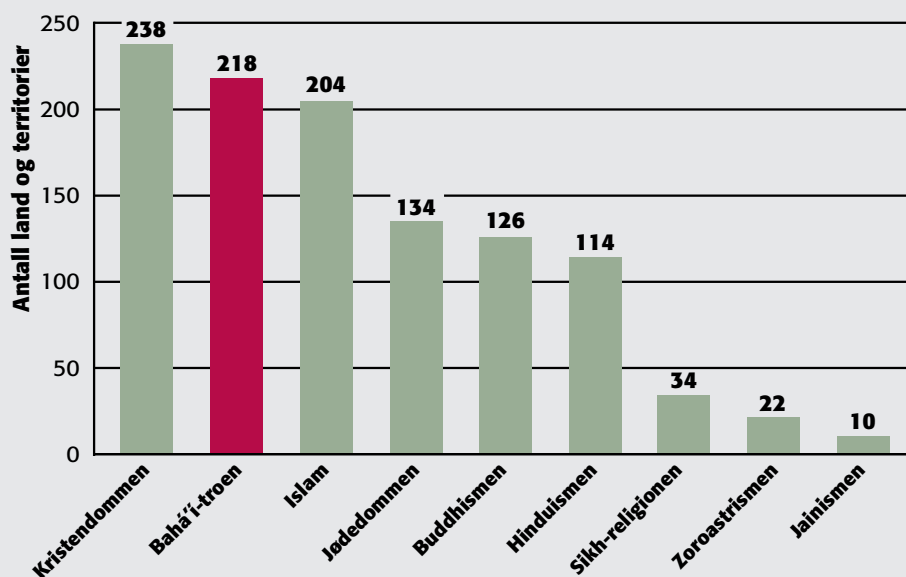
Det som imidlertid særpreger troen aller mest, er dens enhet. Til forskjell fra enhver annen religion – for ikke å nevne de fleste sosiale og politiske bevegelser – har bahá'í-

Nest størst global spredning

Bahá'íene har dannet betydelige samfunn i flere land og territorier enn noen annen selvstendig religion med unntak av kristendommen. Dette ble for første gang poengtert i 1982 i World Christian Encyclopedia. Boken presenterte arbeidet til rundt 500 forskere, demografer og statistikere som foretok den første omfattende undersøkelsen av religiøse troende verden over.

I følge Encyclopædia Britannicas årbok for 2003 er bahá'í-troen etablert i 218 selvstendige land og avhengige territorier. Kristendommen har samfunn i alle 238 land og territorier definert av De forente nasjoner.

Geografisk spredning av verdens selvstendige religioner

Kilde: 2003 Britannica Book of the Year

Hvordan bahá'í-troen er utbredt

Bahá'u'lláh forklarer at å forsøke å omvende andre er en upassende praksis i en tid som skulle oppmuntre til åndelig modenhet. Enkeltindividet har ansvar for selv å undersøke sannheten. Den beste måten bahá'ier kan bidra til denne prosessen på er å gjøre informasjon tilgjengelig og skape muligheter for at interesserte kan få utforske Bahá'u'lláhs budskap.

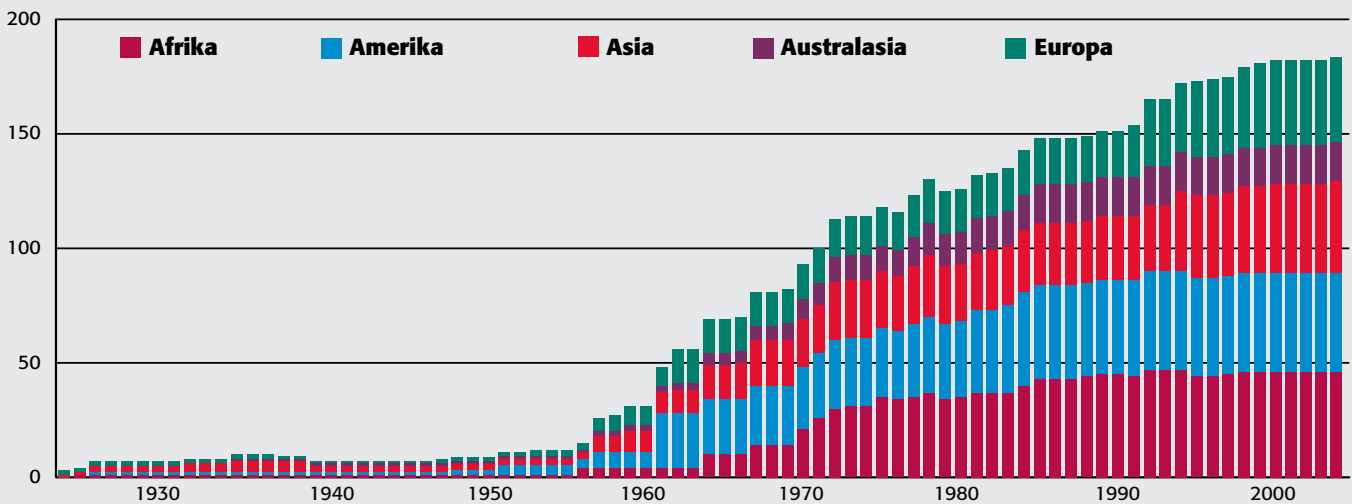
Tre aktiviteter som har vist seg å være spesielt effektive, er felles for arbeidet i bahá'í-samfunn over hele verden. En av disse aktivitetene er bahá'í barneklasser som er åpne for alle og har fokus på moralsk utvikling innenfor rammen av hva bahá'í-læren sier om menneskehetens enhet og verdensreligionenes enhet. En annen aktivitet er tilbedelsesmøter som har til hensikt å gi deltakerne – uansett religiøs bakgrunn – muligheten til å oppdage sin indre natur og å begynne å praktisere de åndelige egenskapene som ligger latente i den menneskelige sjel. Den tredje aktiviteten, studiesirkler, er som navnet tilsier, små sammenkomster som er viet til å utforske Bahá'u'lláhs skrifter. I tillegg til de andre fordelene, gjenspeiler alle tre aktiviteter bahá'í-synspunktet at den tradisjonelle oppdelingen mellom "troende" og "ikke-

troende" er en misforståelse av den guddommelige hensikt og et hinder for menneskelig fremgang. Om en sökende velger å bli bahá'í eller ikke, er opp til den enkeltes samvittighet og en avgjørelse som må respekteres av andre.

For å sikre at Bahá'u'lláhs budskap er tilgjengelig over alt, har bahá'íene lenge utvist villighet til å flytte fra sine hjem til andre steder eller land. En slik "pionering" som det kalles, avviker sterkt fra misjonærarbeidet slik vi kjenner det, siden de som pionerer forventes å skaffe seg arbeid og forsørge seg selv og integreres i sine nye samfunn.

Det finnes et bredt spekter av andre bahá'í-initiativer som bidrar til å skape balanse mellom det at venner kan bli kjent med troens læresetninger og tiltak og det å respektere den enkeltes personlige valg i forhold til et så sentralt område i livet som religion. Disse aktivitetene omfatter blant annet produksjon av litteratur og audiovisuelt materiale, offentlige møter og uformelle sammenkomster i hjemmene. Et navn på disse siste som ble populært på begynnelsen av det tjuende århundre – "firesides" – fortsetter å være en felles benevnelse på samtaler om bahá'í-troen.

Vekst i nasjonale åndelige råd

samfunnet på en vellykket måte motstått impulsen til å splittes opp i sekter og undergrupper. Den har bevart sin enhet til tross for en historie som er like turbulent som historien til enhver religion i antikken.

I løpet av årene som er gått siden Bahá'u'lláh levde, har prosessen med global forening som han oppfordret til, gjort store fremskritt. Gjennom de historiske prosessene er de tradisjonelle skillene som rase, klasse, tro og nasjon stadig brutt ned. Bahá'u'lláh forutsa at de integrerende kreftene til sist vil skape en verdensomspennende sivilisasjon. De viktigste utfordringene som jordens folkeslag står overfor, er å godta det faktum at de danner en enhet og å bidra til å skape denne nye verden.

For at et globalt samfunn skal blomstre, sa Bahá'u'lláh, må det være basert på visse grunnleggende prinsipper. Noen av disse er: å få slutt på alle slags fordommer, full likestilling mellom kjønnene, anerkjennelse av den grunnleggende enhet mellom verdens store religioner, å få slutt på ekstrem fattigdom og rikdom, utdanning for alle, overensstemmelse mellom vitenskap og religion, en varig balanse mellom natur og teknologi og opprettelsen av en verdensføderasjon som er basert på kollektiv sikkerhet og menneskehetens enhet.

Bahá'ier rundt om i verden uttrykker i hovedsak sin forpliktelse overfor disse prinsippene gjennom individets og samfunnets forvandling. Blant annet gjenspeiles

forpliktelsen i det store antall små sosiale og økonomiske prosjekter som springer ut fra grasrotplan og som bahá'í-samfunnet har satt i verk i de senere år.

Ved å bygge opp et forenet nettverk av råd som styrer på lokalt, nasjonalt og internasjonalt plan, har Bahá'u'lláhs tilhengere skapt et vidtrekkende og mangfoldig, verdensomspennende samfunn. Det kjennetegnes av et særpreget livs- og aktivitetsmønster. Det tilbyr en oppmuntrende modell for samarbeid, harmoni og sosial handling. I en verden hvor lojaliteten er så splittet, er dette i seg selv en enestående oppnåelse.

Dette bladet er et forsøk på å fortelle denne historien. ■

Enhet i Mangfoldighet

Bahá'ier over hele verden er forenet i et felles syn som innebærer en høy moralsk standard, et moderne syn på verden og en forpliktelse til å tjene samfunnet.

“Enhetens tabernakel er reist; betrakt ikke hverandre som fremmede. Dere er fruktene på ett tre og bladene på én gren.”

— BAHÁ'U'LLÁH

SOM UNG MANN satte Hizzaya Hissani Mwani seg som sitt mål i livet å hjelpe sine medafrikanere å komme seg opp fra fattigdom, rasisme og analfabetisme. En tid trodde han at en karriere innen politikken ville være den beste måten å oppnå dette på. Men siden han ble bahá'í for mer enn 25 år siden, har han hatt fokus på å arbeide direkte med folk i fjerntliggende landsbyer med slike ting som lesing og skriving, enkle, praktiske helseregler og moralske egenskaper.

Tahireh Sanchez leder et opplærings-senter innen data i jungelen i det vestlige Panama. Senteret har lokaler i den videregående skolen i landsbyen Soloy og betjener urfolkgruppen ngabe-bugle. Fru Sanchez er selv et medlem av ngabe-bugle, og hun er også annengenerasjons bahá'í. På fridagene sine leder fru Sanchez, som har ni års skolegang, gratis lese- og skriveklasser og hjelper til ved et utdannings- og forskningsinstitutt som drives av bahá'íene og som betjener ngabe-buglefolket i regionen. Hennes daglige mål er, sier hun, å tjene andre i sitt samfunn.

I Norge tilbringer Lasse Thoresen dagene med å undervise i og skrive musikk. Han er professor ved Norges Musikkhøgskole og er også anerkjent som en av Norges fremste komponister innen moderne klassisk musikk. Han finner ofte inspirasjon i ulike tradisjonelle musikkformer – alt fra kveding og hardingfelemusikk til gregoriansk sang. Hans verk forener i følge anmelderne både enkle og komplekse elementer for å skape et nytt og mangfoldig uttrykk. Målet er, sier professor Thoresen, å uttrykke gjennom musikken det som han anser for å være åndelige prinsipper for vår tid.

Selv om de er forskjellige med hensyn til kulturarv, utdanning og nasjonalitet, er dr. Mwani, fru Sanchez og professor Thoresen forent i en felles tro – bahá'í-troen – og en forpliktelse overfor dens idealer.

Det verdensomspennende bahá'í-samfunnet er blant de mest mangfoldige og utbredte grupper av mennesker på jorda.

Det er også blant verdens mest forente organisasjoner, et trekk som kanskje er dets mest karakteristiske kjennetegn.

Bahá'ier verden over har svært ulike religiøse bakgrunn: buddhisme, kristendom, hinduisme, jainisme, jødedom, islam, sikh-religion, spiritisme, zoroastrisme og åndedyrking. Likevel studerer de en felles samling av hellige skrifter, de følger et samlet sett av religiøse lover og forholder seg til ett administrativt system for kontinuerlig veiledning.

Deres følelse av enhet omfatter mer enn en felles teologi. Den blir uttrykt gjennom å holde fast ved forpliktelsen overfor et globalt program for moralsk, åndelig og sosial fremgang som representerer mange av verdenssamfunnets fineste idealer.

Å fremme likeverd mellom kvinner og menn er et viktig mål, i likhet med det å få slutt på rasemessige og etniske stridigheter. Å arbeide for å etablere økonomisk rettferdighet for alle mennesker er et annet viktig mål, på samme måte som det er viktig å sikre god tilgang til utdanning for alle. Bahá'í-samfunnet skyr alle former for overtro og fremsetter en høy moralsk standard for medlemmene sine. Verdensfred og opprettelsen av et forent verdenssamfunn er primære anliggender.

Det finnes faktisk ingen annen verdensorganisasjon med tilsvarende mangfold som har tilknytning til religion, politikk eller samfunn, og som kan gjøre krav på å ha en medlemsmasse med en slik hengivenhet overfor en felles visjon som er så entydig, ensartet og allmenngyldig.

► *Mennesker fra alle nasjonaliteter, raser og etniske grupper og med ulike religiøse bakgrunn verden over har erklært sin tilhørighet til bahá'í-troen. De gjør det verdensomspennende bahá'í-samfunnet til ett av de mest fargerike organiserte fellesskap av mennesker på jorden. Her ser vi en gruppe unge mennesker fra hele verden som tjenestegjør ved Bahá'í verdenssenter i Haifa, Israel.*

▲ Dr. Hizzaya Hissani Mwani, leder for UPLIFT, et bahá'í-inspirert alfabetiseringsprosjekt i Ugandas Vest-Nilenregion. Dr. Mwani har spilt en nøkkelrolle i utviklingen av UPLIFTS nyskapende og helhetlige tilnæringsmåte når det gjelder lese- og skriveopplæring.

Kilden til denne visjonen er Bahá'u'lláh (1817-1892), grunnleggeren av bahá'í-troen. Han var en persisk adelsmann som tilbrakte de siste 40 årene av sitt liv som en fange og landsforvist. Hans forfatterskap tilsvarer over 100 bind – skrifter som i dag danner grunnlaget for det verdensomspennende bahá'í-samfunnet.

En livsstil

Fra de tidligste tider har religion vært en mektig kraft for personlig og sosial forvandling. Både i den enkelte troendes liv og i de særegne samfunn som er vokst frem, er bahá'í-troen et praktisk og tydelig vitnesbyrd på virkeliggjørelsen av dette prinsippet.

Den viktigste hensikten med livet er for bahá'íene å kjenne og elske Gud og å bidra til en evig fremadskridende, global sivilisasjon. Bahá'íene går inn for å oppfylle denne hensikten gjennom en rekke forskjellige aktiviteter både på det

personlige plan, innen familien og i samfunnet. Bahá'í-skriftene understreker for eksempel viktigheten av daglig bønn og meditasjon, sterke familie- og ekteskapsbånd, regelmessige tilbedelsesmøter og anstrengelser for å tjene storsamfunnet.

Hizzaya Hissani Mwani ble født i 1948 i Øst-Afrika og ble foreldreløs som treåring. Han ble adoptert til en rik indisk, muslimsk familie i Dodoma, Tanzania og vokste opp i det som da var et rasemessig isolert samfunn – og han fikk oppleve hvordan det var å bli utsatt for rasisme.

“Det var områder for europeere og områder for indere og områder for afri-

“La deres visjon favne hele verden heller enn å begrense den til dere selv.”

— BAHÁ'U'LLÁH

Ikke en sekt, en selvstendig religion

Tidligere henviste enkelte forfattere til bahá'í-troen som en “sekt” av islam på bakgrunn av det faktum at dens grunnlegger og de tidligste tilhengerne kom fra et islamsk samfunn.

I religionsvitenskapen erkjenner man i dag at en slik henvisning ville være det samme som å kalle kristendommen en “sekt” av jødedommen, eller å henvise til buddhismen som et religiøst samfunn innenfor hinduismen.

Selv om Kristus faktisk var født som jøde og Buddha likeledes var født inn i en sosial struktur definert av hinduismen, var deres religiøse læresetninger langt mer enn en enkel fortolkning av de religiøse systemene hvor de vokste frem.

På samme måte la Bahá'u'lláh helt nye åndelige føringer. Hans skrifter er selvstendige og overgår det som ville vært skriftene til en religiøs reformator. Historikeren Arnold Toynbee bemerket i 1959:

“Bahaismen (sic) er en selvstendig religion på lik linje med islam, kristendommen og de andre anerkjente verdensreligionene. Bahaismen er ikke en sekt av en annen religion; den er en selvstendig religion, med samme status som andre anerkjente verdensreligioner.”

kanere,” sier dr Mwani når han beskriver forholdene for rundt 40 år siden. “Selv om jeg var muslim, måtte jeg under visse feiringer spise alene etter at alle de andre var gått. Jeg oppdaget at samfunnet ikke aksepterte meg fullt ut fordi jeg var afrikaner.”

Slike erfaringer fikk dr Mwani til å lete etter svar – svar knyttet til religion og svar på hvordan han kunne hjelpe sitt eget folk. “Jeg brukte å tenke at jeg ville bli politiker” sier han, for det så ut til å være den beste måten å kunne skape forandringer på.

I 1978, mens han underviste på en videregående skole i Dar Es Salaam, plukket han opp en liten bok om bahá'í-troen – og ble umiddelbart tiltrukket av bahá'í-visjonen om enhet.

“Da jeg lærte om menneskehetens enhet slik bahá'í-ene forstår begrepet, ble jeg virkelig begeistret,” sier dr Mwani. “Jeg ble inspirert av bahá'í-læren, for den var fri for fordommer.”

Kort tid etter at han ble bahá'í, flyttet dr Mwani til Kongo, den demokratiske republikk for å hjelpe til med et bahá'í-prosjekt som skulle bidra til utviklingen blant bayandafolket (pygmeene). Der ble det klart for ham at det var lese- og skriveopplæring – og ikke politikk – som var det avgjørende redskap for å hjelpe andre.

“Så mange mennesker i det området trodde at pygmeene er underlegne og ikke som andre mennesker,” sa dr Mwani. “Men etter hvert, gjennom alfabetisering,

viste det seg at de er like gode som alle andre.”

Han begynte å studere alfabetiseringsmetoder og tok først en mastergrad og senere en doktorgrad. I dag er han programleder for Uganda Program of Literacy for Transformation, UPLIFT (Ugandas alfabetiseringsprogram for forvandling), et bahá'í-inspirert alfabetiseringsprosjekt som betjener mer enn 100 samfunn i den fjerntliggende Vest-Nilenregionen nordvest i Uganda.

Mens tradisjonelle alfabetiseringsprogrammer i hovedsak fokuserer på å lære voksne å lese og skrive, inkorporerer UPLIFT-metoden også annen type kunnskap som for eksempel hvordan man overviner malaria, hvordan man lager kompost og hvordan man får et bedre kosthold. Det er en integrert og helhetlig tilnæringsmåte som har gjort de fleste deltakerne i stand til å lære å lese og skrive på omtrent 100 undervisningstimer – i motsetning til 200 til 300 timer som ellers er vanlig

UPLIFTs spesielle tilnæringsmåte ble for det meste utarbeidet av dr Mwani selv. Han gir bahá'í-prinsippene om enhet æren for at han klarte å se at alfabetiseringsopplæring kan være mer enn ren pugging. I stedet kan det brukes som en del av en integrert tilnærming til utvikling.

“Vi ser på språk og erfaringer og relaterer dem til helheten,” sier dr Mwani når han forklarer sin metode for å undervise i lesing og skriving for alurfolket i Vest-Nilenregionen. “Folk her tror for

“Menneskehetens tilfredshet, dens fred og trygghet, lar seg ikke oppnå med mindre og før enn dens enhet blir fast grunnfestet.”

— BAHÁ'U'LLÁH

Noen statistiske data for bahá'í verdenssamfunnet

	Verden Totalt	Afrika	Amerika	Asia	Australasia	Europa
Nasjonale åndelige råd	183	46	43	40	17	37
Lokale åndelige råd*	9 631	3 067	2 741	2 186	777	860
Land hvor troen er etablert:						
selvstendige land	191	53	35	45	14	44
uselvstendige territorier eller oversjøiske områder	47	6	17	3	13	8
Steder hvor det bor bahá'íer*	101 969	26 746	22 702	41 057	4 343	7 121
Kontinentale rådgivere	81	19	19	19	11	13
Hjelperådsmedlemmer	990	234	234	288	108	126
Urfolksstammer, raser og etniske grupper	2 112	1 250	340	250	250	22
Språk som bahá'í-litteratur er oversatt til	802	266	172	174	110	80
Forlag	33	7	3	9	2	12

Samlet av Statistikkavdelingen ved Bahá'í verdenssenter. *Per 2003

∞

“Verdens
folkeslag,
uansett rase eller
religion, henter
sin inspirasjon
fra én himmelsk
Kilde og er
undersåtter av
én Gud.”

— BAHÁ'U'LLÁH

◀ *Tahireh Sanchez som her er avbildet sammen med ektemannen Benjamin, ble født inn i en bahá'í-familie. Foreldrene hennes var blant de første av ngabe-buglefolket som ble bahá'ier.*

eksempel at det er heksedoktorer som forårsaker malaria, så vi må lære dem å bruke moderne medisin. Når vi da lærer ordet for malaria, studerer vi det i sammenheng med forebygging og behandling og årsak og helbredelse.

Tilnærmingen er å se på behovene i samfunnet som helhet og relatere innholdet i programmet til deltakernes liv,” sier dr Mwani.

Samfunnstjeneste i Panama

I Panama har Tahireh Sanchez og mannen hennes, Benjamin, de samme sterke ønskene om å tjene samfunnet sitt som består av rundt 80 000 ngabe-bugler som

bor i og rundt de sentrale Cordillafjellene i vestre Panama. Knyttet sammen av et felles språk og spredt utover hele regionen, lever ngabe-buglefolket for det meste i ytterkanten av Panamas samfunn og har historisk sett vært blant dets fattigste medlemmer.

I løpet av de siste 30 årene har rundt 8 000 av ngabe-buglefolket blitt medlemmer av bahá'í-troen. Mange ble tiltrukket av

troen på grunn av urfolksprofetiene som fortalte at det skulle komme en ny religion som ville lære menneskene om kjærlighet og enhet.

Ved hjelp av bahá'í-samfunnet i Panama bygget ngabe-buglefolkets bahá'ier Ngabe-Bugle (Guaymí) kulturelle senter i landsbyen Soloy. Senteret ble opprettet i 1982 og har i disse årene drevet et forskningsprogram innen jordbruk, bidratt til utviklingen av en rekke skoler i nabolandsbyer, drevet et utdanningsprogram tilsvarende ungdomsskolen og arrangert kultur- og folklorefestivaler. Alle disse programmene har hatt til hensikt å kombinere tradisjonell visdom og kultur med moderne kunnskap i et utdanningspro-

Nittendagsfesten:

en blanding av tilbedelse, fellesskap og grasrotdemokrati

Samlingspunktet i bahá'í-samfunnet er nittendagsfesten. Den holdes hver nittende dag og er lokalsamfunnets regelmessige tilbedelsessamling – og mer enn det.

Nittendagsfesten er åpen både for voksne og barn. Den fremmer og opprettholder enheten i det lokale bahá'í-samfunnet. Selv om programmet kan tilpasses en lang rekke ulike kulturelle og sosiale behov, har festen alltid tre deler: en åndelig, en administrativ og en sosial del. På denne måten kombinerer festen religiøs tilbedelse med grasrotstyre og sosialt samvær.

Bruken av ordet “fest” kan få noen til å tro at det vil bli servert et stort måltid. Det er ikke nødvendigvis

tilfelle. Selv om det vanligvis blir servert mat og drikke, er begrepet i seg selv ment å antyde at samfunnet skal nyte en “åndelig fest” med tilbedelse, fellesskap og enhet. Bahá'u'lláh understreket viktigheten av å samles hver nittende dag ved begynnelsen av hver bahá'í-måned for “å knytte hjerter sammen”, selv om det ikke skulle bli servert noe annet enn vann. [*se bahá'í-kalenderen, side 64*]

Under tilbedelsesprogrammet leses det høyt fra bahá'í-skriftene. Deretter følger en åpen diskusjon som gir alle medlemmene mulighet til å uttale seg om samfunnets anliggender, og som gjør festen til en “demokratisk arena på samfunnets grasrotnivå”. Festen avsluttes med sosialt samvær.

gram som er tilpasset ngabe-buglefolket, som tidligere var kjent som guaymifolket.

Fru Sanchez og mannen hennes er aktive støttespillere for mange av disse programmene. Begge har for eksempel ledet opplæringsaktiviteter innen moralsk utdanning, og begge har arbeidet på senterets radiostasjon som har sendinger på ngabe-buglespråket og fungerer som en sammenbindende kraft i samfunnet.

Som hos dr Mwani, er tjenestene de yter samfunnet motivert av troen deres. "Hvis jeg ikke var en bahá'í, ville min måte å tenke på være ganske annerledes," sier fru Sanchez. "Jeg ville bare tenkt på å leve fra dag til dag, og ikke tenke på morgendagen eller å gjøre noe godt for andre – spesielt noe som vil bringe andre glede og velvære."

Ekteparet Sanchez anstrenger seg også for å innarbeide bahá'í-prinsippene i sitt eget familieliv. Dette er spesielt tydelig på måten livet deres som gift skiller seg fra typiske ngabe-bugleektepar. Som så mange andre steder i verden, er kvinnen mannen underdanig i et tradisjonelt ekteskap. Hvis paret har hest, rir mannen mens kona går. Og kvinnen står typisk nok for all matlaging, vasking og barnepass.

I sitt hushold har ekteparet Sanchez i årenes løp delt alle plikter. De bestreber seg på å etterleve prinsippet om likestilling mellom kvinner og menn. "Noen ganger lager han mat, og noen ganger gjør jeg det," sier fru Sanchez. "I blant vasker jeg klærne, og i blant gjør han det. Og vi prøver å vise hverandre respekt."

Fru Sanchez' foreldre var blant de første ngabe-buglene som ble bahá'í, og hun ble oppdratt som en bahá'í. Virkningene av troens læresetninger om alle menneskers enhet er tydelige i den selvtilliten og åpenheten hun formidler til besøkende – egenskaper som gjør at hun utmerker seg blant de fleste ngabe-bugler som tradisjonelt har vært temmelig isolert og mistenksomme overfor fremmede.

"Oss imellom er vi snille og veldig sosiale," sier fru Sanchez. "Men vi er alltid redde for å snakke med folk utenfra og forholde oss til dem. I min familie ble jeg imidlertid oppdratt til å omgås andre og behandle alle andre som likeverdige. Så dette gjør det mulig for meg å gå ut og bli venner med alle slags mennesker."

Etter noen år som statlig alfabetiseringsarbeider, tok fru Sanchez i 2003 en ny jobb som koordinator for et dataopplæringscenter som ved hjelp av et bahá'í-inspirert utviklingsbyrå er opprettet på den videregående skolen i Soloy.

"Erfaringen med Internett er helt fantastisk, hvor vi kan ha forbindelse med verden og få informasjon fra forskjellige steder," sier fru Sanchez. "Dette gjør det mulig å ta inn hele verden, og det er en

Hvor mange bahá'ier er det?

Anslå det nøyaktige antall tilhengere av en verdensreligion er en vanskelig og kompleks oppgave. I noen deler av verden kan religiøse forfølgelser og regjeringens undertrykkelse føre til at mange troende nøler med å gi seg til kjenne. I andre områder gjør dårlig kommunikasjon eller infrastruktur det vanskelig å samle inn data.

De som arbeider med å telle religiøse troende, er derfor ofte tvunget til å benytte seg av indirekte data som for eksempel statistiske oversikter, sosiologiske studier, befolkningsplaner og slike ting som offentlige beregninger av etniske, kulturelle og religiøse befolkningsgrupper.

Å anslå antall bahá'ier er enda vanskeligere på bakgrunn av det faktum at de fleste bahá'iene i verden bor i utviklingsland og kommer fra ulik kulturell og religiøs bakgrunn og derfor av og til blir uriktig talt i alle undersøkelser bortsett fra de aller grundigste.

Med disse vanskelighetene i tankene, og ut fra et ønske om å være så nøyaktige som mulig, er demografer ved Bahá'í verdenssenter forsiktige når de anslår antall bahá'ier på verdensbasis. Etter deres syn, indikerer de nyeste data at det er rundt fem millioner bahá'ier i verden.

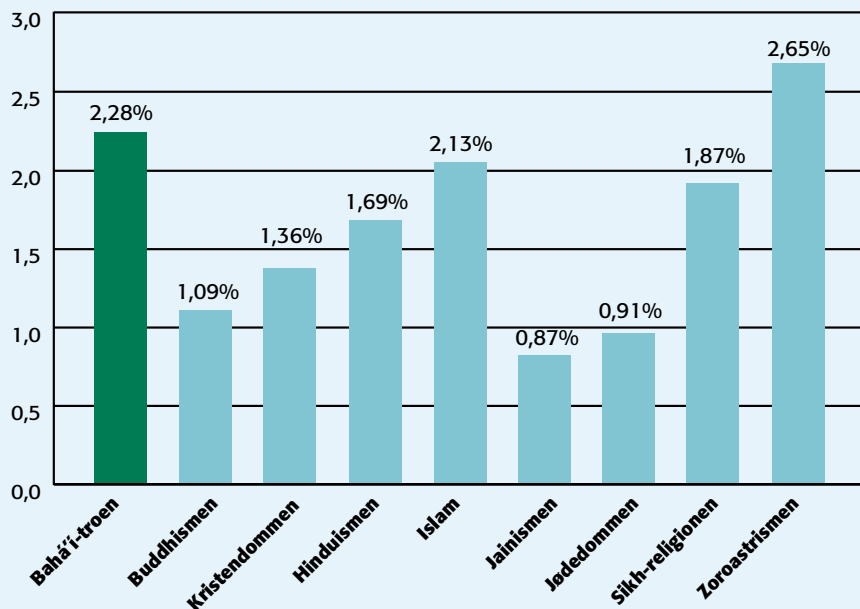
Den iboende nøkternheten i deres metoder blir tydelig når bahá'í-statistikker sammenlignes med andre anslag. Hvert år utgir for eksempel Encyclopædia Britannica en oversikt over religiøse demografiske statistikker. Britannicas årbok for 2003 anslår at det var 7 406 000 bahá'ier på verdensbasis i 2002.

Nesten uansett metodologi er vekstraten for bahá'í-troen høy sammenlignet med andre selvstendige verdensreligioner.

I følge den andre utgaven av World Christian Encyclopedia som ble utgitt i 2001, og som anses for å være kanskje den mest autoritative kilde når det gjelder religiøse demografiske data, vokste bahá'í-troen gjennomsnittlig 2,28 prosent per år i løpet av 1990-tallet.

Årlig vekst 1990–2000, for verdens selvstendige religioner

Religioners antatte vekst hastighet i prosent, 1990-2000 (Kilde: World Christian Encyclopedia 2nd Edition, 2001)

∞

“Enhver tidsalder har sitt eget problem, og enhver sjel sin bestemte higen. Det legemiddel som verden behøver i sine nåværende lidelser, kan aldri være det samme som en senere tidsalder kan trenge.”

— BAHÁ'U'LLÁH

måte å kommunisere med ulike mennesker på som likeverdige.”

Viktigheten av bønn

I Norge arbeider Lasse Thoresen med å fremstille bahá'í-troens åndelige prinsipper gjennom sin musikk. Musikk, sies det i bahá'í-skriftene, er “åndelig føde for sjel og hjerte” med stor kapasitet til å inspirere og motivere.

“Menneskeånden må gjennomgå en forvandling og bli transformert helt til den gjenspeiler guddommelige egenskaper,” sier professor Thoresen. “Bønn og meditasjon er viktige virkemidler, og musikk kan inngå i og forsterke denne prosessen.”

Som andre bahá'íer rundt om i verden, legger professor Thoresen vekt på å ta seg tid til å be og meditere minst én gang om dagen. Han velger blant de hundrevis av bønner som er åpenbart av Bahá'u'lláh og andre sentrale skikkelser i bahá'í-troen, og en stund blir tilbrakt i stille refleksjon eller meditasjon. “Vi har ikke noe presteskap i bahá'í-troen, vi har ingen guruer eller andre åndelige autoriteter, så meditasjonsformen overlates til den enkelte,” sier professor Thoresen, som også har skrevet en bok om meditasjon i bahá'í-sammenheng (“Nøkler til Forvandling”).

Professor Thoresen ble oppdratt i den lutherske kirke og følte seg “spontant

religiøs” som barn, men som tenåring begynte han å stille spørsmålsteget ved kristendommen og erklærte seg som ateist. “Som ung intellektuell virket det ikke logisk å tro på Gud.” Sjokket av å være til stede ved farens død ansporet ham til å gjenoppta sin søken etter sannhet innen religion. “Jeg hadde ikke forstått realiteten av døden,” sier han. “Så var jeg plutselig en ateist som sto ansikt til ansikt med forståelsen av at den er alles skjebne.”

Da han var i tjuårene begynte han så å undersøke forskjellige trossystemer, fra buddhisme til hinduisme til gresk filosofi. Sommeren 1971 hørte han om bahá'í-troen og ble umiddelbart tiltrukket. Han fikk en bok med Bahá'u'lláhs skrifter og opplevde at “dette meget godt kunne være en åpenbaring fra Gud,” sier professor Thoresen.

“Først og fremst så jeg i bahá'í-skriftene at det er noen temaer i bahá'í-troen som finnes i alle religioner, temaer som handler om evigheten, løsrivelse fra verden, rettskaffenhet, rettferdighet og kjærlighet.

Den så også ut til å passe til verdenssituasjonen i dag. Fra det jeg hadde studert, visste jeg at vi alle er i en global landsby. Og Bahá'u'lláh sa faktisk det for over 100 år siden.” ■

▼ Lasse Thoresen.

LISBETH RISNES, MIC-NORWAY

Det verdensomspennende bahá'í-samfunnet er etablert i nesten alle land

Afrika

Algerie
Angola
Benin
Botswana
Burkina Faso
Burundi
Den sentralafrikanske republikken
Djibouti
Kamerun
Kapp Verde
Komorene
Kongo Brazzaville
Kongo, den demokratiske republikk
Egypt
Ekvatorial-Guinea
Elfenbenskysten
Eritrea
Etiopia
Gabon
Gambia
Ghana
Guinea
Guinea-Bissau
Kenya
Lesotho
Liberia
Madagaskar
Malawi
Mali
Marokko
Mauritania
Mauritius
Mosambik
Namibia
Niger
Nigeria
Rwanda
São Tomé & Príncipe
Senegal
Seychellene
Sierra Leone
Somalia
Sudan
Swaziland
Sør-Afrika
Tanzania
Togo
Tsjad
Tunisia
Uganda
Zambia
Zimbabwe

Amerika

Antigua & Barbuda
Argentina
Bahamas
Barbados
Belize
Bolivia
Brasil
Canada
Chile
Colombia
Costa Rica
Cuba
De forente stater
Den dominikanske republikken
Dominica
Ecuador
El Salvador
Grenada
Guatemala
Guyana
Haiti
Honduras
Jamaica
Mexico
Nicaragua
Panama
Paraguay
Peru
St. Kitts og Nevis
St. Lucia
St Vincent og Grenadinene
Surinam
Trinidad og Tobago
Uruguay
Venezuela

Asia

Afghanistan
Armenia
Aserbajdsjan
Bahrain
Bangladesh
Bhutan
Brunei
De forente arabiske emirater
Filippinene
Georgia
India
Indonesia
Irak
Iran
Israel
Japan
Jemen
Jordan
Kambodsja
Kasakhstan
Kina
Kirgisistan
Kuwait
Laos
Libanon
Malaysia
Maldivene
Mongolia
Myanmar
Nepal
Oman
Pakistan
Qatar
Singapore
Sri Lanka
Syria
Sør-Korea
Tadsjikistan
Taiwan
Thailand
Turkmenistan
Usbekistan
Vietnam
Øst-Timor

Australasia

Australia
Cookøyene
Fiji
Kiribati
Marshalløyene
Mikronesiaføderasjonen
Nauru
New Zealand
Palau
Papua Ny-Guinea
Salomonøyene
Samoa
Tonga
Tuvalu
Vanuatu

Europa

Albania
Andorra
Belgia
Bosnia-Hercegovina
Bulgaria
Danmark
Estland
Finland
Frankrike
Hellas
Hviterusland
Irland
Island
Italia
Kroatia
Kypros
Latvia
Lichtenstein
Litauen
Luxembourg
Makedonia
Malta
Moldova
Monaco
Nederland
Norge
Polen
Portugal
Romania
Russland
San Marino
Serbia og Montenegro
Slovakia
Slovenia
Spania
Storbritannia
Sveits
Sverige
Tsjekkia
Tyrkia
Tyskland
Ukraina
Ungarn
Østerrike

Bahá'u'lláh

Bahá'u'lláhs skrifter gir svar på evige teologiske og filosofiske spørsmål som har opptatt menneskeheten siden antikken – spørsmål som “Hvem er Gud?” “Hva er godhet?” og “Hvorfor er vi her?” Han tar også for seg moderne spørsmål fremsatt av samtidens tenkere. Han belyser menneskenaturens grunnleggende motivasjon. Han gir svar på om fred i det hele tatt er mulig. Og han forklarer hvordan Gud sørger for menneskehetens sikkerhet og velferd.

I MIDTEN AV det nittende århundre var det “Sorte hull” i Teheran et av de verste fangehullene i Midt-Østen. Det var tidligere brukt som et underjordisk basseng for et offentlig bad, og dets eneste adkomst var en trang passasje ned tre bratte trapper med steintrinn. Fangene krøp sammen i skitten der de vansmektet i hullets mørke dysterhet og den kalde og kvalmende underjordiske atmosfæren.

Dette dystre fangehullet ble scenen for den mest sjeldne og høyest verdsatte av alle religiøse hendelser: et dødelig menneske, menneskelig i andre henseende, ble kalt av Gud til å bringe en ny religiøs åpenbaring til menneskeheten.

Året var 1852, og mannen var en persisk adelsmann, i dag kjent som Bahá'u'lláh. Under hans fangenskap i Teherans “Sorte hull”, mens han satt med føttene i stokker og med en 50 kilos lenke rundt halsen, mottok Bahá'u'lláh en visjon om Guds vilje for menneskeheten.

Hendelsen kan sammenlignes med de andre store øyeblikk i fjern fortid da Gud åpenbarte seg for sine tidligere budbringere: da Moses sto foran den brennende busk; da Buddha ble opplyst under Bodhi-treet; da den Hellige Ånd i form av en due steg ned over Jesus eller da erkeengelen Gabriel viste seg for Muhammed. [fortsetter på side 20]

◀ Inngangen til Bahá'u'lláhs gravmæle i nærheten av Akka, Israel.

*“Dette er
Dagen da Guds
ypperste gaver
er blitt utøst over
menneskene,
Dagen da hans
mektigste nåde er
blitt inngytt i alle
skapte ting.”*

— BAHÁ'U'LLÁH

Bábí-bevegelsen, forløper for bahá'í-troen

Hvorfor bahá'íene anser 1844 som begynnelsen av sin tro

Den første delen av det nittende århundre var en periode med messianske forventninger i mange land. Oppriktige troende med ulik religiøs bakgrunn vendte seg til sine respektive trossamfunn for å forstå den økende forandingsprosessen som fant sted, opprørt over følgene av vitenskapelige undersøkelser og industrialisering.

I Europa og Amerika trodde grupper som Tempelordenen og tilhengerne av William Miller at de hadde funnet bevis i sine hellige skrifter som støttet deres overbevisning om at historien hadde tatt slutt, og at Jesu gjenkomst var nær. En påfallende lik utvikling var i gjære i Midtøsten i troen på at profetier i Koranen og islamske tradisjoner var nær ved å bli oppfylt.

Den aller mest dramatiske av disse tusenårsbevegelsene vokste frem i Iran. Den samlet seg om personen og læren til en ung kjøpmann fra byen Shiraz, kjent fra historien som Báb. Fra 1844 til 1863 ble persere fra alle samfunnslag fanget i en storm av håp og oppgløddhet som ble vekket av Bábs kunngjøring om at Guds Dag var nært forestående og at han selv var den som var lovet i islamske skrifter. Menneske-

heten sto, sa han, på terskelen til en æra som ville bli vitne til en forvandling av alle aspekter i livet.

På noen måter kan Bábs rolle sammenlignes med døperen Johannes' i grunnleggelsen av kristendommen. Báb var Bahá'u'lláhs forløper: hans viktigste oppgave var å forberede veien for Bahá'u'lláhs komme. Følgelig betrakter bahá'íene grunnleggelsen av bábí-troen som synonym med grunnleggelsen av bahá'í-troen – og dens hensikt var oppfylt da Bahá'u'lláh i 1863 kunngjorde at han var Den Lovede som Báb hadde forutsagt.

En selvstendig religion

Báb grunnla imidlertid sin særegne og selvstendige religion. Denne religions-åpenbaringen, kjent som bábí-troen, utviklet sitt eget sterke samfunn med egne hellige skrifter og satte sitt eget uutslettelige preg på historien.

Bábí-troen ble grunnlagt 23. mai 1844 da Báb, som da var en 25 år gammel kjøpmann i den iranske byen Shiraz, kunngjorde at han var islams lovede Qa'im, "han som vil oppstå". Selv om den unge kjøpmannens navn var Siyyid 'Ali-Muhammad, tok han tittelen "Báb" som betyr "Port" eller "Dør" på arabisk. Hans komme, forklarte Báb, representerte portalen hvor Guds universelle budbringer som hele menneskeheten ventet på, snart ville komme til syne.

“Veien til ledelse er kjærlighet og medlidenhet, ikke maktbruk og tvang.”

— BÁB

▼ Den øverste delen av bygningen hvor Báb erklærte sin misjon den 23. mai 1844 i Shiraz, Iran.

Skriftlige beretninger viser at Báb var et spesielt barn. Han var født 20. oktober 1819 og la for dagen en overraskende visdom og høysinnethet som minnet om den unge Jesus. Da han ble voksen, arbeidet han sammen med onkelen i familieforetagendet, et handelshus. Hans integritet og fromhet vant respekt hos andre kjøpmenn. Han var også kjent for sin gavmildhet overfor de fattige.

Etter sin kunnngjøring tiltrakk Báb seg raskt tilhengere, og den nye religiøse bevegelsen spredte seg over Iran som en løpeild. Denne veksten vakte motstand og forfølgelser – spesielt i religiøse kretser som så en trussel mot sin egen makt og prestisje. Báb ble fengslet flere ganger under disse forfølgelsene.

Hans viktigste verk, *Bayanen*, opphevet visse muslimske lover og erstattet dem med nye som var relevante for en mer moderne tid. *Bayanen* understreket viktigheten av en høy moralsk standard med spesiell vekt på et rent hjerte og et rent motiv. Den tok også til orde for å fremme kvinnes og de fattiges stilling og for utdanning og nyttige former for vitenskap.

Det sentrale tema i *Bayanen* var den nært forestående tilsynekomsten av en annen budbringer fra Gud, en som ville være mye større enn Báb, og hvis misjon ville være å innvie fredens og overflodens tidsalder som så lenge hadde vært lovet i islam så vel som i jødedommen, kristendommen og alle de andre verdensreligionene.

Forfølgelse og henrettelse

Hjerte og sinn hos de som hørte Báb's budskap, var fastlåst i et forståelsesbilde som hadde forandret seg lite siden middelalderen. Ved å kunnngjøre en helt ny religion, var Báb i stand til å hjelpe sine tilhengere med å bryte helt ut av den islamske referanserammen og mobilisere og forberede dem til Bahá'u'lláhs komme.

Dristigheten i denne kunnngjøringen – som fremsatte visjonen om et helt nytt samfunn – skapte intens frykt i etablerte religiøse og verdslige kretser. Som en følge av dette, utviklet det seg raskt forfølgelser av bábíene. Báb's motstandere argumenterte til sist med at han ikke bare var en kjetter, men en farlig opprører. Myndighetene besluttet å henrette ham.

Den 9. juli 1850 ble dødsdommen fullbyrdet på torget foran militærkasernene i Tabriz. Rundt 10 000 mennesker hadde samlet seg på takene av kasernene og husene som hadde utsikt til torget. Báb og en ung tilhenger ble hengt opp på veggen

▲ Báb's levninger er begravd under dette gravmælet på Karmelfjellet i Haifa, Israel. Báb's gravmæle er et av de helligste stedene i verden for bahá'íene.

med to rep. Et regiment på 750 kristne, armenske soldater som var stilt opp på tre rekker med 250 i hver, åpnet ild i tre salver som fulgte hverandre. Himmelen mørknet og hele plassen ble skjult av den tette røyken fra kruttet og støvet som skuddene virvlet opp.

I følge en beretning overlevert til det britiske utenrikskontor, var ikke Báb å se da røyken hadde lagt seg. Hans følgesvenn sto på bakken uten sår og uberørt av kulene. Repene som han og Báb var blitt hengt opp med, var derimot sønderrevet.

Báb ble funnet i cellen sin, der han gav en siste veiledning til en av sine tilhengere. Tidligere på dagen, da vaktene var kommet for å ta ham til henrettelsesstedet, hadde Báb advart dem med at ingen "jordisk makt" kunne få ham til å tie før han hadde sagt alt han ønsket å si. Nå, da vaktene kom for andre gang, kunnngjorde Báb rolig: "Nå kan dere oppfylle hensikten deres."

For andre gang ble Báb og hans unge følgesvenn ført frem for henrettelse. De armenske troppene nektet å skyte igjen, og en muslimsk eksekusjonspeletong ble samlet og beordret til å skyte. Denne gangen ble kroppene splintret, knoklene og kjøttet ble blandet til en masse. Overraskende nok var ansiktene deres nærmest urørt.

Bahá'u'lláhs opplevelse i det Sorte hull var begynnelsen til en prosess med religiøs åpenbaring som i løpet av de neste førti år førte til produksjonen av de tusenvis av bøker, tavler og brev som utgjør kjernen i bahá'í-troens hellige skrifter. I disse skrifterne skisserte han en struktur for gjenoppbygging av det menneskelige samfunn på alle plan: åndelig, moralsk, økonomisk, politisk og filosofisk.

I fortiden har Guds budbringere for det meste presentert sin lære for menneskeheten ved å snakke eller preke. Disse ytringene ble så nedtegnet av andre, noen ganger i løpet av budbringerens liv, andre ganger senere fra tilhengerens hukommelse. Grunnleggeren av bahá'í-troen tok imidlertid selv penn og papir fatt og skrev ned for menneskeheten den åpenbaringen han mottok. Enkelte ganger dikterte han budskapet sitt til tilhengere som tjente som sekretærer.

Bahá'u'lláh tok ikke for seg bare de evige teologiske og filosofiske spørsmålene som har opptatt menneskeheten siden antikken – spørsmål som “Hvem er Gud?” “Hva er godhet?” og “Hvorfor er vi her?” – men også spørsmål fra samtidens tenkere: Hva er det som motiverer den menneskelige natur? Er fred virkelig mulig? Bryr Gud seg fortsatt om menneskeheten?

Bahá'u'lláhs ord er kilden til bahá'í-samfunnets inspirasjon, kreative energi og den moralske holdning som preger samfunnets medlemmer.

▲ Dette huset var Bahá'u'lláhs bolig i Adrianopel (Edirne, Tyrkia) like før hans siste landsforvisning til fangebyen Akka. Huset er fullstendig renoveret, og bahá'íene anser det som et helligt sted.

Bahá'u'lláh, hvis navn betyr “Guds Herlighet” på arabisk, ble født 12. november 1817 i Teheran som sønn av en velstående regjeringsminister, Mirza Buzurg-i-Nuri. Han fikk navnet Husayn-'Ali og hans familie kunne spore forfedrene tilbake til de store dynastiene i Irans storhetstid. Bahá'u'lláh levde som en prins da han var ung, og fikk en utdanning som først og fremst var konsentrert om rideferdigheter, sverdføring, kalligrafi og klassisk poesi.

I oktober 1835 giftet Bahá'u'lláh seg med Asiyih Khanum, datter av en annen adelsmann. De fikk tre barn: en sønn, 'Abdu'l-Bahá, født i 1844, en datter, Bahiyyih, født i 1846 og en sønn, Mihdi, født i 1848. Bahá'u'lláh takket nei til ministerkarrieren som lå åpen for ham i regjeringen og valgte i stedet å vie sin tid til en rekke filantropiske aktiviteter som tidlig på 1840-tallet hadde gitt ham et ry som “De fattiges far”. Denne privilegerte tilværelsen smuldret raskt etter 1844 da Bahá'u'lláh ble en av de ledende talsmenn for bábí-religionen.

Som forløper for bahá'í-troen, feide bábí-religionen over Iran som en virvelvind – og forårsaket en intens forfølgelse fra re-

ligjøre kretser. Etter henrettelsen i 1850 av dens grunnlegger, Báb, ble Bahá'u'lláh arrestert og brakt til Teheran til fots og i lenker. Innflytelsesrike medlemmer av hoffet og prestskapet krevde en dødsdom. Bahá'u'lláh ble imidlertid beskyttet av sitt personlige ry og den sosiale stilling som hans familie hadde, så vel som av protester fra vestlige ambassader.

I stedet for henrettelse, ble han derfor i 1852 kastet i det beryktede "Sorte hull". Myndighetene hadde håp om at dette ville resultere i hans død. I stedet ble fangehullet fødestedet for en ny religiøs åpenbaring.

Bahá'u'lláh tilbrakte fire måneder i det "Sorte hull", og i løpet av den tiden fikk han reflektert over rekkevidden av sin misjon. "Jeg var bare et menneske som alle andre, i søvn på mitt leie, da se – den overmåte herliges briser strøk hen over meg og gav meg kunnskap om alt som har vært," skrev han senere. "Dette er ikke en ting fra meg, men fra en som er allmechtig og allvitende. Og han ba meg oppløfte min røst mellom jord og himmel..."

Landsforvisning

Ved løslatelsen ble Bahá'u'lláh forvist fra sitt hjemland – noe som ble begynnelsen på førti års landsforvisning, fengsling og forfølgelse. Han ble først sendt til Bagdad hvor han ankom i april 1863. Tolv måneder senere forlot han byen og dro til

En engelsk forskers møte med Bahá'u'lláh

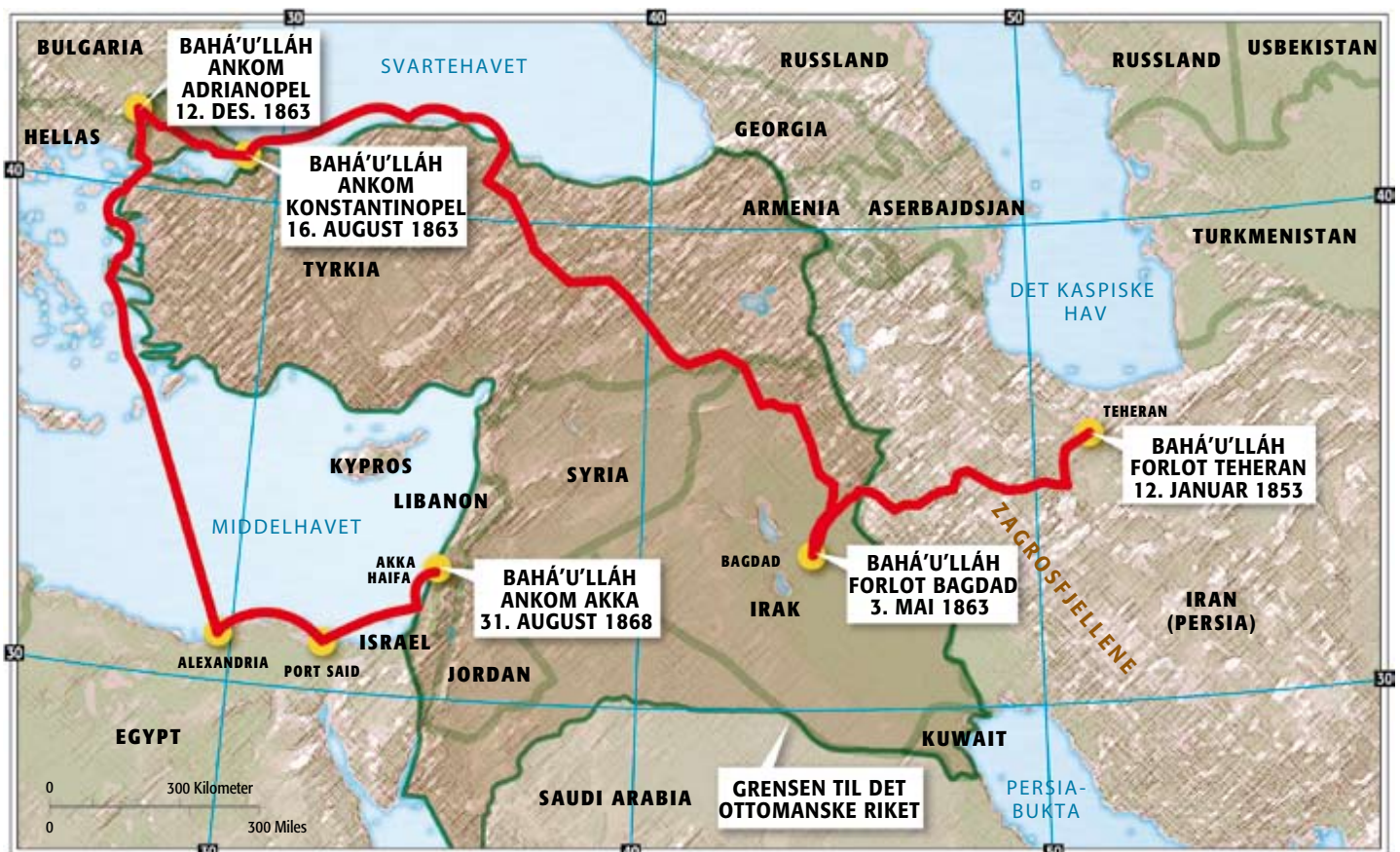
I 1890 møtte den kjente orientralisten fra Cambridge, Edward G. Browne, Bahá'u'lláh. Han var den eneste fra Vesten som møtte ham og skrev en beretning om sin opplevelse. Browne som besøkte Bahá'u'lláh i hans bolig i nærheten av Akka, beskrev møtet slik:

Hans ansikt vil jeg aldri kunne glemme, skjønt jeg ikke kan beskrive det. Disse gjennomtrengende øyne syntes å kunne lese selve ens sjel; makt og autoritet stod skrevet på denne høye panne. ... Det var unødig å spørre i hvis nærhet jeg stod, da jeg bøyd meg for en som er gjenstand for en hengivenhet og kjærlighet som konger kunne misunne ham og keisere forgyeves sukker etter!

En mild, verdig røst bad meg ta plass, og fortsatte så: "Lovet være Gud at du har nådd frem! ... Du er kommet for å besøke en fange og en forvist... Vi ønsker bare det gode for verden og lykke for nasjonene, og dog stempler de Oss som en opprører som fortjener fengsel og forvisning... Denne strid og denne blodsutgytelse må opphøre, og alle mennesker bli som én slekt og én familie... La ikke et menneske æres for dette at han elsker sitt land; la ham heller æres for dette at han elsker hele menneskeheten."

den fjellrike villmarken i Kurdistan hvor han bodde helt alene i to år og reflekterte over følgene av oppgaven som han var blitt kalt til. Perioden i Kurdistan minner om tilsvarende perioder med tilbaketrekning som grunnleggerne av de andre store verdensreligionene hadde, så som Buddhas vandring, de førti døgn som Kristus tilbrakte i ørkenen og Muhammeds

▼ Kart som viser reiseruten for Bahá'u'lláhs landsforvisning.

*“Han har måttet
bo i den ødligste
av alle byer,
slik at han kan
oppbygge dine
tjeneres hjerter,
og har vært
villig til å lide
den dypeste
fornedrelse,
slik at dine
skapninger kan
bli opphøyet.”*

— BAHÁ'U'LLÁH

tilbaketrekning til hulen på Hirafjellet.

I 1856 vendte Bahá'u'lláh tilbake til Bagdad på oppfordring av de landsforviste bábíene. Under hans fornyede lederskap vokste bábí-samfunnet, og Bahá'u'lláhs ry som åndelig leder spredte seg. Av frykt for at anerkjennelsen av Bahá'u'lláh på nytt ville vekke stor entusiasme for bevegelsen i Persia, klarte sjahens regjering å presse de ottomanske myndighetene til å sende ham i eksil enda lenger bort.

Før de forlot Bagdad i april 1863, slo Bahá'u'lláh og hans tilhengere leir i en hage ved bredden av Tigris. Mellom 21. april og 2. mai 1863 erklærte Bahá'u'lláh for dem som var sammen med ham, at han var Den Lovede som var forutsagt av Báb – og som også var forutsagt i alle verdens hellige skrifter.

Hagen ble kjent for bábí'ene som Ridvanhagen, som betyr “paradis” på arabisk. Minnet om den tolv dager lange perioden som ble tilbrakt der, feires som den mest gledesfylte av bábí-helligdagene, ridvanfestivalen.

3. mai 1863 red Bahá'u'lláh ut av Bagdad på sin vei til Konstantinopel, rikets hovedstad, fulgt av sin familie og utvalgte følgesvenner. Han hadde blitt en umåtelig populær og avholdt skikkelse. Øyenvitner beskrev avreisen i rørende vendinger og bemerket både tårene fra mange lærde, myndighetspersoner og tilskuere og den ære og respekt som myndighetene viste ham.

Etter fire måneder i Konstantinopel

ble Bahá'u'lláh sendt til Adrianopel (Edirne, Tyrkia), og kom dit 12. desember 1863. I løpet av de fem årene han tilbrakte der, fortsatte Bahá'u'lláhs ry å vokse, og han tiltrakk seg stor interesse fra lærde, tjenestemenn i regjeringen og diplomater.

Fra september 1867 skrev Bahá'u'lláh en rekke brev til verdens ledere, blant andre keiser Napoleon den tredje, dronning Victoria, kong Vilhelm den første, tsar Alexander den andre, keiser Franz Joseph, pave Pius den niende, sultan Abdul-Aziz og den persiske herskeren, Nasri'd-Din Shah.

I disse brevene erklærte Bahá'u'lláh

▲ Slik ser det nå ut i fengselscellen der Bahá'u'lláh først ble holdt innesperret i Akka.

▼ Da Bahá'u'lláh og hans familie først kom til Akka, ble de sperret inne i dette fengselet ved bredden av Middelhavet.

ALBATROSS PHOTOGRAPHY LIMITED

åpent sitt stade. Han snakket om daggrøyet for en ny tidsalder. Men først, advarte han, ville det skje katastrofale omveltninger i verdens politiske og sosiale orden. For å gjøre menneskehetens overgang lettere, oppfordret han verdens ledere til å strebe etter rettferdighet. Han tok til orde for generell nedrustning og oppfordret verdens herskere om å gå sammen i en eller annen form for samvelde av nasjoner. Bare ved å handle kollektivt mot krig, sa han, kunne de etablere varig fred.

Vedvarende angrep fra troens motstandere fikk imidlertid den tyrkiske regjering til å overføre de landsforviste til Akka, en beryktet fangeby i det ottomanske Palestina. Akka var verdens ende, det endelige mål for de verste mordere, landeveisrøvere og politiske avvikere. Akka lå innenfor en bymur med skitne gater og fuktige, triste hus. Byen hadde ingen ferskvannskilde, og luften ble ofte beskrevet som så fordervet at fugler som fløy over, ville falle døde ned

fra himmelen.

Til slike omgivelser var det at Bahá'u'lláh og hans familie kom 31. august 1868, den siste etappen i hans lange landsforvisning. Han kom til å tilbringe resten av livet, 24 år til, i Akka og området rundt byen. Til å begynne med var de innesperret i byens fengsel. Bahá'u'lláh og hans følgesvenner ble senere flyttet til et overfylt hus innenfor bymuren. De landsforviste, som av mange ble skildret som farlige kjettere, møtte fiendtlighet fra byens innbyggere. Til og med barna deres ble jaget i gatene og utsatt for steinkasting. Etter hvert som tiden gikk, trengte imidlertid ånden i Bahá'u'lláhs lære gjennom fanatismen og likegyldigheten. Til og med flere av byens guvernører og prester ble hengivne beundrere etter at de undersøkte troens læresetninger. Som i Bagdad og Adrianopel vant Bahá'u'lláhs moralske holdning etter hvert beundring og respekt fra folk flest i samfunnet.

▲ *Det helligste stedet i bahá'í-verdenen: Bahjí, hvilestedet for Bahá'u'lláhs jordiske levninger. Herskapshuset i Bahjí er omgitt av hager og blir besøkt av tusenvis av pilegrimer og andre hvert år. Deres fokus er det lille huset i hagen til høyre for hovedbygningen, hvor Bahá'u'lláhs fysiske levninger ligger begravd.*

Åpenbarings- prosessen

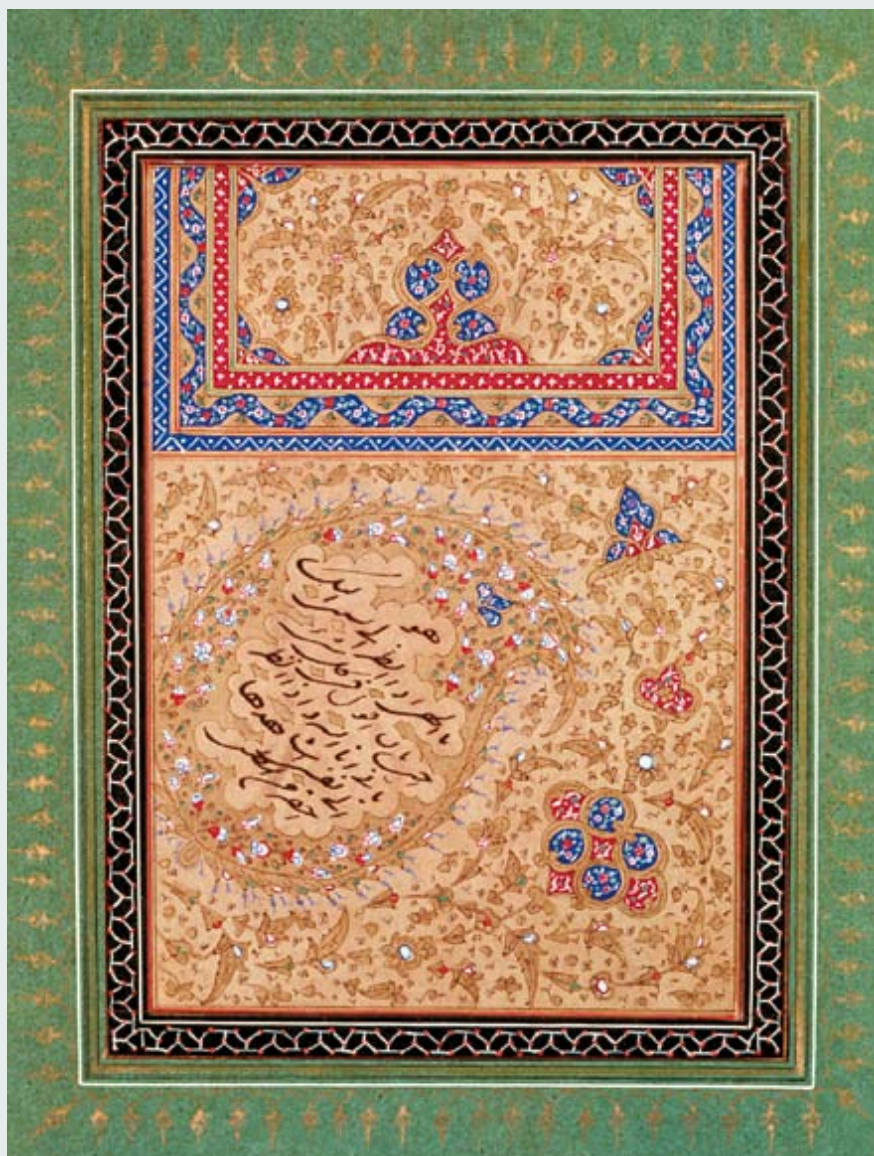
Hvordan Bahá'u'lláhs ord ble nedtegnet

Et enestående trekk ved Bahá'u'lláhs åpenbaring er hvor ekte de åpenbarte ordene er. Til forskjell fra for eksempel Kristi eller Buddhas læresetninger som ble nedskrevet mange år etter at de ble ytret, ble Bahá'u'lláhs ord nedskrevet og bekreftet samtidig som de ble åpenbart.

Åpenbaringsprosessen – som bahá'íene kaller det å frembringe Guds Ord – er beskrevet i flere historiske dokumenter. En observatør skrev følgende:

“Mirza Aqa Jan (Bahá'u'lláhs personlige sekretær) hadde et stort blekkhus på størrelse med en liten bolle. Han hadde også tilgang til ti-tolv pennner og store papirark som lå stablet. På den tiden ble alle brev som kom til Bahá'u'lláh, mottatt av Mirza Aqa Jan. Han brakte dem frem for Bahá'u'lláh, og etter å ha fått hans tillatelse, leste han dem. Etterpå ba [Bahá'u'lláh] ham om å ta opp sin penn og nedskrive tavlen som ble åpenbart som svar...

Så fort pleide han å skrive det åpenbarte ord at blekket i det første ordet knapt nok var tørt når hele siden var ferdig. Det så ut som om noen hadde dyppt en hårløkk i blekket og ført den over hele siden. Etter hver åpenbaringsperiode ble originalmanuskriptet skrevet på nytt, og Bahá'u'lláh førte selv tilsyn med og godkjente den endelige versjonen.”

▲ Noe som er spesielt for bahá'í-troen, er at grunnleggerens originalskrifter er bevart. Ovenfor ser vi en tavle av Bahá'u'lláh i hans egen håndskrift. Den er senere blitt illustrert med dekorative utsmykninger i en stil som er vanlig i Midt-Østen.

◀ Det sentrale verket blant Bahá'u'lláhs skrifter er *Kitáb-i-Aqdas*, også kjent som *Den Aller Helligste Bok*, som beskriver de viktigste lover og prinsipper i bahá'í-åpenbaringen. I august 2000 mottok De forente staters Kongressbibliotek kopier av *Aqdas* på en rekke ulike språk, blant annet arabisk, dansk, tysk, engelsk, hindi, indonesisk, italiensk, portugisisk, russisk, spansk, thai og urdu. Her ser vi fra venstre to bahá'íer som overrakte utgavene, og representanter for de ansatte ved Kongressbiblioteket som mottok dem: William P. Collins fra copyright-kontoret og bibliotekets medarbeider som anbefaler bahá'í-materiale; Allen Thrasher, leder for seksjonen for Sør-Asia; Helen Poe, sjef for den asiatiske avdelingen; Cheryl Adams fra avdelingen for humanistiske og sosiale vitenskapelige referanser; S. M. Waris Hamadani, en urdu-oversetter fra Pakistan og bahá'í og Mary Jane Deeb, en av bibliotekets spesialister i arabisk.

Det var i Akka at Bahá'u'lláhs viktigste verk ble skrevet. Det er best kjent blant bahá'íene ved sitt persiske navn, Kitáb-i-Aqdas (Den Aller Helligste Bok). Boken fremsetter de viktigste lover og prinsipper som skal overholdes av hans tilhengere og som danner grunnlaget for bahá'í-samfunnets administrasjon. [se side 43]

Sent på 1870-tallet fikk Bahá'u'lláh frihet til å flytte utenfor bymurene, og

tilhengerne hans kunne møte ham i relativ fred og frihet. Han flyttet inn i et herskaps- hus som var forlatt på grunn av pest og kunne der fortsette å vie seg til å skrive.

29. mai 1892 døde Bahá'u'lláh. Hans levninger ble lagt til hvile i et rom i hagen ved herskaps-huset som er kjent som Bahjí. For bahá'íene er dette det helligste stedet på jorda. ■

Bahá'u'lláhs skrifter

Som Torahan er for jødene, Bibelen for de kristne eller Koranen for muslimene, blir Bahá'u'lláhs samlede skrifter ansett som Guds Ord av bahá'íene. De danner grunnlaget for bahá'í-troen.

Mengden av skrifter som ble produsert av Bahá'u'lláh overstiger langt åpenbaringen til Guds budbringere som kom før ham. Bahá'u'lláh har selv anslått at hans samlede verk utgjør mer enn 100 bind dersom de ble utgitt som en samling bøker.

Skriftene karakteriseres av et bredt spekter av stilarter. Bahá'u'lláh skrev både på arabisk og persisk og viste at begge språk ble behersket på en mesterlig måte. Noen verk taler med Guds røst i opphøyet og vakker prosa. Andre er direkte utsagn om moral og etikk. Atter andre er mystiske og poetiske arbeider. Mange er brev til enkeltpersoner, kjent som tavler. Mange av disse er ennå ikke oversatt. Hans sentrale verk er imidlertid oversatt til de fleste større språk i verden, og utvalg av hans skrifter er oversatt til mer enn 800 språk.

Hjertet av Bahá'u'lláhs etiske lære finnes i en liten bok som heter "De Skjulte Ord", en samling aforismer som stammer fra den tidligste tiden av hans misjon. Han beskriver arbeidet som en sammenfatning av den åndelige veiledning som finnes i rekken av Guds åpenbaringer.

Bahá'u'lláhs fremste utredning av sin lære er en bok kalt "Kitáb-i-Íqán" (Visshetens bok). Kitáb-i-Íqán gir det fulle bilde av den guddommelige hensikt og tar for seg viktige spørsmål som alltid har stått sentralt i religiøst liv: Gud, menneskehetens natur, hensikten med livet og en åpenbarings funksjon.

Blant de mest kjente av Bahá'u'lláhs mystiske skrifter er "De syv daler". I poetisk språk følger dette mystiske arbeidet stadiene på sjelens reise mot

forening med sin Skaper.

Fremst blant Bahá'u'lláhs skrifter står "Kitáb-i-Aqdas" ("Den Aller Helligste Bok"). Aqdas, eller bahá'í-åpenbaringen "Moderbok", ble åpenbart i de mørkeste dagene av hans fangenskap i Akka og er hovedkilden til lovene og institusjonene som Bahá'u'lláh utformet for den verdensorden som han unnfanget.

Arbeidet med å oversette de hellige skriftene til andre språk pågår stadig. Standarden for oversettelsesarbeidet til engelsk ble utarbeidet av Shoghi Effendi som ledet bahá'í-troen fra 1921 til 1957. [se side 63] Han var utdannet ved Oxford, og hans oversettelser gjenspeiler ikke bare en fantastisk mestring av det engelske språk, men også en autoritativ utredning om tekstenes betydning.

Da han tok utfordringen med å finne en engelsk stil som på en ærbødig måte ville formidle den opphøyde og følelsesmessige karakteren i Bahá'u'lláhs bruk av persisk og arabisk, valgte Shoghi Effendi en form for engelsk som minner om King James-versjonen av Bibelen. I samsvar med denne stilen valgte han også å bruke det maskuline pronomenet i henvisninger til Gud – selv om Bahá'u'lláhs skrifter gjør det klart at det ikke kan knyttes noe kjønn til Skaperen. Shoghi Effendi valgte også å gjøre utstrakt bruk av diakritiske hjelpetegn som en veiledning i uttalen av persiske og arabiske navn, en praksis som følges i hele bahá'í-samfunnet i dag.

Resultatet er en stil som fungerer som en bro mellom moderne engelsk og den stilen som Bahá'u'lláh benyttet på persisk og arabisk. Følgelig blir Shoghi Effendis engelske oversettelser, og ikke de arabiske og persiske originalene, benyttet for arbeidet med oversettelse til andre vestlige språk.

“Og siden der ikke kan være noe bånd av direkte samkvem til å forbinde den ene sanne Gud med hans skapning, og ingen likhet overhodet kan eksistere mellom det flyktige og det evige, det betingede og det absolutte, så har han forordnet at der i hver tidsalder og åpenbaringsperiode skal åpenbares en ren og plettfri sjel i jordens og himmelens riker.”

— BAHÁ'U'LLÁH

Sosial og moralsk lære

Det har knapt eksistert en fremtidsforsker, en seer eller en profet som har hatt en fremtidsvisjon som på en så nøyaktig måte har forutsett de kritiske trekkene som menneskeheten står overfor – eller lagt frem sosiale læresetninger som har vært så nøye tilpasset tiden vi lever i.

“Ha et rent, godt og strålende hjerte, så at du får eie et urgammelt herredømme, uforgjengelig og evigvarende.”

— BAHÁ'U'LLÁH

ETT AV SÆRTREKKENE ved Bahá'u'lláhs skrifter er at de på en så nøyaktig måte utpeker de temaene og forandringene som menneskeheten har vært mest opptatt av i det tjuende og tjueførste århundre.

Temaer som spenner fra kvinners likestilling til rasemessig rettferdighet, fra eksplosjonen av vitenskapelig kunnskap og informasjon til den dynamiske prosessen som har krympet vår planet til en global landsby, og som er så sentrale for vår moderne verden, ble profetisk og inngående omtalt av grunnleggeren av bahá'í-troen. Bahá'u'lláhs visjon om fornyelse berører alle aspekter av livet, fra personlig moral til økonomi og styresett, fra samfunnsutvikling til religiøs praksis.

Det gjennomgående tema i Bahá'u'lláhs sosiale læresetninger er at menneskeheten er én eneste rase, og at tiden nå er inne til at den skal forenes i ett globalt samfunn.

Erkjennelsen av vår grunnleggende enhet, heter det i bahá'í-skriftene, gir næring til en rekke progressive sosiale prinsipper og idealer som bahá'ier over alt i verden arbeider med å fremme.

Disse viktige sosiale prinsippene innebærer å gjøre slutt på alle former for fordommer, opprettelse av full likestilling mellom kjønnene, erkjennelsen av de store verdensreligionenes grunnleggende enhet, å gjøre slutt på ekstrem fattigdom og rikdom, utdanning for alle, en høy standard for personlig atferd, erkjennelse

► *En vanlig aktivitet i bahá'í-samfunn er klasser for moralsk og åndelig opplæring av barn. Her ser vi en barneklasse i Phnom Penh, Kambodsja.*

“Kvinner og menn har vært og vil alltid være like i Guds øyne.”

— BAHÁ'U'LLÁH

av at sann vitenskap og sann religion harmonerer, en bærekraftig balanse mellom natur og teknologi og opprettelsen av et verdensomfattende forbund basert på kollektiv sikkerhet.

Når man overveier hvordan disse prinsippene står i forhold til de sosiale bekymringene – fra rasemessige forhold til økonomisk rettferdighet – som gav næring til det tjuende århundres mest dynamiske bevegelser, er det klart at det knapt nok har eksistert en fremtidsforsker, seer eller profet hvis fremtidsvisjon på en så nøyaktig måte har forutsett de kritiske trekk i det sosiale landskapet.

Langt fra å viskes vekk til det uvesentlige dominerer temaene som Bahá'u'lláh fokuserte på, i stadig større grad menneskehetens kollektive liv i det tjueførste århundre.

Enhet er temaet

Bahá'í-troens progressive måte å forholde seg til det menneskelige samfunn på, har sitt utspring i at Bahá'u'lláh la stor vekt på enhet. Hvis man skulle beskrive hans lære med ett ord, ville det ordet i sannhet være enhet.

I sine skrifter understreker Bahá'u'lláh viktigheten av enhet og hva det egentlig innebærer. Det finnes bare én Gud og alle de store religionene i verden representerer én religion. De representerer menneskehetens reaksjon på åpenbaringen av Guds vilje for menneskeheten

gjennom guddommelige budbringere som følger hverandre. Denne forståelsen av de store religionenes felles opphav og hensikt ligger til grunn for enhetsbegrepet i Bahá'u'lláhs lære.

Fra denne grunnleggende forestillingen om guddommelig og religiøs enhet vokser andre prinsipper frem. Bahá'u'lláh forklarer at alle mennesker, som skapninger fra den samme Gud, også er ett folk. Forskjeller når det gjelder rase, nasjon, klasse, tro eller etnisk utspring, er ubetydelige når de forstås i denne sammenheng. På samme måte blir enhver tanke om overlegenhet knyttet til stamme, provins eller nasjon forkastet i bahá'í-troen. Guds røst erklærer, idet den taler gjennom Bahá'u'lláh:

“Vet dere ikke hvorfor vi skapte dere alle av det samme støv? For at ingen skal opphøye seg over sin neste. Overvei til alle tider i deres hjerter hvordan dere ble skapt. Ettersom Vi har skapt dere alle av samme stoff, påhviler det dere å være likesom én sjel, å vandre med samme føtter, spise med samme munn og bo i samme land, så at tegnene på enhet og sann løsrivelse kan bli åpenbart fra deres innerste vesen.”

Menneskehetens enhet

Idéen om at hele menneskeheten er én rase, danner grunnlaget for de andre prinsippene om sosial rettferdighet i bahá'í-troen. Bahá'u'lláh fordømte rase-

“...dere kan ikke stoppe kvinnefrigjøringen...”

En av de mest spennende og gripende episodene i den tidlige bahá'í-historien handler om den store persiske poeten Tahirih, som var tidlig ute med å fremme kvinners rettigheter. Hun ofret livet sitt fremfor å gi slipp på det hun trodde på. Født som Fatimih Braghani inn i en fremstående, geistlig familie i 1814, var Tahirih en ualminnelig kvinne for sin tid og sitt sted. Hun nådde et høyt utdanningsnivå og vant et stort ry for sin lærddhet og sin poesi. Da hun i 1844 hørte om bábí-troen, ble hun en av dens tidligste tilhengere og mest trofaste forsvarere.

Selv om mange i Vesten tror at den moderne bevegelsen for kvinners rettigheter startet i USA det samme året, har oppmerksomme historikere også anerkjent Tahirih, hvis navn betyr “Den rene”, som en av de første stemmerettskvinnene. Uredd og frittalende lot hun ikke sitt samfunns sosiale krav holde henne tilbake fra å nå sitt

potensiale. Gjennom sine handlinger proklamerte hun åpent kvinners og menns likestilling. En gang fjernet hun modig sløret i full offentlighet. Hennes liv og eksempel har virkelig blitt en inspirasjon for kvinner og menn over hele verden.

Hun betalte en forferdelig pris for sine modige handlinger. Hun ble en tid holdt fengslet av mannen sin som var uenig i det hun trodde på. Da hun rømte, ble hun nødt til å forlate barna for aldri å se dem igjen. Noen korte år senere ble hun igjen fengslet, denne gang av statsansatte som ble bekymret over at hun lyktes så godt med å samle tilhengere til Bábs tro som de anså som kjettersk i forhold til islam. Da en gruppe soldater som var sendt for å kvele henne nærmet seg, gav hennes siste ord en rørende visjon om fremtiden: “Meg kan dere drepe så snart dere vil, men dere kan ikke stoppe kvinnefrigjøringen.”

Kvinner: likeverd

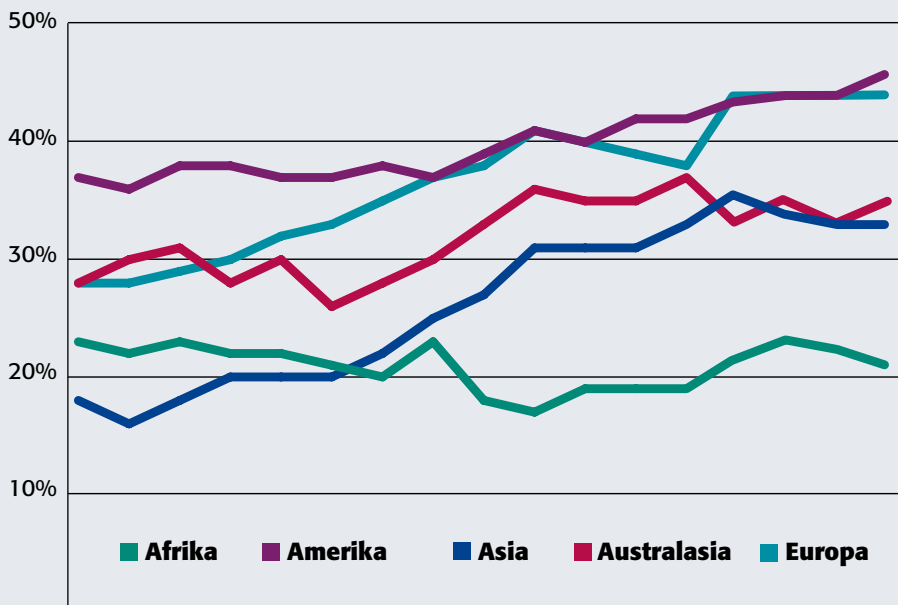
For første gang i historien har grunnleggeren av en verdensreligion ettertrykkelig fastslått likeverdet mellom kvinner og menn. Bahá'í-skriftene konstaterer også:

- Jenter bør ha fortrinn fremfor gutter når mulighetene for og ressursene til utdanning er begrenset.
- I bahá'í-ekteskap har verken ektemannen eller hustruen en dominerende rolle.
- Enhver tilsynelatende mangel på likeverd mellom evnene til kvinner og menn skyldes ene og alene kvinnenes mangelfulle utdanningsmuligheter til nå.

I samsvar med disse prinsippene bestreber bahá'ier over hele verden seg på en rekke områder på å løfte frem og styrke kvinnene, forbedre kvinners utdanning, opprette komitéer til fremme av likeverd eller ganske enkelt stimulere til en bred diskusjon om kvinnenes rolle i samfunnslivet. Mens fremgangen i hvert land og hver region påvirkes av historiske faktorer og lokale tradisjoner, er en viktig statistikk som markerer graden av fremgang, den som viser den høye prosentandelen av kvinner – i forhold til lignende institusjoner i deres land – som er valgt til bahá'í-organer som styrer på nasjonalt nivå.

Selv om både kvinner og menn er

Prosentvis representasjon av kvinner i nasjonale styrende organer (nasjonale åndelige råd)

1987 1988 1989 1990 1991 1992 1993 1994 1995 1996 1997 1998 1999 2000 2001 2002 2003

valgbare til å tjene på valgte og utpekte institusjoner i bahá'í-troen på alle andre nivåer, er medlemskapet på Det Universelle Rettferdighetens Hus, bahá'í-troens internasjonale styrende organ, begrenset til menn. Bahá'u'lláh gav selv denne bestemmelsen, og den kan derfor ikke endres. Videre gav han ingen forklar-

ing på denne siden av bahá'í lovgivning. Derfor er det heller ikke noen offisiell forklaring, selv om enkelt-bahá'ier kan spekulere på årsakene. Det er rett og slett et trosanliggende.

◀ Medlemmer av Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'ier i Bermuda i år 2000.

“Menneskehetens tilfredshet, dens fred og trygghet, lar seg ikke oppnå med mindre og før enn dens enhet blir fast grunnfestet.”

— BAHÁ'U'LLÁH

messige og etniske fordommer og kom med følgende oppfordring: “Lukk deres øyne for rasemessige forskjeller, og ønsk alle velkommen med enhetens lys”.

Bahá'u'lláh erklærte også utvetydig likeverdet mellom kjønnene – på en tid da kvinnebevegelsene bare så vidt hadde begynt sin kamp for stemmerett i Vesten og slike idéer var bortimot uhørt i Midtøsten. Han ble dermed den første grunnlegger av en verdensreligion som uttrykkelig la vekt på likeverd mellom kvinner og menn.

Jenter bør faktisk ha førsterett til utdanning hvis en familie (eller et samfunn) av en eller annen grunn ikke har råd til å gi alle likeverdig utdanning. “Før likestillingen mellom mann og kvinne er en gjennomført og fullbyrdet kjensgjerning, er menneskehetens høyeste sosiale utvikling ikke mulig,” hevder bahá'í-skriftene.

Denne oppfordringen om lik behandling overser ikke de naturlige forskjellene mellom kjønnene. Bahá'u'lláh understreket viktigheten av morsrollen, farsrollen og familielivet. Utfordringen som samfunnet står overfor, er å gjøre kvinnene i stand til å delta som likeverdige innenfor alle bestrebelse som gjøres av menneskeheten – enten de er av vitenskapelig, økonomisk eller politisk art – mens de samtidig blir gitt muligheten til å oppfylle sine viktige roller som mødre og de første lærere for barna.

Bahá'u'lláhs tema om enhet blir også

▼ *Som en respons på Bahá'u'lláhs budskap om menneskehetens enhet, har mennesker med nær sagt enhver bakgrunn blitt bahá'ier. I Thailand har mange medlemmer av urfolksgruppen karin, slik som Rong Sujipong, lederen for landsbyen Pongdin, og hans familie blitt bahá'ier.*

Ekteskap og familieliv

Bahá'íene forstår det slik at familien utgjør den grunnleggende enheten i samfunnet. Så lenge denne sentrale byggesteinen ikke er sunn og forenet, kan heller ikke samfunnet bli sunt og forenet. Monogamt ekteskap mellom en mann og en kvinne danner grunnlaget for familielivet.

Bahá'u'lláh sa at ekteskapet er “en velværens og frelsens festning”. Bahá'í-skriftene hevder videre at ektepar bør strebe etter å bli “kjærlige ledsagere og venner og ett med hverandre for evig og alltid”.

Bahá'íene ser på forberedelse til ekteskap som et vesentlig element når det gjelder å sikre et lykkelig ekteskap. Forberedelsesprosessen omfatter et krav om foreldrenes samtykke ved valg av ektemake. Dette betyr ikke at bahá'íenes ekteskap blir arrangert. Enkelpersoner skal selv finne frem til den de ønsker å gifte seg med. Når valget er gjort, har imidlertid foreldrene både rett til og plikt til å overveie nøye om de skal gi sitt samtykke eller ikke, og på den måten veilede barna i en av de viktigste avgjørelser i livet.

Bahá'íene tror at dette kravet er med på å bevare enheten innenfor ekteskapet og innenfor den utvidede familien. Som tidligere budbringere fra Gud, lærte også Bahá'u'lláh sine tilhengere å ære sine foreldre. Å få foreldrenes godkjenning av ekteskap styrker viktigheten av båndet mellom barn og foreldre. Det er også med på å skape støttende nettverk av foreldre for det nygifte paret.

Enkle løfter og enkel seremoni

Når foreldrene har gitt sitt samtykke, finner vielsen sted, og det krever kun den enkleste seremoni. I nærvær av to vitner som er godkjent av det lokale åndelige rådet, fremsier paret følgende vers: “Sannelig, vi vil alle holde fast ved Guds vilje.” For bahá'íene innebærer denne enkle forpliktelsen til å leve etter Guds vilje, alle de forpliktelsene som forbindes med ekteskap – også løftene om å elske, ære og holde av hverandre, å ta seg av hverandre uansett materiell helse eller velstand og å dele med hverandre og tjene hverandre.

Ut over disse enkle kravene, står

bahá'íene fritt til å skape sin egen bryllupsfeiring. Avhengig av personlig smak, familieressurser og kulturelle tradisjoner dekker bahá'í-brylluper hele spekteret fra små til store, inkludert alle former for musikk, dans, antrekk, mat og festivitet.

Ekteskapsløftet betraktes som hellig i bahá'í-troen. Partnerne forventes å være absolutt trofaste mot hverandre.

Troens vektlegging av likestilling mellom kvinner og menn og dens fremme av rådslagning som et redskap for problemløsning, betyr imidlertid at mannens og hustruens roller i et bahá'í-ekteskap ikke er tradisjonelle. Kvinner står fritt til å følge opp karrierer som interesserer dem, og menn forventes å ta del i pliktene i hjemmet og oppdragelsen av barna.

Såkalte "ekteskap på tvers av raser" oppmuntres det også til i bahá'í-skriftene, noe som understreker menneskeslektens grunnleggende enhet.

Skilsmisse tillates, men frarådes

Hvis et bahá'í-ekteskap mislykkes, er skilsmisse tillatt, selv om det sterkt frarådes. Hvis bahá'íer velger å søke om skilsmisse, må de bo fra hverandre minst ett år og bruke tiden til å forsøke å komme til forsoning. Hvis skilsmisse fortsatt er ønskelig etter dette året, innvilges den, avhengig av hva landets lover krever. Dette "tålmodighetsåret" som bahá'íene kaller det, administreres av det lokale åndelige rådet.

Hovedhensikten med bahá'í-ekteskap – foruten fysisk, intellektuelt og åndelig kameratskap – er barn. Bahá'íer betrakter oppfostring av barn ikke bare som en kilde til stor glede og belønning, men som en hellig plikt. "Inngå ekteskap, o mennesker," er Bahá'u'llahs oppfordring, "så det fra dere kan fremstå den som vil minnes meg blant mine tjenere; dette er ett av mine bud til dere; adlyd det som en hjelp for dere selv."

Mens den bestemt fastslår at kvinner må nyte full likestilling med menn, anerkjenner Bahá'u'llahs lære også uttrykkelig de iboende forskjellene mellom den feminine og den maskuline natur – både fysisk og følelsesmessig. Bahá'íer forstår følgelig at mødre har en spesiell rolle i den tidlige opplæringen av barn – spesielt i de første leveårene da ethvert individs grunnleggende evner og karakter blir formet.

Siden bahá'íene tror at sjelen blir til i det øyeblikk umfangelsen finner sted, ber foreldrene for det ufødte barnets velferd mens det fortsatt er i mors liv. Utdanning generelt, og bahá'í utdanning i særdeles-

het, er av den største viktighet i bahá'í-familier. Fra de tidligste år oppmuntres barna til å utvikle vanene med å be og meditere og å tilegne seg intellektuell og åndelig kunnskap.

▲ I bahá'í-læren oppmuntres det til ekteskap på tvers av rase og kultur.

▼ Bahá'í-troens ekteskapsseremoni er svært enkel og kan tilpasses alle kulturer. Her ser vi et nygift par i Korea som har på seg tradisjonelle bryllupsantrekk.

Blant prinsippene som Bahá'u'lláh la vekt på, finner vi:

- menneskehetens enhet
- likeverd mellom kvinner og menn
- å få slutt på fordommer
- å få slutt på ekstrem rikdom og fattigdom
- uavhengig søken etter sannhet
- utdanning for alle
- religiøs toleranse
- harmoni mellom vitenskap og religion
- et verdenssamvelde av nasjoner
- et universelt hjelpespråk

Bahá'íene streber etter å opprettholde en høy moralsk standard.

Bahá'u'lláh understreker viktigheten av:

- ærlighet
- pålitelighet
- kyskheter
- tjeneste for andre
- rene motiver
- gavmildhet
- handling fremfor ord
- enhet
- arbeid som en form for tilbedelse

Bahá'íene følger de ti buds moral i utvidet forstand.

Bahá'u'lláh forbyr:

- å drepe
- å stjele
- å lyve
- utroskap og utukt
- hasardspill
- alkoholholdige drikker
- stoffmisbruk
- sladder og baktalelse

fremholdt i en generell oppfordring om å fremme økonomisk rettferdighet. I en henvendelse til "de rike på jorden" skriver Bahá'u'lláh: "De fattige midt blant dere er Min betrodde skatt. Vern derfor om dem, og tenk ikke bare på deres eget velvære." Bahá'í-skriftene oppfordrer til både frivillige bidrag og statlige tiltak så som "utligning og fordeling" av ekstrem rikdom slik at de store forskjellene mellom rike og fattige fjernes. Bahá'u'lláh foreskriver også bestemte tiltak som for eksempel utbyttedeling og at arbeid betraktes som tilbedelse, som skal fremme generell økonomisk velferd på tvers av klassene.

Utdanning blir spesielt vektlagt som nøkkelen som åpner for menneskehetens enorme kapasitet til fremgang, vekst og velstand. "Betrakt mennesket som en gruve rik på edelstener av uvurderlig verdi," skrev Bahá'u'lláh. "Utdannelse alene kan gjøre at den åpenbarer sine skatter og lar mennesket få nytte av disse."

Følgelig bør utdanning være tilgjengelig for alle og bør omfatte positive, åndelige verdier og moralske holdninger. Bahá'íene ser for seg en fremtid der "grunnleggende utdanning" strekker seg ut over pugging og enkle ferdigheter. Elevene må få redskapene til selv å analysere sosiale betingelser og forutsetninger, til å delta i planlegging og aktiv handling i samfunnet og til selv å undersøke sannheten. Menneskehetens enhet er et vesentlig element i ethvert bahá'í-pensum.

Vitenskap og religion

Enhetstemaet dukker også opp i Bahá'u'lláhs lære om vitenskap. Hans skrifter presenterer vitenskap og reli-

gion som de to mektigste kanalene for sivilisasjonens fremgang, med forskjellige og allikevel harmoniske tilnærminger til virkelighetsforståelsen. Disse to veiene er i alt vesentlig forenlige og forsterker hverandre gjensidig.

Vitenskapelige metoder er menneskelige redskaper for å forstå universets fysiske virkelighet. Med disse kan atomkjernens sammensetning eller den molekylære strukturen i DNA beskrives. Her ligger nøkkelen til å oppdage og åpne opp for ny teknologi. Vitenskapen kan imidlertid ikke veilede oss i bruken av slik kunnskap, noe som viste seg i forrige århundre gjennom den ekstreme anvendelsen av vitenskap og teknologi, med atombomben og andre masseødeleggelsesvåpen som de verste eksemplene.

Bahá'íene tror det bare er innenfor Guds åpenbaring at menneskeheten kan finne et verdisystem som setter denne form for utvikling i et riktig perspektiv. Religion tilbyr svar på de spørsmålene om moral, menneskehetens hensikt og vårt forhold til Gud som vitenskapen ikke kan nærme seg.

På samme tid, tror bahá'íene, risikerer enhver religion som ignorerer moderne vitenskapelige sannheter, å ende opp i fanatisme. Det er kun ved å anerkjenne

▼ Bahá'í-gruppen Artworks presenterer troens lære gjennom en kombinasjon av hurtige male- og danseforestillinger. Artwork har sin base i Perth, Australia, og viser forestillingene sine på skoler og andre steder hvor medlemmenes energi og ferdigheter tiltrekker seg entusiastiske reaksjoner.

vitenskapens og religionens harmoniske og komplementære natur at det menneskelige samfunn kan bevege seg trygt fremover.

I Bahá'u'lláhs skrifter er det en sterk oppfordring om uavhengig undersøkelse av virkeligheten, både vitenskapelig og religiøs. Individet bør, sa han, bestrebe seg på å fri seg fra fordommer og forutinntatte meninger og det å blindt følge tradisjoner eller tradisjonelle øvrighetspersoner. Rådslagning er et viktig redskap for å avdekke sannhet. [se side 45]

Bahá'u'lláh oppfordret også til å anta et felles hjelpespråk for alle mennesker, som et middel til å fremme enhet. "Den dag nærmer seg da alle verdens folk vil innføre ett allment språk og én felles skrift," skrev han. "Hvilken by et menneske enn reiser til når dette er oppnådd, så vil det være som om det kom inn i sitt eget hjem." Begrepet "hjelp" er viktig. Bahá'u'lláhs befaling er ikke et mandat for kulturell uniformitet. Bahá'í-læren både verdsetter og fremmer kulturelt mangfold.

Da disse prinsippene først ble fremsatt av Bahá'u'lláh for over 100 år siden, var de like radikale som et hvilket som helst sosialt program som det noensinne er laget utkast til. Det faktum at de ikke bare har overlevd, men i virkeligheten er blitt stadig mer utbredt og anerkjent, er et vitnesbyrd om den visjon som frembrakte dem.

Bahá'u'lláhs moralske retningslinjer for individet og hans mønster for ekteskap og familieliv [se side 30] er helt i tråd med grunnleggende behov i det moderne samfunn. På samme måte som de sosiale prinsippene, har Bahá'u'lláhs lover om individets moral og familiestruktur til hensikt å fremme enhet og velvære for samfunnet i sin alminnelighet. "De som Gud har utstyrt med innsikt, vil villig erkjenne at forskriftene gitt av Gud utgjør det ypperste middel til å bevare orden i verden og til å trygge dens folk," skrev Bahá'u'lláh.

Denne innsikten – at standarden for sosial rettferdighet og den enkeltes oppførsel, slik Bahá'u'lláh har beskrevet, gir en fullstendig og spesifikk måte å nærme seg de problemene på som menneskeheten i dag står overfor – ligger til grunn for bahá'í-samfunnets sterke optimisme om fremtiden. Enten det gjelder trusselen om miljø-ødeleggelser, den sykelige rasismen eller oppløsningen av familier, så tror bahá'íene fullt og fast at løsningene finnes i Bahá'u'lláhs skrifter. Bahá'íenes forpliktelse er å dele denne innsikten med andre. ■

Selv om den er sosialt progressiv, er bahá'í-læren om personlig moral kompromissløs

Bahá'u'lláhs lære om enkeltindividets moral begynner med tanken at det bare er én Gud. Selv om religiøse læresetninger i forhold til samfunnet i sin helhet må endres for å tilpasses tidens behov, er visse grunnleggende moralske og etiske læresetninger felles for alle trossamfunn. Bahá'ier mener at disse uforanderlige læresetningene er grunnleggende for den menneskelige rases lykke og velferd.

De moralske lovene i de ti bud, med fordømmelse av mord, utukt, løgn, begjær og manglende respekt for foreldre, finnes i alle religioner. På samme måte har budene som definerer individets forhold til Gud, stadig kommet til syne i rekken av guddommelige åpenbaringer. Bahá'u'lláh bekrefter og utfyller disse lovene. Han fordømmer ikke bare drap og løgn, men også baktaelse. Hasardspill, overfall og å trenge seg ulovlig inn på andres eiendom er også forbudt. Det samme gjelder bruken av alkoholholdige drikker og narkotiske stoffer – så lenge de ikke er foreskrevet av en lege.

Ærlighet og pålitelighet er fremhe-

▲ Bahá'í-troen fremmer en høy moralsk og etisk standard, og mange bahá'í-samfunn tilbyr barneklasser som fokuserer på moralske egenskaper, slik som denne klassen i Colombia.

vet i Bahá'u'lláhs skrifter. "Pålitelighet er den største portal som fører inn til ro og sikkerhet for folket," skrev Bahá'u'lláh. "I sannhet, stabiliteten i enhver virksomhet har vært og er avhengig av den."

Selv om verdens stadig skiftende moralske klima har ledet noen modernister til å avvise eller endre visse deler av Guds moralske lover, tror bahá'íene at en fordomsfri undersøkelse av nåværende tilstander uunngåelig fører til den konklusjon at samfunnet vil fortsette å lide hvis menneskelig moral ikke opplever en etisk renessanse. Verdensomspennende korrupsjon innen forretningsliv og styresmakter, epidemier med smittsomme kjønns sykdommer og oppløsningen av familieliv er konkrete eksempler på behovet for en høy standard for personlig atferd.

Bahá'u'lláhs åndelige lære

Hver ny budbringer fra Gud markerer et vendepunkt i historien. Hver av dem har frigitt en frisk, åndelig impuls som stimulerer til personlig fornyelse og sosial fremgang. Bahá'u'lláhs åpenbaring og den åndelige impuls som den bringer, er av spesiell betydning fordi den faller sammen med menneskehetens modenhetsperiode.

DET FINNES BARE ÉN GUD, universets Skaper. I historiens løp har Gud åpenbart seg for menneskeheten gjennom en rekke guddommelige budbringere som hver har grunnlagt en stor religion. Budbringerne har inkludert Abraham, Krishna, Zoroaster, Moses, Buddha, Jesus og Muhammed. Denne rekken av guddommelige lærere gjenspeiler én enkelt, historisk "Guds plan" for å lære menneskene om Skaperen og for å utvikle menneskeslektens åndelige, intellektuelle og moralske evner. Målet har vært å forberede veien for en global og evig fremadskridende sivilisasjon. Kunnskap om Guds vilje for menneskeheten i vår tid ble åpenbart for litt over 100 år siden av Bahá'u'lláh, som er den foreløpig siste av disse guddommelige budbringerne.

Dette er kjernen i Bahá'u'lláhs lære om Gud, religion og menneskeheten. Bahá'íene gir ofte uttrykk for disse læresetningene ganske enkelt ved å snakke om Guds enhet, religionenes enhet og menneskehetens enhet. Enhet er til enhver tid det overordnede tema i bahá'í-læren. I teologisk terminologi viser den seg i forståelsen av at den ene Skaper har én enkelt plan for hele menneskeheten.

Til disse idéene knytter det seg en forståelse av at den menneskelige natur

◀ *For bahá'íene er Bábs gravmæle det nest helligste sted i verden, et sted for bønn og meditasjon. Hageterrassene som nylig ble ferdigstilt i skrånningen av Karmelfjellet, byr på et særsyn av skjønnhet og harmoni, åndelige egenskaper som bahá'íer over hele verden holder kjære.*

i sitt innerste vesen er åndelig. Selv om mennesker har fysiske legemer, er kjernen i den enkeltes identitet definert av en usynlig, rasjonell og evigvarende sjel.

Sjelen gir liv til kroppen og gjør menneskene til noe annet enn dyr. Den vokser og utvikles gjennom individets forhold til Gud, slik han formidles av sine budbringere. Forholdet næres gjennom bønn, kunnskap om skriftene åpenbart av disse lærerne, kjærlighet til Gud, moralsk selvdisiplin og tjeneste for menneskeheten. Det er denne prosessen som gir livet mening.

Å dyrke sine åndelige sider har mange fordeler. For det første utvikler individet i stadig større grad de iboende egenskaper som danner grunnlaget for menneskelig lykke og sosial fremgang. Disse egenskapene omfatter tro, mot, kjærlighet, medfølelse, pålitelighet og ydmykhet. Etter hvert som disse egenskapene i stadig sterkere grad gjør seg gjeldende, gjør samfunnet som helhet fremskritt.

Åndelig utvikling fører også til at individet lever mer i tråd med Guds vilje og forberedes til livet etter dette. Sjelen lever videre etter at legemet dør og setter ut på en åndelig reise mot Gud gjennom mange "verdener" eller eksistensnivåer. Fremgang på denne reisen blir i tradisjonell terminologi sammenlignet med "himmelen". Hvis sjelen ikke utvikler seg, forblir den fjernt fra Gud. Dette er i tradisjonell kristen eller muslimsk terminologi "helvete".

Hver gang det kommer en ny budbringer fra Gud, representerer det et vendepunkt i historien. Hver av dem frigir en frisk, åndelig impuls som stimulerer til personlig fornyelse og sosial fremgang. Bahá'u'lláhs åpenbaring og den åndelige

"Hvilken plikt du enn har foreskrevet dine tjenere ... er bare et tegn på din nåde mot dem, så de kan bli i stand til å heve seg til det stade som er tildelt deres eget innerste vesen, stadet for kunnskap om deres eget selv."

— BAHÁ'U'LLÁH

Fasten

De fleste religioner i verden fremhever faste som et middel til åndelig renselse. Hvert år avstår for eksempel muslimer fra mat og drikke mellom soloppgang og solnedgang i 28 dager i strekk. I Bibelen henvises det flere ganger til det å faste, både i Det gamle og Det nye testamente. Bahá'u'lláh oppfordrer bahá'íene til å avstå fra mat og drikke mellom soloppgang og solnedgang i 19 sammenhengende dager hvert år fra 2. til 20. mars. Denne perioden som ganske enkelt er kjent som "fasten", anses som en tid for dyp ettertanke i forbindelse med ens egen åndelige vekst. Bahá'íene anstrenger seg for å løsrive seg fra materielle behov og stå opp før soloppgang for å spise frokost og be. De som er syke er unntatt fra å faste, og det samme er gravide og ammende kvinner, personer under 15 og over 70 år, reisende og de som er involvert i krevende fysisk arbeid.

impuls som den bringer, er av spesiell betydning fordi den sammenfaller med menneskehetens modenhetsperiode.

Bahá'u'lláh forklarer at menneskeheten som helhet i dag har nådd et nytt stadium i sin kollektive eksistens, på samme måte som en ungdom som blir voksen. Oppnåelser på nye nivåer er nå mulig, og globale foretak som en gang ble ansett som umulige, kan nå gjennomføres. Slike foretak omfatter virkeliggjøringen av verdensfred, oppnåelsen av sosial rettferdighet for alle og videreføringen av et harmonisk samspill mellom teknologi, utvikling, menneskelige verdier og miljøvern.

Det innerste vesen som ikke kan fattes

Det beste stedet å begynne utredningen om hvordan bahá'íer ser på forholdet mellom Gud, religion og menneskeheten, er med bahá'í-forståelsen av Gud. Og den forståelsen begynner med erkjennelsen av at Gud ikke kan fattes.

Bahá'u'lláh forklarte at Gud er skaperen av universet og dets absolutte hersker. Hans natur er ubegrenset, uendelig og allmechtig. Det er derfor umulig for dødelige menn og kvinner, med begrenset intellekt og begrensede evner,

▲ *For bahá'íene er hensikten med livet på jorda å tilegne seg åndelige egenskaper som kjærlighet, tro og selvoppofrelse. En viktig måte å trene sjelen på er å gjøre tjeneste, slik som i dette offentlige hageprosjektet i Bucuresti, Romania.*

direkte å forstå Guds virkelighet, hans motiver eller måten han fungerer på.

Selv om Guds innerste vesen ikke kan fattes, har han valgt å gjøre seg kjent for menneskeheten gjennom en rekke guddommelige budbringere.

Disse budbringerne har vært den eneste måten å kjenne Gud på, og de oppfatter grunnleggerne av de store verdensreligionene: Moses, Krishna, Zoroaster, Buddha, Kristus og Muhammed – for å nevne de som er best kjent. Bahá'íene tar også med andre budbringere i denne gruppen, som for eksempel Noah og Abraham.

Budbringerne er, slik Bahá'u'lláh uttrykker det, "Gudsmanifestasjoner". Manifestasjonene er perfekte speil for Guds egenskaper og hans fullkommenhet, en ren kanal som formidler Guds vilje for menneskeheten.

Denne idéen – at Gud har sendt en rekke budbringere for å utdanne men-

Bahá'í-synet på livet etter døden

Bahá'í-forståelsen av livet etter døden er en viktig del av læren om sjelens natur og hensikten med dette jordiske liv.

Bahá'u'lláh bekreftet at ethvert menneske har en egen, rasjonell sjel. I dette livet, sa han, har sjelen et forhold til det fysiske legemet som kan sammenlignes med solens forhold til jorden. Den bidrar med en underliggende livgivende kraft for legemet og er vårt egentlige selv.

Selv om den ikke kan oppdages med fysiske instrumenter, viser sjelen seg gjennom karakteregenskapene som vi forbinder med den enkelte person. Sjelen er brennpunktet for kjærlighet og medfølelse, for tro og mot og for andre slike "menneskelige" egenskaper som ikke kan forklares kun ut fra tanken om mennesket som et dyr eller som en avansert organisk maskin.

Sjelen dør ikke; den varer evig. Når det menneskelige legeme dør, blir sjelen befridd fra båndene til det fysiske legeme og den fysiske verden som omgir det, og fortsetter sin utvikling i de åndelige verdener. Bahá'íene forstår det slik at den åndelige verden er en tidløs og stedløs forlengelse av vårt eget univers – og ikke noe fysisk fjerntliggende sted.

Overgangen til det neste liv gir muligheten til å oppleve stor glede. Bahá'u'lláh sammenlignet døden med fødselsprosessen. Han forklarer: "Den neste verden er like så forskjellig fra

denne verden som denne er fra barnets verden mens det ennå er i mors liv."

Analogien til livmoren oppsummerer på mange måter bahá'í-synet på jordisk eksistens. På samme måte som livmoren utgjør et viktig sted for barnets første fysiske utvikling, danner den fysiske verden rammen for utviklingen av den enkelte sjel. Følgelig betrakter bahá'íene dette livet som et slags verksted hvor man kan utvikle og perfektionere de egenskaper som det vil bli behov for i det neste liv.

"Vit du i sannhet at hvis menneskets sjel har vandret på Guds veier, så vil den visselig vende tilbake og dra til Den Elskedes herlighet," skrev Bahá'u'lláh. "Ved Guds rettferdighet! Den skal nå en tilstand som ingen penn kan beskrive, ei heller noen tunge uttrykke."

I en siste analyse kan himmelen til dels betraktes som en tilstand av nærhet til Gud; helvete er en tilstand av fjernhet fra Gud. Hver tilstand er en naturlig følge av den enkeltes anstrengelser – eller mangel på anstrengelser – for å utvikle seg åndelig. Nøkkelen til åndelig fremgang er å følge den vei som Guds manifestasjoner har skissert.

Ut over dette forblir det neste livs egentlige natur et mysterium. "Sjelens beskaffenhet etter døden kan aldri beskrives," skrev Bahá'u'lláh.

▼ Bahá'í-terrassene i Haifa, Israel.

“Vit du for visst at sjelen etter sin adskillelse fra legemet vil fortsette å gjøre fremskritt inntil den når Guds nærvær, i en stilling og tilstand som hverken tidsaldres og århundrers gang eller denne verdens forandringer og tilfeldigheter kan endre.”

— BAHÁ'U'LLÁH

Bønn og meditasjon

For bahá'íene er hensikten med livet å elske og kjenne Gud og utvikle seg åndelig. Bønn og meditasjon er viktige redskaper for åndelig utvikling.

Bahá'u'lláh selv skrev hundrevis av bønner. Det finnes bønner for allmenn bruk, helbredelse, åndelig vekst, prøvelser og vanskeligheter, ekteskap, samfunnsliv og menneskeheten.

Bahá'u'lláh har også bedt sine tilhengere om å velge en av tre "obligatoriske" bønner og fremsi den hver dag. Den korteste av disse bønnene består av tre setninger. Den sier mye om forholdet mellom Gud og menneskeheten:

Jeg bevitner, o min Gud, at du har skapt meg til å kjenne deg og tilbe deg. Jeg vitner i denne stund om min maktesløshet og om din styrke, om min fattigdom og

om din rikdom. Der er ingen annen Gud enn deg, hjelperen i fare, den selvbestående.

I begrepet "obligatorisk", slik det er brukt om disse bønnene, ligger det for bahá'íene en forståelse av at mennesker har visse åndelige forpliktelser overfor Gud. Bahá'u'lláh oppfordret også sine tilhengere til å tilbringe tid i meditasjon hver dag. Spesielt oppfordret han oss til, ved dagens slutt, å tenke over våre gjerninger og hvilken verdi de har. Bortsett fra dette gav ikke Bahá'u'lláh spesielle retningslinjer for meditasjon – som for eksempel å sitte med bena i kryss eller benytte spesielle pusteteknikker. Den enkelte står fritt til å velge sin egen meditasjonsform.

neskeheten – kalles "fremadskridende åpenbaring". En analogi er prosessen med skolegang. På samme måte som barn lærer enkle idéer på de lavere klassetrinn og blir gitt stadig mer kompleks kunnskap etter hvert som de beveger seg opp gjennom grunnskole, videregående skole og universitet, så "utdannes" menneskeheten av en rekke manifestasjoner. I enhver tidsalder er læresetningene fra Guds budbringere tilpasset nivået på vår kollektive modenhet og ikke budbringeres kunnskap.

Et dobbelt stade

Guds manifestasjoner har et dobbelt stade. På den ene side er de guddommelige vesener som på en perfekt måte gjenspeiler Guds vilje. På den annen side er de mennesker som er underlagt fødsel, sykdom, lidelse og død. Deres fysiske identitet er forskjellig, og de henvender seg til menneskeheten på ulike stadier i historien. Disse forskjellene fører til kulturelle særpreg for de enkelte religioner som noen ganger skjuler deres iboende enhet.

"Enhver profet som den allmektige og uforlignelige Skaper har aktet å sende til jordens folk, er betrodd et budskap og pålagt å handle på en måte som best ville imøtekomme behovene i den tidsalder da han fremstod," sa Bahá'u'lláh.

I sin kjerne har imidlertid det åndelige budskapet til alle Guds budbringere vært det samme. Hver av dem har understreket viktigheten av kjærlighet til Gud, lydighet overfor hans vilje og kjærlighet til menneskeheten. Selv om ordene har variert, har de alle undervist om "den gyldne regel" – at et individ skal behandle andre slik det

selv ønsker å bli behandlet.

"Vit du med visshet at alle Guds profeters innerste vesen er ett og det samme," skrev Bahá'u'lláh. "Deres enhet er absolutt. Gud, Skaperen sier: Det er ingen som helst forskjell mellom bærerene av mitt budskap..."

Gudsmanifestasjonene formidler Guds vilje til menneskeheten gjennom prosessen med guddommelig åpenbaring. Denne åpenbaringsprosessen er blitt nedtegnet i verdens store, hellige bøker – bøker som spenner fra Torahen til Koranen og som omfatter hinduistiske, buddhistiske, kristne og zoroastriske skrifter. Disse representerer menneskehetens nedtegnning av Guds åpenbarte Ord.

Bahá'u'lláh sier at Guds Ord er "hovednøkkelen" for hele verden. Bare det kan åpne det åndelige potensiale som ligger latent i hvert enkelt individ; bare det kan hjelpe oss til å utvikle vårt fulle potensiale. Uten Guds Ord ville menneskeheten forbli fanget av instinkter og kulturelle mønstre og være opptatt av egenskaper som forbindes med fysisk overlevelse. Det er ikke til å unngå at grådighet, selviskhhet, uærlighet, korrupsjon og lignende blir fremtredende i mangel av guddommelig veiledning.

For bahá'íene representerer i dag bøkene, tavlene og brevene ført i pennen av Bahá'u'lláh en fornyelse av Guds Ord. Selv om de samsvarer med tidligere åpenbaringer og representerer "Guds uforanderlige tro, evig i fortiden, evig i fremtiden," inneholder Bahá'u'lláhs skrifter også nye sannheter om Guds vilje for menneskeheten i dag. ■

“Guds uforanderlige tro”

Når bahá'íer sier at det bare er én religion, mener de ikke at de ulike religiøse trossamfunn og organisasjoner er de samme. Det de tror, er at det bare finnes én religion, og at alle Guds budbringere i tur og orden har åpenbart dens natur. Sammen er verdens store religioner uttrykk for én enkelt guddommelig plan som stadig utfolder seg, “Guds uforanderlige tro, evig i fortiden, evig i fremtiden.”

Dette begrepet innebærer langt mer enn idéen om toleranse overfor andre trosretninger eller en sammensmeltning av religiøse idéer. For mens bahá'íene respekterer og ærer alle grunnleggerne av verdens store religioner og anerkjenner deres bidrag til menneskehetens fremgang, forstår de det også slik at alle tidligere religioner blir fullbyrdet ved Bahá'u'lláhs komme.

Slik det fremsettes i bahá'í-skriftene “oppretholder bahá'í-troen kompromissløst de evige sannheter” i religionene som er kommet før den og anerkjenner “bestemt og absolutt deres forfatters guddommelige opprinnelse...” På samme tid må imidlertid bahá'í-troen “hilses som tidligere tidsaldres og århundres løfte og høyeste herlighet, som fullbyrdelsen av alle religionsordninger” i fortiden.

Bahá'íer med jødisk bakgrunn ærer i tråd med dette Moses for hans åpenbaring av de ti bud og for jødedommens bidrag til menneskehetens generelle forståelse av viktigheten av å adlyde moralsk lov. De ser også Bahá'u'lláh som tilsynekomsten av den lovede “Herren, hærskares Gud” som er kommet ned “med titusener av hellige” som lovet av Jesaja, og som er sendt for å lede veien slik at nasjonene kan “smelte sine sverd om til plogjern”.

Bahá'íer med buddhistisk bakgrunn ærer Buddha og verdsetter hans lære om løsrivelse, meditasjon og fred som har beriket verdens sivilisasjon i så stor grad. Videre forstår de det slik at Bahá'u'lláh oppfylder løftet om tilsynekomsten av “en Buddha kalt Maitreya, en Buddha for universelt fellesskap” som ifølge buddhistiske tradisjoner vil bringe fred og opplysning for hele menneskeheten.

For bahá'íer med hinduistisk bakgrunn er hinduismens bidrag til menneskehetens forståelse av Gud som den altgjennomtrengende ypperste virkelighet og den menneskelige virkelighets åndelige natur, så absolutt anerkjent. De anser Bahá'u'lláh for å være den seneste inkarnasjonen av Krishna, den “Tiende Avatar” og den “Største Ånd,” som “når godheten svekkes” vender tilbake “i enhver tidsalder” for å “opprette rettferdighet” som lovet i Bhagavad-Gita.

For bahá'íer med kristen bakgrunn anses Kristi lære om kjærlighet, velgjerninger og tilgivelse som uvurderlige gaver fra Gud til menneskeheten. Det samme gjelder forbildet som Kristi liv utgjør, og hans offer. De forstår videre at Bahá'u'lláh oppfylder løftene om Kristi gjenkomst i “i sin Fars herlighet” for å bringe alle mennesker sammen slik at “det blir én hjord og én hyrde”.

Bahá'íer med muslimsk bakgrunn forstår det slik at det Muhammed forkynte om lærdom, om å underkaste seg Guds vilje og om Guds enhet, har formet utviklingen av det menneskelige samfunn på dyptgripende måter. I Bahá'u'lláh ser de oppfyllelsen av Koranens løfte om “Guds Dag” og den “Store Kumngjøringen,” når “Gud” vil komme ned “tildekket av skyer”.

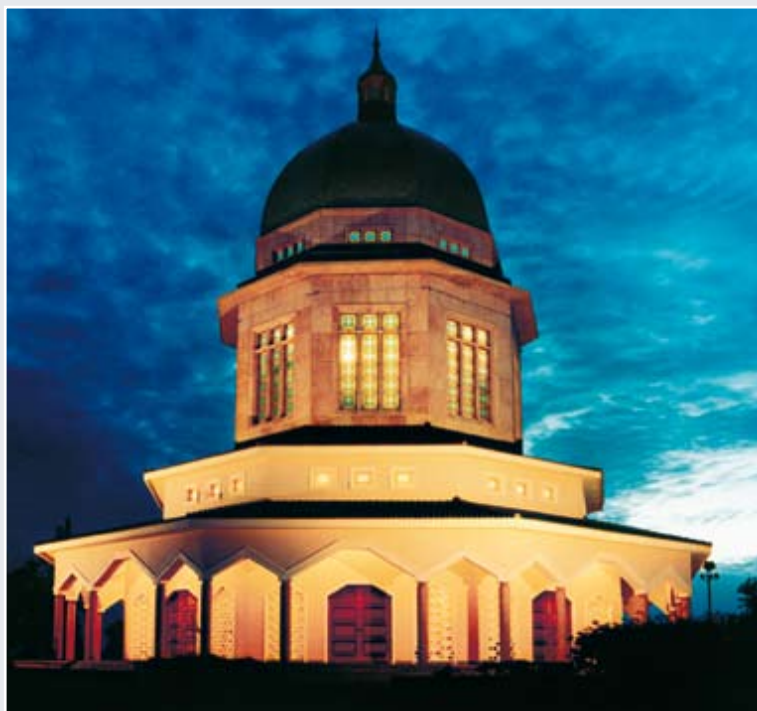
Bahá'íer forstår det også slik at den åndelige veiledningen som blir gitt i andre religioner inkludert jainismen, sikh-religionen, zoroastrismen og urfolksreligioner i Afrika, Amerika og Asia, på samme måte har bidratt til å gi menneskeheten opplæring om dens Skaper og å lære menneskene den beste måten å leve sine liv på.

“Alle Guds profeter, hans begunstigede, hans hellige og utvalgte budbringere bærer uten unntak hans navn og legemliggjør hans egenskaper.”

— BAHÁ'U'LLÁH

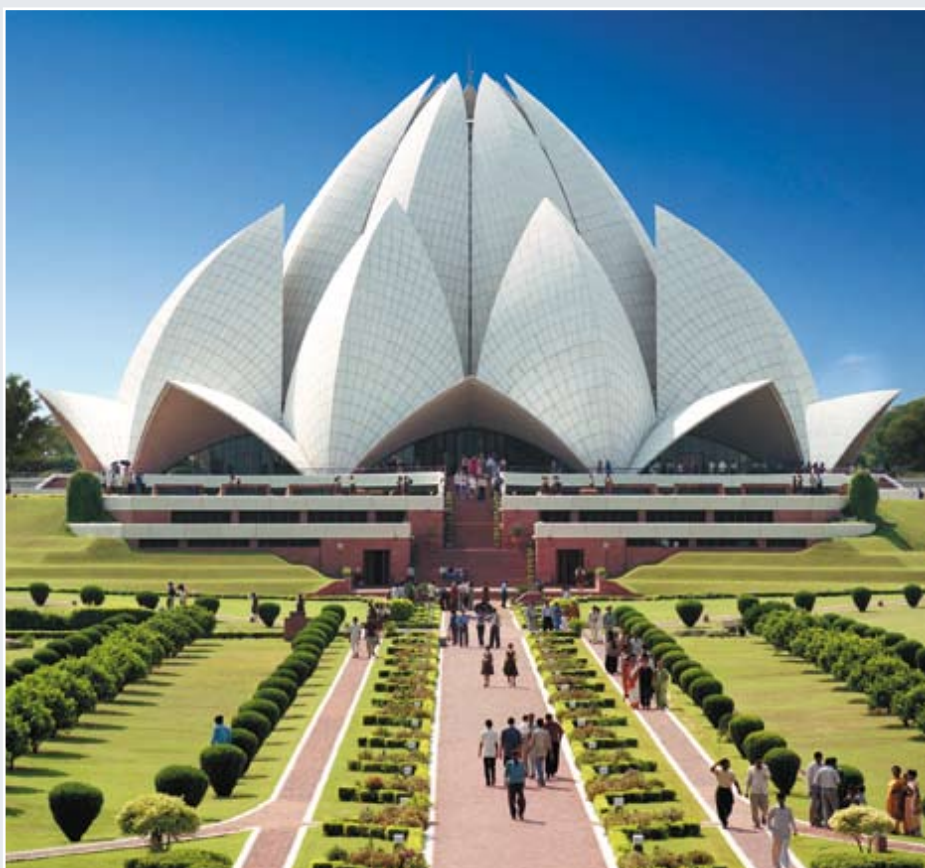
► *Kampala, Uganda*

▼ *Panama City, Panama*

▲ *Wilmette, Illinois, USA*

▲ *New Delhi, India*

Bahá'í-templer

Åndelige fyrtårn for menneskeheten

Som et samlingssted for bønn og meditasjon, er bahá'í-templene de religiøse bygningene som kommer nærmest kirkens, tempelets eller moskéens rolle. Samtidig er de også noe mer.

Som Bahá'u'lláh forutså, vil lokale templer en dag bli midtpunktet for et samfunns åndelige liv – og et uttrykk for dets humanitære omsorg.

Til nå er det bygd åtte templer – minst ett på hvert kontinent, som et tegn på troens globale fremgang. På det nåværende stadium av troens utvikling har bahá'íene konsentrert seg om å skape og utvikle samfunnslivets sosiale og åndelige institusjoner fremfor å reise fysiske bygninger i alle samfunn. Likevel står templene som er reist, som åndelige fyrtårn som kaller verden til en ny form for religiøs tilbedelse og liv.

Hvert tempel har sin bestemte utforming. Likevel er de tilpasset visse arkitektoniske krav som gir et forent uttrykk. Alle bahá'í-templene må ha ni sider og en kuppel i midten.

Det første tempelet ble bygd i Russland, i byen Asjkhabad i Sentral-Asia. Det sto ferdig rundt 1908 og tjente bahá'í-samfunnet frem til 1938 da den sovjetiske regjering konfiskerte tomten. Bygningen ble revet i 1962 etter å ha blitt ødelagt av et jordskjelv.

Tempelet i Asjkhabad var på mange måter forut for sin tid. Foruten å tjene som et åndelig senter for det voksende bahá'í-samfunnet i området, ble det et praktisk uttrykk for samfunnets humanitære idéer. I tilknytning til gudshuset var det flere hjelpetiltak, blant annet et sykehus, en skole og et herberge for reisende.

Det første bahá'í-tempelet i Vesten ble fullført i 1953 i Wilmette, Illinois, USA, ved Michigansjøen like nord for Chicago. Dets filigrandom og den spesielle utsmykningen kombinerer trekk fra arkitektoniske stilarter både i Østen og Vesten, og tempelet har i årenes løp tiltrukket seg millioner av besøkende. Andre bahá'í-templer er også bygd i Kampala, Uganda; i nærheten av Sydney, Australia; utenfor Frankfurt, Tyskland; med utsikt over Panama City, Panama og i Apia, Samoa. I nær fremtid planlegger bahá'íene å påbegynne byggingen av et tempel for Sør-Amerika i Santiago, Chile.

Det nyeste tempelet ble fullført i 1986 i New Delhi, India. Siden den tid har byggverket blitt tildelt en rekke arkitekturpriser og blitt omtalt i hundrevis av artikler i aviser, fagtidsskrifter og blader.

Dets form er inspirert av Lotusblomsten og består av 27 frittstående marmorkledte "blomsterblad" – samlet i grupper på tre slik at de danner ni sider.

Ni dører fører inn til en sal i midten med plass til 2 500 mennesker. Med sin vel førti meter høye, opplyste fasade ser det til tider ut som om bygningen svever i luften over sin hundre mål tomt ved utkanten av den indiske hovedstad.

På noen få, korte år har tempelet i New Delhi blitt en av verdens største attraksjoner og tiltrekker seg over to og en halv millioner besøkende årlig. På hinduistiske helligdager har det kommet så mange som 100 000 besøkende – så høyt verdsatt er bahá'í-tempelet av Indias folk, uansett hvilken religiøs bakgrunn de har.

Bahá'í-templer er åpne for folk fra alle religioner. De har ingen gudstjenester, ritualer eller presteskap.

Over hele verden har mer enn 120 tomter blitt avsatt til fremtidige templer. Til sist vil ethvert lokalt bahá'í-samfunn ha sitt eget tempel. På samme måte som det første i Asjkhabad, vil hvert av dem bli midtpunkt for samfunnslivet så vel som et senter for utdanning og for sosiale, vitenskapelige og humanitære tjenester.

▲ Frankfurt, Tyskland

▲ Sydney, Australia

▲ Apia, Samoa

Et system for globalt styre

Etter et mønster fremsatt av Bahá'u'lláh, styrer bahá'í-samfunnene sine saker gjennom et særegent administrativt system som fremmer nye mønstre for kollektiv handling.

DE MEST DYNAMISKE bevegelsene, konflikter og institusjoner i de siste 100 år har vært opptatt av det sentrale spørsmålet: hvordan skal menneskeheten styre seg selv – og hva skal til for at flest mulig mennesker kan oppnå lykke og velstand?

Tidlig i det tjuende århundre var tyranniet for en stor del avvist, og Den første verdenskrig brøt fullstendig ned dets mektigste representanter. Den andre verdenskrig avgjorde spørsmålet om fascismen og gav støtet til avviklingen av kolonialismen. I den senere tid er den mest ambisiøse av de forskjellige økonomiske og politiske ideologier, kommunismen, blitt stilt i et svært dårlig lys.

I det vi tar fatt på et nytt årtusen, har det vokst frem en enighet om at en eller annen form for folkestyre – en som kombinerer frie valg, trygging av individuelt uttrykk og på samme tid en sterk følelse av ansvar for det felles beste – representerer det beste styresett.

Som et ideal henvises det ofte til dette systemet som "demokrati". Selv om det er klart overlegent i forhold til andre systemer som hittil er utprøvd, gjennomgår demokratiet, slik det praktiseres i dag, sine egne omveltninger.

◀ *Bahá'í-troen har ikke noe presteskap. Bahá'íene velger sin ledelse ved hemmelige valg i et særegent system uten kampanjer og nominasjoner. Her ser vi delegater fra hele verden som i 1998 avga sine stemmer under valget av Det Universelle Rettferdighetens Hus, bahá'í-troens øverste styrende organ.*

Til tross for at flerpartisystemet har vært vellykket, ser det i Vesten i stadig større grad ut til å avdekke sine begrensninger. I mange land har korrupsjon, nedrakking, negative kampanjer, valgspesulasjoner og det begrensede utvalget av kandidater ført til velgerapati av et slikt omfang at den truer hele systemets integritet.

I Østen trues nye, demokratiske eksperimenter av en rekke problemer og krefter, blant annet manglende erfaring når det gjelder selvstyre, eldgamle etniske spenninger, forskjellige kulturelle forventninger og en vedvarende uenighet angående menneskerettigheter.

Over hele verden har stadig flere mennesker i dag mistet troen på sine ledere. De er blitt kyniske i forhold til sine statssystemer og har avvist ansvaret knyttet til statsborgerskap. Den desillusjonerte tilstanden som dette medfører, har i alvorlig grad begrenset menneskehetens evne til å oppnå kollektiv sosial fremgang og velferd for alle og sikre en utbredt lykke.

Et alternativ til disse tendensene kan finnes i erfaringen til det verdensomspennende bahá'í-samfunnet. Ved å følge prinsippene og forskriftene fremsatt i Bahá'u'lláhs skrifter, har de opprettet et særegent system av globalt selvstyre som både verner om personlig frihet og beskytter samfunnets privilegier, og som elegant balanserer individuelt initiativ og det felles beste.

Systemet benytter seg av en unik kombinasjon av fritt valgte råd og en komplementær institusjon med utpekte rådgivere og er på mange måter langt mer "demokratisk" enn de metodene som de fleste parlamenter eller andre

“I ethvert land hvor det bor noen av dette folk, må de opptre med troskap, ærlighet og sannferdighet overfor landets regjering.”

— BAHÁ'U'LLÁH

∞

“Hensikten med rettferdighet er at det skal oppstå enhet blant menneskene. Den guddommelige visdoms oseaan bølger i dette opphøyede ord, mens verdens bøker ikke kan romme dets indre betydning.”

— BAHÁ'U'LLÁH

representasjonssystemer opererer etter. Og på grunn av sine særegne prosedyrer og prinsipper unngår det manipulering, splittelse og partisanvirksomhet som er blitt usømmelige trekk ved andre regjeringssystemer verden over.

Valgprosessen, for eksempel, utelukker på alle nivåer av bahá'í-systemet – lokalt, nasjonalt og internasjonalt – enhver form for valgkampanjer eller nominasjoner. Likevel tilbyr den hver enkelt velger et bredest mulig spekter av kandidater.

Beslutningsprosessen som alle organer i bahá'í-samfunnet benytter, er også særegen. Metoden som er kjent som “rådslagning”, bygger ikke på motsetninger, men søker å skape enhetlige mål ved å ønske velkommen og oppmuntre til ytringsfrihet og ved å strebe etter overensstemmelse basert på etablerte prinsipper.

Det administrative system

Bahá'í-troens administrative system utgjør formelt opprettede strukturer som inkorporerer fordelene både av korporative organers ledelse og rådgivning av vise og erfarne individer. Dette systemet består på den ene side av valgte råd som fungerer på globalt, nasjonalt og lokalt plan. Deres medlemskap utgjøres fullt og helt av folket, og disse institusjonene er av bahá'í-troens hellige skrifter inngitt lovgivende, dømmende og utøvende funksjoner. På den annen side rommer systemet også fremstående og hengivne individer som er utpekt i den spesielle hensikt å utbre og beskytte bahá'í-troen. Disse fremtredende personene som utpekes av og fungerer under troens øverste ledelse, gir råd til, stimulerer og oppmuntrer enkelt-bahá'ier og valgte institusjoner. De spiller således en viktig rolle i å støtte samfunnsplaner, fremme læring, fostre individuelt initiativ og oppmuntre til individuell frihet og mangfoldighet når det gjelder å uttrykke seg, samtidig som de sikrer at troen beskyttes mot splittelse.

Begge elementer i dette systemet ledes av bahá'í-troens sentrale styrende organ, Det Universelle Rettferdighetens Hus. De ni medlemmene av Det Universelle Rettferdighetens Hus velges hvert femte år av medlemmer av de mer enn 180 styrende råd på nasjonalt nivå over hele verden.

Til sammen danner alle disse institusjonene det som er kjent som bahá'í-troens “administrative orden”. Systemet har utviklet seg gradvis i løpet av de siste 150 år og er en bemerkelsesverdig utvikling: et prinsippfylt verdensstyre som uten å ty til presteskap eller geistlige, bidrar både til utviklingen og kanaliseringen

av individets egenskaper uten å krenke helhetens rettigheter – og fremfor alt har det demonstrert sin evne til å skape et integrert verdenssamfunn og stake ut en felles kurs for en gruppe mennesker som kanskje er den mest mangfoldige på jorda.

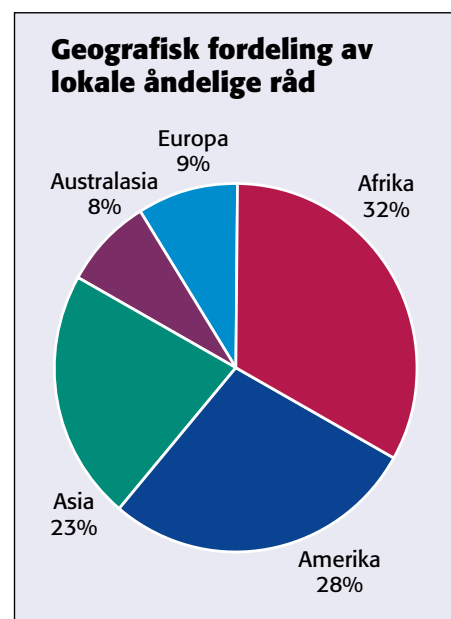
Det er et helt unikt religiøst administrativt system uten noen parallell til andre. Ingen annen verdensreligion, verken i fortid eller nåtid, styrer sakene sine med et system som gjennom frie valg er så lydørt for det som grasrota er opptatt av. Med sin basis i guddommelige skrifter gir det samtidig en klar, enhetsbevarende autoritet.

Foruten at den fungerer som et system for religiøs administrasjon, danner bahá'í-troens administrative orden også en enhetlig modell for den type global styring som vår nye tidsalder så svært trenger. Faktisk forstår bahá'íene det slik at bahá'í-troens administrative orden er intet mindre enn “charteret for en fremtidig verdenssivilisasjon”.

Lokalt råd

Den beste måten å forstå bahá'í-troens administrative system på er kanskje å undersøke dets grunnelement, det lokale åndelige råd. Hvert år velges det lokale åndelige råd i alle samfunn hvor det er minst ni voksne bahá'ier. Rådet utfører mange av de funksjonene som tradisjonelt er knyttet til presteskapet – og mye mer. Prosessene som lokale åndelig råd bygger på, kan faktisk sies å danne en ny modell for en deltakende, demokratisk beslutningstaking på grasrotnivå.

På det nåværende tidspunkt før-

Rådslagning

Gruppeavgjørelser uten splittelse

Bahá'í-troens administrative råd på alle nivåer benytter en spesiell beslutningsprosess som fremmer enhet og samspill. Metoden kalles "rådslagning".

Prinsippene for rådslagning ble frem satt i Bahá'u'lláhs skrifter, og som en metode for å komme til enighet og undersøke sannheten, har de store anvendelsesmuligheter. Bahá'íene har erfart nytteverdien og bruker rådslagningsprinsippene i praktisk talt alle sammenhenger som krever at grupper tar avgjørelser og samarbeider. Disse prinsippene benyttes ikke bare av troens egne institusjoner, men i bahá'í-eid forretningsvirksomhet, i skoler som drives av bahá'íer og i dagligdagse avgjørelser som blir tatt i bahá'í-familier.

Rådslagningen bidrar til å skape enighet på en måte som forener ulike parter, istedenfor å splitte dem. Den oppmuntrer til meningsmangfold og reduserer maktkampen som er så vanlig i tradisjonelle beslutningssystemer.

Bahá'í-rådslagning baserer seg på følgende prinsipper:

- Informasjon bør samles fra flest mulig kilder for å få et mangfold av synspunk-

ter. Dette kan innebære å søke fagkyndig hjelp for eksempel fra jurister, leger eller forskere. Det kan også bety å søke etter informasjon utenfor tradisjonelle fagområder, eller å overveie synspunktene til samfunnsmedlemmer med ulik bakgrunn.

- Under diskusjonen oppmuntres deltagerne til å være så ærlige og oppriktige som mulig, mens de på en høflig måte viser interesse for andres synspunkter. Personlige angrep, betingelsesløse krav og fordomsfulle utsagn er ikke tillatt.
- Når en idé er fremlagt, blir den med en gang gruppens felleseie. Selv om dette høres enkelt ut, er det kanskje det mest grunnleggende prinsippet i rådslagningen. På denne måten opphører enhver idé å tilhøre et individ, en undergruppe eller en part. Når det blir fulgt, oppmuntrer dette prinsippet de idéene som vokser frem som et resultat av et oppriktig ønske om å tjene gruppens ve og vel, i motsetning til idéer basert på personlig prestisje eller fraksjonsdannelse.
- Enstemmighet er ønskelig, men flertallsvedtak kan fattes for å komme til en beslutning. Når et vedtak først er fattet, skal hele gruppen lojalt akseptere og iverksette det – uansett om man støttet avgjørelsen eller ikke.

På denne måten kan det ikke bli noen "mindretalls-innstilling" eller noe "opposisjons-standpunkt". I stedet tror bahá'íene at det vil vise seg om en avgjørelse er feil eller riktig når vedtaket settes ut i handling – men bare hvis gruppen som fattet vedtaket og samfunnet i sin helhet helhjertet støtter det.

Denne forpliktelsen sikrer at hvis en avgjørelse eller et prosjekt slår feil, ligger problemet i selve idéen og ikke i mangel på støtte fra samfunnet eller i enkeltaktørers kritikk eller motstand.

Prinsippet baserer seg på en forståelse av enhetens kraft. Bahá'u'lláhs sønn, 'Abdu'l-Bahá, sa at bahá'íer alltid bør strebe etter å komme til enighet om en sak:

"Hvis de er enige om en sak, selv om det skulle være feil, er det bedre enn å være uenige og ha rett, for denne uenigheten vil føre til at det guddommelige fundament brytes ned. Selv om en av partene kan ha rett og de er uenige, vil det bli årsak til tusen feil, men hvis de er enige og begge parter tar feil, er det gjennom enhet at sannheten vil bli åpenbart og feilen rettet på."

▼ Lokale åndelige råd som dette i Guyana, bruker rådslagning som sitt viktigste redskap for å ta avgjørelser, slik alle andre bahá'í-institusjoner også gjør.

“Den guddommelige visdoms himmel blir opplyst av rådslagningens og barmhjertighetens to lys.

Rådfør dere med hverandre i alle saker, for rådslagning er ledelsens lampe som viser vei og skjenker forståelse.”

— BAHÁ'U'LLÁH

▲ Fremst blant gruppen av rådgivere som tjener på troens “rådgiverinstitusjoner” som består av mange nivåer, er “Guds Saks Hender” som innehar den høyeste stilling som utvalgte enkeltpersoner. Rundt 50 personer har hatt denne tittelen, og siden ingen flere kan bli utnevnt, er deler av arbeidet overført til rådgiverne. Her ser vi fra venstre de tre Sakens Hender som fortsatt levde i 1992, ‘Ali Muhammad Varqa, Amatu’l-Bahá Ruhiiyyih Khanum og ‘Ali-Akbar Furutan. Ruhiiyyih Khanum gikk bort 19. januar 2000. Hr Furutan gikk bort 26. november 2003.

er lokale åndelige råd tilsyn med den store mengden av aktiviteter som utgjør kjernen i bahá'í samfunnsliv. Disse omfatter barns opplæring, markering av helligdager, tilbedelsesmøter, studiegrupper, diskusjoner, sosiale aktiviteter, viselser og begravelsseremonier. Mange lokale åndelige råd verden over støtter også små utviklingsprosjekter knyttet til utdanning, sosialøkonomiske tiltak og miljø.

Lokale åndelige råd innehar også utøvende og dømmende funksjoner, tar seg av samfunnets korrespondanse og økonomi og håndhever bahá'í-lovene i saker som skilsmisse og uenighet mellom samfunnsmedlemmer.

Som med alle andre valgte bahá'í-institusjoner, fungerer det lokale åndelige rådet kun som et organ. Alle beslutninger blir fattet som en gruppe, og rådslagningsprosessen benyttes for å komme frem til disse beslutningene. Rådets enkeltmedlemmer har ingen spesiell autoritet, status eller makt utenfor selve rådet.

Vanligvis er det geografiske området for det lokale rådet bestemt av de offentlige grensene i det enkelte land. Det betyr at alle bahá'ier som bor innenfor grensene til en bestemt kommune (i Norge), by eller landsby hører inn under det åndelige rådet i denne kommunen eller byen.

Prosessen som fører frem til valg av medlemmer av lokale åndelige råd, er også interessant å se nærmere på siden den i stor grad gjenspeiles på nasjonalt og internasjonalt plan.

Det lokale åndelige rådet velges hvert år ved hemmelig avstemning. I april samles de voksne i det gitte område til valg. De som ikke kan delta personlig, oppmuntres til å forhåndsstemme. Etter en periode med bønn og meditasjon, skriver alle de voksne ned ni navn: navnene på de ni personene som han eller hun føler er best kvalifisert til å administrere samfunnets anliggender.

Egenskapene som disse personene bør ha, er beskrevet klart og tydelig i bahá'í-skriftene. De som deltar i et valg, bør kun vurdere “navnene på dem som best kan forene de nødvendige egenskapene ubestridt troskap, uselvvisk hengivenhet, et veltrent sinn, anerkjent dyktighet og moden erfaring.”

Kanskje det mest overraskende aspektet ved denne prosessen er mangelen på ferdige stemmesedler – eller noe som helst system for nominasjon. I stedet kan enhver voksen bahá'í i samfunnet velges til det lokale åndelige råd.

De som velges til rådet, trenger ikke å få stemmeflertall; de ni personene som får flest stemmer, er valgt. Siden alle voksne i samfunnet i virkeligheten kan velges, står den enkelte velger fritt til å stemme i tråd med sin egen overbevisning. Ingen andre systemer gir individet en så stor frihet i valgprosessen.

Selv om dette systemet trosser dagens politiske skikk og bruk, er det overraskende effektivt i praksis. Bahá'í-skriftene oppfordrer til valg av personer med anerkjent dyktighet, modenhet, erfaring og ydmykhet – i stedet for ganske enkelt de som er modige eller egoistiske nok til å stille til valg. Hele fokuset for bahá'í-valgssystemet er å få frem ledere som er i besittelse av egenskaper som uselvviskhet, intellektuell kapasitet, moralsk integritet og visdom.

Lokale åndelige råd har også ansvaret

for nittendagsfesten som, slik tidligere nevnt, er hjørnesteinen i samfunnsaktivitetene og gir rådet en mulighet til å høre direkte fra samfunnet [se side 12]. Og selv om rådet til syvende og sist er den endelige kilde til autoritative beslutninger i samfunnet, så er nittendagsfesten en viktig del av grasrotstyret.

Rådgivere og deres institusjoner

For å forstå hvordan bahá'í-troens administrative orden fungerer, er det viktig å forstå rollen til de rådgivende institusjonene. Igjen er det kanskje enklest å forklare hvordan denne gruppen med erfarne rådgivere fungerer ved å se på deres rolle på det lokale plan. Men først er det nødvendig å beskrive den overordnede strukturen og rollen som rådgivende institusjoner innehar i bahá'í-troen.

De fremste blant disse rådgiverne er Guds Saks Hender. Denne tittelen er blitt gitt til rundt femti personer i troens historie, og alle disse ble utpekt av Bahá'u'lláh, 'Abdu'l-Bahá eller Shoghi Effendi [se neste del for mer om 'Abdu'l-Bahá og Shoghi Effendi]. I 2004 tjenestegjorde fremdeles den eneste gjenlevende Saken Hånd, 'Ali-Muhammad Varqa, i Haifa, Israel. I 1968, etter at det ble bestemt at ingen nye Hender kunne utnevnes, begynte Det Universelle Rettferdighetens Hus å utpeke en rekke modne og erfarne mennesker til rådgivere, slik at den uunnværlige funksjonen til Sakens Hender kunne videreføres.

Rådgiverne blir utnevnt for en periode på fem år og tjenestegjør enten i en av fem kontinentale nemnder eller ved Det internasjonale undervisnings-senteret. De som er utnevnt til en kontinental nemnd, tjenestegjør i ett av fem områder i verden: Afrika, Amerika, Asia, Australasia eller Europa. Det internasjonale undervisnings-senteret som har sitt sete i Haifa, Israel, leder arbeidet i disse fem nemndene. Det består av ni rådgivere samt den gjenlevende Sakens Hånd.

Kontinentale rådgivere utnevner enkeltpersoner til å tjene på hjelperåd. Medlemmene av disse hjelperådene teller nå rundt 990, og hver av dem har fått i oppgave å tjenestegjøre i en bestemt region innenfor området som den kontinentale nemnden dekker. Hjelpe-rådsmedlemmene utpeker i sin tur enkeltpersoner som sine assistenter.

Medlemmene på alle nivåer av rådgiverinstitusjonene utgjør en gruppe av svært mangfoldige menn og kvinner som gjør sitt ytterste for å inspirere og opplyse bahá'íene når det gjelder anvendelsen av Bahá'u'lláhs lære i dagliglivet, og de arbeider for å hjelpe dem med å virkelig-

gjøre sitt fulle potensiale. De har som oppgave å nære og gi råd til samfunn og institusjoner i deres vekst og utvikling og arbeider for å sikre at de fungerer riktig. De bidrar også til å fremme tilegnelsen av kunnskap og kapasitet på alle nivåer slik at troens institusjoner kan få styrke til å bli lys som kan lede storsamfunnet. Selv om disse troens tjenere ikke har autoritet til å lede de valgte institusjonene, har deres rådgivning stor innvirkning på utformingen av planene og utviklingen av bahá'í samfunnsliv.

På lokalt nivå, for eksempel, har hjelperådsmedlemmene og deres assistenter et nært samarbeid med lokale åndelige råd og tilbyr innsikt, råd og oppmuntring. De gjør bruk av erfaringen med å arbeide med andre samfunn og sin egen modenhet som troende, og hjelper rådene til å fokusere på prinsippene i bahá'í-skriftene, gir idéer til hvordan samholdet i samfunnet kan styrkes og foreslår metoder som har vist seg å stimulere til vekst.

Ved å samarbeide på denne måten, søker de to institusjonene – det lokale åndelige rådet og hjelperådet – å skape en atmosfære for læring og disiplinert atferd som er karakterisert av tålmodighet og overbærenhet overfor feil. De søker å bygge og opprettholde enhet i tankegang og handling i omgivelser som er frie for overdreven kritikk, baktalelse, konflikt og stridigheter og som samtidig ønsker

▲ I bahá'í-troens administrative orden utfyller rådgiverinstitusjonen troens valgte institusjoner på alle nivåer. Dette fotografiet viser medlemmer av Det internasjonale undervisnings-senteret i Haifa, Israel i 2003. Medlemmene er kjent som rådgivere, og sammen med rådgiverne på kontinentalt nivå spiller de en viktig rolle når det gjelder å fostre individuelt initiativ, mangfoldighet og handlingsfrihet i det verdensomspennende bahá'í-samfunnet.

velkommen den enkelte troendes frihet til å uttrykke seg.

Det er også verd å legge merke til at de som er valgt eller utpekt til bahá'í-institusjonene med få unntak arbeider helt uten betaling og ofte tjener samfunnene sine mange timer i måneden.

Nasjonalt åndelig råd

På nasjonalt nivå styres bahá'í-samfunnets aktiviteter av det nasjonale åndelige rådet. På samme måte som lokalt åndelig råd, velges dette nasjonale styringsorganet årlig, og de samme grunnleggende valgprosedyrene blir fulgt: ingen nominasjoner er tillatt, valgkampanjer er forbudt, stemmegivningen er hemmelig, moralsk karakter og praktiske evner vektlegges og de menn og kvinner som får flest stemmer, blir valgt.

På ett område er den nasjonale valgprosessen forskjellig fra den lokale. Mens de lokale rådene velges av alle voksne medlemmer i samfunnet, velges det nasjonale rådet av delegater som i sin tur velges på regionale årsmøter. Alle voksne bahá'íer kan stemme under de regionale årsmøtene, og på denne måten opprettholdes en nær forbindelse mellom individet og dets nasjonale styringsorgan.

Når medlemmer av det nasjonale åndelige rådet velges, kan delegatene stemme på enhver voksen bahá'í som bor i landet – og enda en gang ivaretas den

valgfriheten som er så grunnleggende for bahá'í-troens valgssystem.

Etter hvert som troen har vokst, har også antallet nasjonal åndelige råd vokst. I 1954, for eksempel, var det bare 12 nasjonale åndelige råd. I 2004 var det 183 nasjonale åndelige råd verden over – nesten i alle land.

På samme måte som menn og kvinner som tjener på lokale åndelige råd har ansvar for samfunnets anliggender innenfor en kommune, skal nasjonale åndelige råd lede og koordinere bahá'í-aktiviteter innenfor et bestemt land. Oppgavene deres omfatter alt fra å godkjenne nasjonale undervisningsplaner til iverksettelse av store sosiale og økonomiske utviklingsprosjekter; fra å ha kontakt med sine respektive nasjonale regjeringer til samarbeid med andre religiøse grupper og ikke-statlige organisasjoner.

Og på samme måte som lokale åndelige råd, drar også nasjonale åndelige råd nytte av visdommen og erfaringen til medlemmene av rådgiverinstitusjonene. Nasjonale åndelige råd samarbeider med medlemmer av de kontinentale rådgivningsnemndene, enkeltpersoner som fungerer på alle kontinenter og i større regioner på jorda. Mens hjelperåds-medlemmene tjener lokale åndelige råd, gir rådgiverne veiledning og assistanse og oppmuntrer arbeidet til de nasjonale rådene når det gjelder rådslagning og

▼ På nasjonalt nivå veiledes bahá'í-samfunnene av valgte råd kjent som nasjonale åndelige råd. Her ser vi de ni medlemmene av Nasjonalt Åndelig Råd for Bahá'íer i Sør-Afrika etter valget i 2003.

beslutninger. I en harmonisk atmosfære samarbeider de to grenene og opphører offentlig diskurs til prinsippfylt rådslagning som ikke bare tar for seg troens lover og regler, men også oppmuntrer til og innlemmer tiltak som fostrer individuelt initiativ og en helhjertet respons på troens åndelige sannheter.

Det Universelle Rettferdighetens Hus

Som nevnt ovenfor, er det øverste ledd i bahá'íenes administrative system, Det Universelle Rettferdighetens Hus, bahá'í-troens internasjonale styrende råd. Det Universelle Rettferdighetens Hus består av ni medlemmer som velges hvert femte år av den samlede medlems-

massen av alle nasjonale åndelige råd i verden.

Valgprosessen er for en stor del den samme som for lokale og nasjonale åndelige råd: det er ingen nominasjoner, valgkampanjer er ikke tillatt og de ni personene som får flest stemmer, blir valgt. På samme måte som ved lokale og nasjonale valg, forventes det at velgerne kun stemmer på personer med anerkjent dyktighet og åndelig kapasitet.

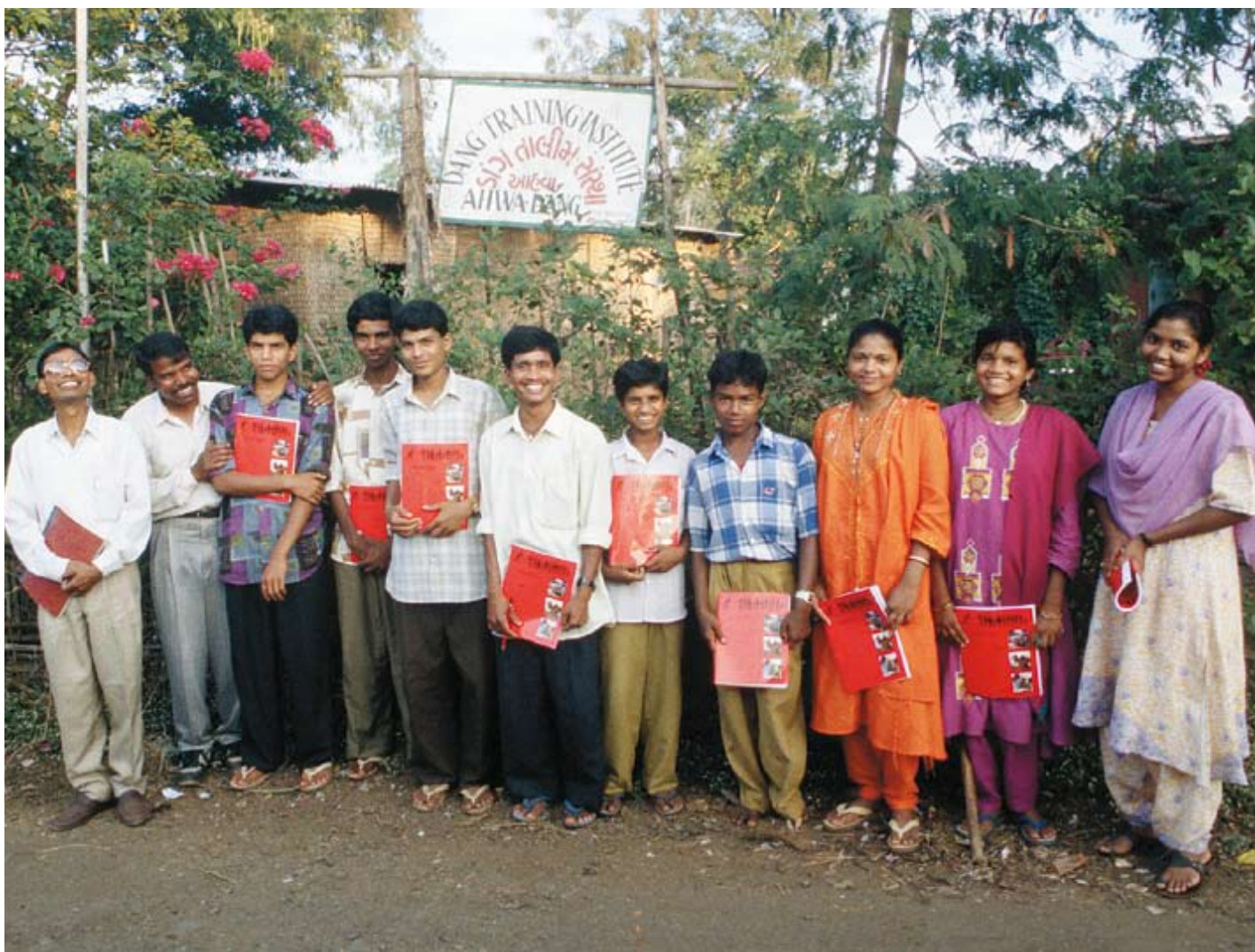
Hele valgprosessen er et kraftfullt uttrykk for demokratiske idealer. Selv om det er en internasjonal institusjon, står Det Universelle Rettferdighetens Hus likevel overraskende nær grasrota. Det endelige valg av Det Universelle Rettferdighetens Hus er bare tre skritt

▲ *Enten det er på lokalt, regionalt, nasjonalt eller internasjonalt plan, følger bahá'í-valgene den samme prosessen der hensikten er å velge åndelig engasjerte ledere blant alle troens tilhengere i området. Her ser vi fra et bahá'í-valg i Panama.*

Hvor kommer pengene fra?

Bahá'u'lláh forbød sine tilhengere å motta penger til bahá'í-formål fra utenforstående kilder. Følgelig får bahá'í-institusjoner sin fulle og hele støtte kun fra troens registrerte medlemmer.

Bahá'íene oppmuntres til å bidra regelmessig til sine lokale og nasjonale bahá'í-fond. Lokale og nasjonale økonomiske spørsmål diskuteres vanligvis på hver nittendagsfest. Bidrag er frivillige og konfidensielle.

▲ Ved Dang bahá'í-institutt i Ahwa, Gujarat, India, er studenter samlet til kurs i samfunnsutvikling og moralsk opplæring.

Utvikle evnen til å tjene menneskeheten

Et relativt nytt trekk ved bahá'í-systemet er utviklingen av en rekke nasjonale og regionale opplæringsinstitutter som er rettet mot å øke bahá'í-samfunnets evne til å tjene menneskeheten generelt.

Ved å benytte et system for fjernundervisning gjennom veiledere på grasrotnivå, er disse institusjonene utformet for å hjelpe medlemmer i bahá'í-samfunnet og andre interesserte personer til å oppnå den type kunnskap og ferdigheter som er nødvendig for å bidra til utviklingen av den fredelige og fremgangsrike verdenssivilisasjonen som bahá'í-skriftene gir et bilde av.

De siste årene har det også skjedd en oppblomstring av andre bahá'í-grupper og -foreninger som fokuserer

på bestemte interesseområder innen bahá'í-samfunnet. Disse omfatter alt fra fagforeninger som for eksempel European Bahá'í Business Forum (Europeisk forretningsforum for bahá'ier) og Bahá'í Justice Society (Bahá'í rettferdighetsforum), til akademiske grupper som Association for Bahá'í Studies (Foreningen for bahá'í-studier) og dens ulike avdelinger rundt om i verden og til ikke-statlige organisasjoner for sosial og økonomisk utvikling drevet av bahá'ier, som for eksempel Health for Humanity (Helse for menneskeheten) eller International Environmental Forum (Internasjonalt miljøforum). Noen av disse organisasjonene drives av nasjonale råd, andre organiseres av sammenslutninger av enkelt-bahá'ier.

Ingen deltakelse i partipolitikk

Bahá'í-læren legger vekt på viktigheten av å følge et lands lover og adlyde de som styrer. Mens bahá'iene kan inneha stillinger eller verv tilknyttet statsadministrasjonen når de ikke er partipolitiske, engasjerer de seg ikke i partipolitisk aktivitet – heller ikke i diskusjon omkring enkeltkandidater eller partier. Som enkeltpersoner står det imidlertid bahá'iene fritt å stemme i tråd med sin egen samvittighet ved offentlige valg.

fra det lokale plan: enhver voksen bahá'í kan delta i valget på en regional delegat; regionsdelegatene velger så medlemmene av sine respektive nasjonale åndelige råd, og medlemmene av alle nasjonale åndelige råd over hele verden velger til sist Det Universelle Rettferdighetens Hus. Det første valget ble holdt i 1963.

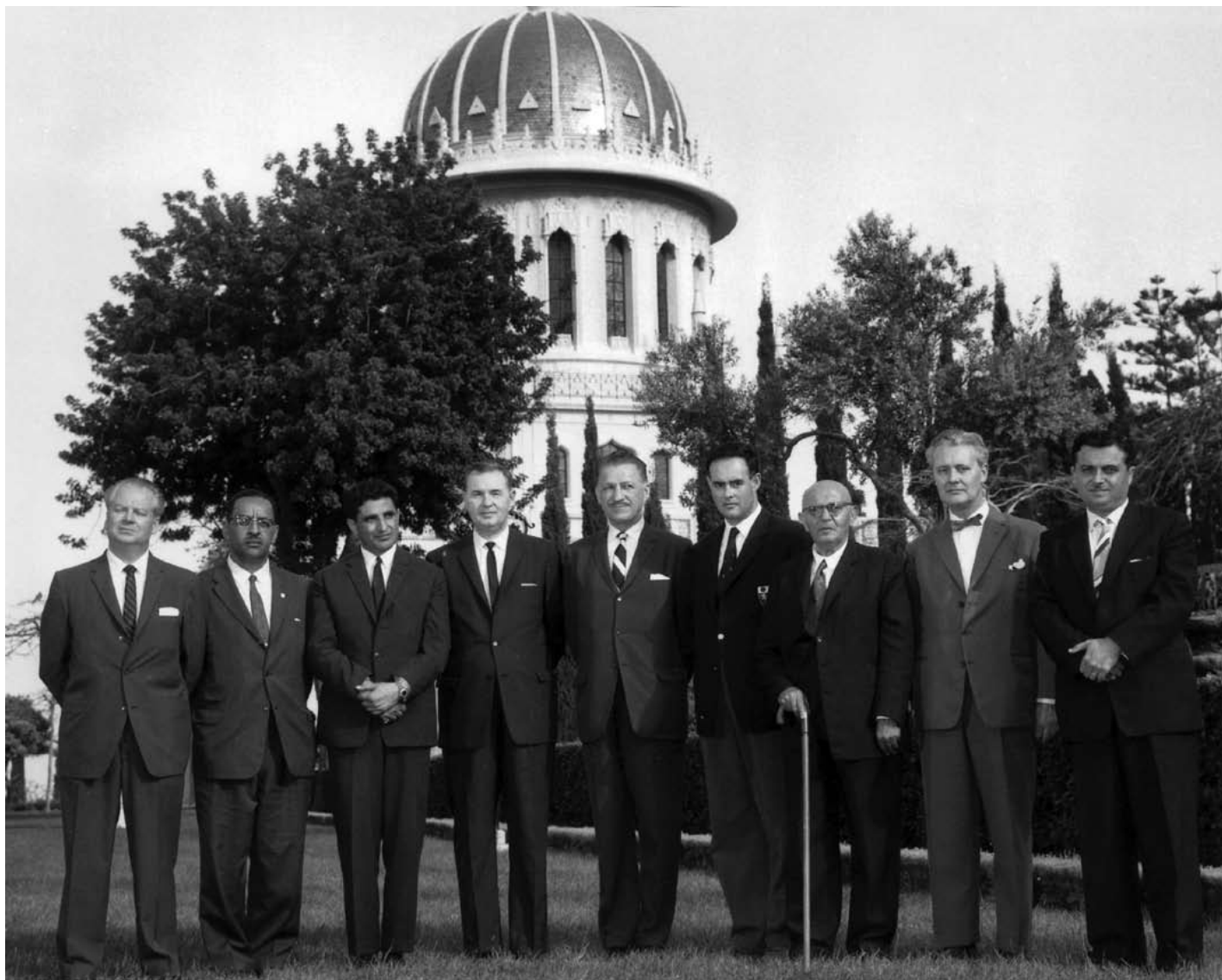
Bahá'u'lláh selv opprettet institusjonen Det Universelle Rettferdighetens Hus, og den innehar en helt spesiell stilling i den administrative bahá'í-ordenen. Bahá'íene ser det slik at institusjonens avgjørelser blir ufeilbarlig ledet av Gud.

Bahá'u'lláhs lære er grunnlaget for bahá'í-tro og praksis. Det Universelle Rettferdighetens Hus har myndighet til å vedta lover i saker der Bahá'u'lláh selv ikke har uttalt seg, og kan også oppheve eller endre sin egen lovgivning etter hvert som forholdene endrer seg. Dette gir bahá'í-lovgivningen en viss grad av fleksibilitet. Hvis for eksempel utviklingen av fremtidig teknologi åpner for et moralsk spørsmål som var ukjent

på Bahá'u'lláhs tid, vil Det Universelle Rettferdighetens Hus ta stilling til dette spørsmålet. På denne måten mener bahá'íene at bahá'í-troen vil fortsette å bli ledet av Gud til tiden er inne til at en ny gudsmanifestasjon viser seg – noe Bahá'u'lláh sier ikke vil skje før det har gått minst ett tusen år.

På samme måte som for nasjonale og lokale råd, har heller ikke medlemmene av Det Universelle Rettferdighetens Hus noen makt eller autoritet som enkeltindivider. Det er institusjonen Det Universelle Rettferdighetens Hus, ikke dens enkeltmedlemmer, som anses å være guddommelig inspirert. ■

▼ *Medlemmer av det første Universelle Rettferdighetens Hus som ble valgt i 1963.*

Bahá'í verdenssenter: fokus for et globalt samfunn

Høyt på Karmelfjellet står det administrative senter for det verdensomspennende bahá'í-samfunnet.

Før Bahá'u'lláh gikk bort antydet han at hovedsetet for den troen han hadde grunnlagt ville ligge i Haifa/Akka-området i den nordlige delen av det som nå er Israel. Området er i dag sete for bahá'í-troens åndelige og administrative hjerte.

De siste hvilestedene for både Bahá'u'lláh og Báb ligger i dette området. Bábs gravmæle med sin gyldne kuppel ligger i skråningen av Karmelfjellet i Haifa, mens Bahá'u'lláhs gravmæle ligger tvers over bukten ved Bahjí, utenfor Akka. Med sin beliggenhet i praktfulle hager er disse de to helligste stedene i bahá'í-verdenen.

Bahá'í-troens administrative senter ligger i Haifa. Like ovenfor Bábs gravmæle, og på det høyeste punktet av en gangvei som danner en bue gjennom et praktfullt hageanlegg, ligger Setet for Det Universelle Rettferdighetens Hus, bahá'í-troens internasjonale styrende organ. Fra denne bygningen og andre bygninger i nærheten administrerer over 600 ansatte fra mer enn 60 land bahá'í-verdenssamfunnets internasjonale anliggender.

Fra Haifa utveksles informasjon med nasjonale bahá'í-samfunn, internasjonale mål og planer sendes ut, sosiale og økonomiske utviklingsprosjekter blir fulgt opp, statistisk materiale samles og bearbejdes, lover blir avklart og internasjonale fond blir administrert. Det finnes også en internasjonal arkivbygning som rommer skrifter og relikvier med tilknytning til troens historie – spesielt Bábs, Bahá'u'lláhs og 'Abdu'l-Bahás liv.

Etter hvert som troen og dens arbeid har vokst, så har også behovet for nye bygninger og anlegg ved verdenssenteret vokst. I 2001 ble arbeidet med to nye administrative bygninger fullført: Det internasjonale undervisningssenteret og Senteret for skriftstudier.

Det internasjonale undervisningssenterets bygning huser en gruppe utpekte mennesker som samarbeider for å assistere Det Universelle Rettferdighetens Hus og for å gi veiledning til det verdensomspennende bahá'í-samfunnet gjennom et nettverk av med-rådgivere som er bosatt rundt om i verden [se side 47].

Senteret for skriftstudier rommer en institusjon med lærde som har til oppgave å studere de hellige bahá'í-tekstene,

▲ Setet for Det Universelle Rettferdighetens Hus på Karmelfjellet. Denne bygningen rommer det internasjonale styringsorgan for det verdensomspennende bahá'í-samfunnet.

oversette tekstene, lage sitatsamlinger og utarbeide kommentarer etter behov.

I et forsøk på å fremvise bahá'í-visjonen om skjønnhet, harmoni og fred ble også en serie med 19 majestetiske hageterrasser som omkranser Bábs gravmæle, fullført i 2001. Hagene strekker seg mer enn en kilometer oppover siden av Karmelfjellet og har faktisk gitt ny form til det som lenge har vært kjent som "Guds hellige fjell". Besøkende som var der den første tiden, sammenlignet hageterrassene med kjente hager og monumenter i fortiden, som Versailles eller antikkens hengende hager i Babylon.

Fullførelsen av disse prosjektene som kostet mer enn 1,7 milliarder kroner, bringer troen opp på et nytt nivå av anseelse i verden. Hagene og bygningene er utformet slik at de fremmer bahá'í-begrepene harmoni, enhet og fred.

Hvert år kommer tusenvis av pilegrim-er fra hele verden for å be og meditere i gravmælene og for å besøke bahá'íenes andre hellige steder i Haifa/Akka-området. Foruten at de inspirerer enkeltpersonene som deltar, bidrar disse pilegrimsreisene som samler bahá'íer fra hele verden, også til styrking av det sosiale samholdet i troen.

▲ Senteret for skriftstudier.

▲ Bygningen for Det internasjonale undervisningscenteret.

▼ Bahá'íer på pilegrimsreise går inn i Bábs gravmæle.

∞

“Skulle religionens lampe formørkes, så vil kaos og forvirring følge, og rettsinn, rettferdighet, ro og fred vil ikke lenger gi sitt lys.”

— BAHÁ'U'LLÁH

Et århundre med vekst og utbredelse

Spørsmålet om religiøs etterfølgelse har stått sentralt i alle religioner. Manglende evne til å finne en løsning på dette spørsmålet har uunngåelig resultert i sekter. Bahá'í-troen har – som den eneste blant verdensreligionene – stått imot splittelse og bevart sin enhet.

VED BAHÁ'U'LLÁHS bortgang i 1892 var det rundt 50 000 bahá'íer i verden. Troen var spredd til de fleste land og territorier i Midtøsten og til det indiske subkontinent. I Europa, Amerika, Afrika sør for Sahara, Australasia og det meste av Asia var imidlertid Bahá'u'lláh og hans lære ukjent.

I dag er bahá'í-troen den selvstendige religion som har størst geografisk utbredelse nest etter kristendommen, med samfunn i minst 235 land og uselvstendige territorier. Det er over fem millioner bahá'íer i verden, mer enn hundre ganger så mange som i 1892.

Historien om denne veksten og utbredelsen er uløselig knyttet til to hovedskikkelser i bahá'í-troen: 'Abdu'l-Bahá og Shoghi Effendi som i hver sin periode var troens leder etter Bahá'u'lláhs bortgang i 1892.

Som nevnt i forrige del, ligger styringen av bahá'í-troen nå for det meste i hendene på demokratisk valgte råd. Oppnåelsen av Bahá'u'lláhs hensikt i så måte, var et resultat av arbeidet til disse to som arvet lederoppgaven. Rollen de spilte når det gjaldt å bevare bahá'í-troens grunnleggende enhet, er uten sidestykke i religiøs historie.

Spørsmålet om religiøs etterfølgelse har stått sentralt i alle religioner. Manglende evne til å finne svar på dette spørsmålet har uunngåelig ført til vedvarende splittelser. I dag er det mer enn 2 000 sekter av kristendommen, 1 000 eller mer innen islam og tilsvarende antall innen hinduismen, buddhismen og jødedommen. Mange av disse sektene vokste frem på grunn av uenighet om hvem som hadde

den egentlige myndighet når det gjaldt tolkning av hellige skrifter.

Bahá'u'lláh forhindret skismer i bahá'í-troen på en tilsynelatende enkel måte: et testamente. I sitt testamente utpekte Bahá'u'lláh sin eldste sønn til å etterfølge ham og gav ham uinnskrenket myndighet til å tolke hans skrifter og være et sentralt punkt i foreningen av samfunnet.

'Abdu'l-Bahá: Mesteren

'Abdu'l-Bahá ble født 23. mai 1844, samme kveld som Bábs erklæring fant sted. Det er tydelig at Bahá'u'lláh helt fra begynnelsen av omhyggelig hadde forberedt 'Abdu'l-Bahá til å etterfølge ham. Som barn led han sammen med sin far under den første bølgen av forfølgelser mot bábiene.

'Abdu'l-Bahá var bare åtte år gammel første gang Bahá'u'lláh ble kastet i fengsel. Han besøkte ham der og så jernkraven og lenkene rundt farens hals.

Etter hvert som han ble eldre, ble han sin fars nærmeste medarbeider og utførte mange viktige oppgaver for ham. For eksempel snakket han på forhånd med alle dem som kom for å besøke hans far og beskyttet ham mot trivielle eller utidige forstyrrelser.

I Akka, da nesten hele gruppen av bahá'íer ble syk av tyfus, malaria og dysenterier, ble pasientene vasket, stelt og matet av 'Abdu'l-Bahá som ikke tok seg tid

► Bahá'u'lláhs eldste sønn, 'Abdu'l-Bahá, ble utpekt av sin far til å lede bahá'í-troen etter farens bortgang. Kjent som "Mesteren", spilte 'Abdu'l-Bahá en avgjørende rolle i sikringen av at bahá'í-troen ikke skulle splittes i ulike sekter.

Pakten

Bahá'íene tror at enheten som særpreger bahá'í-troen, baserer seg på et løfte fra Gud til menneskeheten om hans vedvarende veiledning etter at Bahá'u'lláh gikk bort. Dette løftet blir henvist til som Pakten.

Idéen om en pakt mellom Gud og menneske er selvsagt kjent for tilhengerne av mange religioner. Jøder forstår det slik at Gud inngikk en pakt med dem og lovet å lede dem så lenge de adlød hans lover. Kristne forstår det også slik at Jesus inngikk en ny pakt med sine tilhengere.

For bahá'íene er Pakten som Bahá'u'lláh inngikk, både en fornyelse av løftet om guddommelig ledelse og et system som sikrer at denne ledelsen vedvarer. Mer spesifikt kan Pakten forstås som synonym med rekken av etterfølgere etter Bahá'u'lláh slik det er fremsatt i troens skrifter. Denne rekken går fra Bahá'u'lláh til hans sønn, 'Abdu'l-Bahá, og deretter fra 'Abdu'l-Bahá til hans barnebarn, Shoghi Effendi, og videre til Det Universelle Rettferdighetens Hus.

Å være trofast mot Bahá'u'lláhs Pakt er å være lydige mot ham som Guds budbringer. Dette betyr å godta hans utpekte etterfølgeres myndighet og å følge de planer som han la frem for utbredelsen av sin tro. Å bryte Pakten er å fornekte eller med vilje forsøke å tilrive seg eller undergrave den myndighet som Bahá'u'lláh har opprettet, mens en fortsatt påberoper seg å være en bahá'í. En slik handling er et angrep på troens enhet – dens særpreg.

Enhver som vedvarende engasjerer seg i slik oppførsel, blir kjent som en paktbryter og nektes derfor adgang til bahá'í-samfunnet. En slik person kan bli tatt inn igjen ved å angre oppriktig.

Moralske svakheter som for eksempel manglende evne til å tilpasse seg bahá'í-standarden, er ikke å bryte pakten.

til å hvile. Da han til sist ble helt utkjørt, ble han selv syk, og tilstanden var kritisk i nesten en måned.

Egenskapene uselviskhet, lærdom og stor ydmykhet sammen med Bahá'u'lláhs egen tydelige beundring for sin sønn, gjorde at 'Abdu'l-Bahá snart fikk tittelen "Mesteren." Det er et uttrykk som fremdeles blir brukt i dag av bahá'íer som henviser til 'Abdu'l-Bahá.

Til tross for de klare betingelsene i Bahá'u'lláhs testamente, forsøkte noen misunnelige slektninger å tilrive seg 'Abdu'l-Bahás stilling etter Bahá'u'lláhs bortgang. Disse maktsyke personene gjorde gjentatte forsøk på å skaffe seg sine egne tilhengere.

I lys av hvor raskt det har oppstått sekter i de andre verdensreligionene, er det viktig å merke seg at ingen av utbrytergruppene som oppsto, klarte å skape splittelse innefor bahá'í-troen. Til sist gikk hver eneste gruppe i oppløsning etter hvert som lederne som hadde prøvd

▲ 'Abdu'l-Bahá som en ung mann. Dette passfotografiet ligner på det eneste kjente fotografiet av Bahá'u'lláh. Det fotografiet er oppbevart ved Bahá'í verdenssenter og kopier blir ikke distribuert. Dermed forhindres muligheten for at folk skal tilbe et bilde.

å grunnlegge dem, døde. Ingen sekter eller undergrupper har vedvart. Bahá'íene tilskriver denne enheten "Paktens" kraft [se rammeteksten på denne siden].

'Abdu'l-Bahá spilte også en sentral rolle når det gjaldt å forklare sin fars globale visjon i ord og vendinger som den vestlige verden kunne forstå, en oppnåelse som satte fart i forvandlingen av bahá'í-troen fra en liten bevegelse i Midtøsten til den verdensomspennende religionen den er i dag.

Etter sin fars bortgang forble 'Abdu'l-
[fortsetter på side 62]

En beskrivelse av 'Abdu'l-Bahá

Sjelden har jeg sett én hvis fremtoning imponerte meg mer. En høy mann med sterk bygning som holdt seg rak som en pil, med hvit turban og kledning, lange, sorte lokker som nådde nesten ned til skuldrene, en bred, kraftig panne som antydte et sterkt intellekt kombinert med en urokkelig vilje, øyne så våkne som en hauks og sterkt markerte, men behagelige trekk – slik var mitt første inntrykk av 'Abbas Effendi, "mesteren" som han blir kalt... En som er mer veltalende, som raskere har argumenter på rede hånd, som med slik letthet belyser en sak og som har et mer inngående kjennskap til de hellige bøkene til jødene, de kristne og muhammedanerne, tror jeg knapt nok kunne finnes – ikke engang blant den veltalende, slagferdige og velutviklede rase som han tilhører. Disse egenskapene kombinert med en holdning som på samme tid var majestetisk og mild,

▼ I 1912 tilbrakte 'Abdu'l-Bahá tiden fra april til desember med å reise rundt i Nord-Amerika. Her ser vi ham sammen med bahá'ier i Lincoln Park, Chicago, Illinois, USA i 1912.

gjorde at jeg sluttet å undre meg over den innflytelse og det ry som han fikk til og med utenfor kretsen av sin fars tilhengere. Om denne manns storhet og makt kunne ingen som hadde sett ham, ha den minste tvil."

— Edward G. Browne, en lærd fra Cambridge som møtte 'Abdu'l-Bahá første gang i 1890, og som ble godt kjent med ham

▲ 'Abdu'l-Bahá reiste rundt i Europa i tre måneder i 1911 og kom på besøk igjen i 1913. Her ser vi ham ved Clifton Guest House i Bristol, England i september 1911.

'Abdu'l-Bahá om rasisme

I følge ordene i Det gamle testamente har Gud sagt: "La oss skape mennesker i vårt bilde, som et avbilde av oss!" Dette antyder at mennesket er et bilde på Gud og ligner på ham – det vil si at Guds fullkommenhet, de åndelige dyder, gjenspeiles eller åpenbares i den menneskelige virkelighet. På samme måte som sollyset gjenspeiles helt og fullt når det faller på et nypusset speil, så stråler Guddommens kvaliteter og egenskaper ut fra dypet av et rent menneskehjerte. Dette er et tegn på at mennesket er den edleste av Guds skapninger...

La oss nå finne ut mer spesifikt på hvilken måte mennesket er Guds bilde og ligner på ham, og hva som er stand-

arden eller kriteriet som det kan bli målt og vurdert ut ifra. Denne standarden kan ikke være noe annet enn de guddommelige dyder som er åpenbart i ethvert menneske. Derfor er mennesker som er inngitt åndelige egenskaper, som gjenspeiler himmelsk moral og fullkommenhet, som er et uttrykk for ideelle og prisverdige egenskaper, i sannhet Guds bilde og ligner på ham. Hvis et menneske er i besittelse av rikdom, kan vi da si at det ligner på Gud? Eller er menneskelig ære og berømmelse kriterier på guddommelig nærhet? Kan vi benytte rasenes farger som en test og si at en person med en bestemt hudfarge – hvit, sort, brun, gul, rød – er det sanne bilde av sin Skaper? Vi må trekke den slutning at farge ikke er standarden eller gir grunnlag for å dømme, og at den er uten betydning, for farge er naturens tilfeldighet. Menneskets ånd og intelligens er vesentlig... La det derfor være kjent at farge eller rase er uten betydning.

Den som er Guds bilde og ligner på ham, som åpenbarer Guds gaver, blir godtatt ved Guds terskel enten hans farge er hvit, sort eller brun. Det har ingen betydning. Mennesket er ikke menneske kun på grunn av legemlige kjennetegn. Standarden for guddommelig målestokk og bedømmelse er dets intellekt og ånd...

Et menneskes hjerte kan være rent og hvitt selv om den ytre huden er sort, eller dets hjerte kan være mørkt og syndig selv om det er av den hvite rase.

— Utdrag fra en tale holdt av 'Abdu'l-Bahá under Den fjerde årlige konferanse for National Association for the Advancement of Colored People (Nasjonalforeningen for fargedes fremgang), 30. april 1912, Handel Hall, Chicago, Illinois, USA

▲ Bahá'í-samfunn i De forente stater har i de senere år stått for årlige arrangementer kalt Race Unity Day (Raseenhetens dag), slik som denne mønstringen i Springfield, Oregon, USA.

▲ Evans og Kylie Omari og deres sønn Beko ved bahá'í-tempelet i Sydney, Australia.

◀ I 1920- og 1930-årene arrangerte bahá'í-samfunnet i De forente stater en rekke konferanser og møter om "rasevennskap", som dette som ble holdt av New York Bahá'í-råd og New York Urban League i New York City i 1930.

"Guds religion er til for kjærlighet og enhet; la den ikke bli årsak til fiendskap og splid."

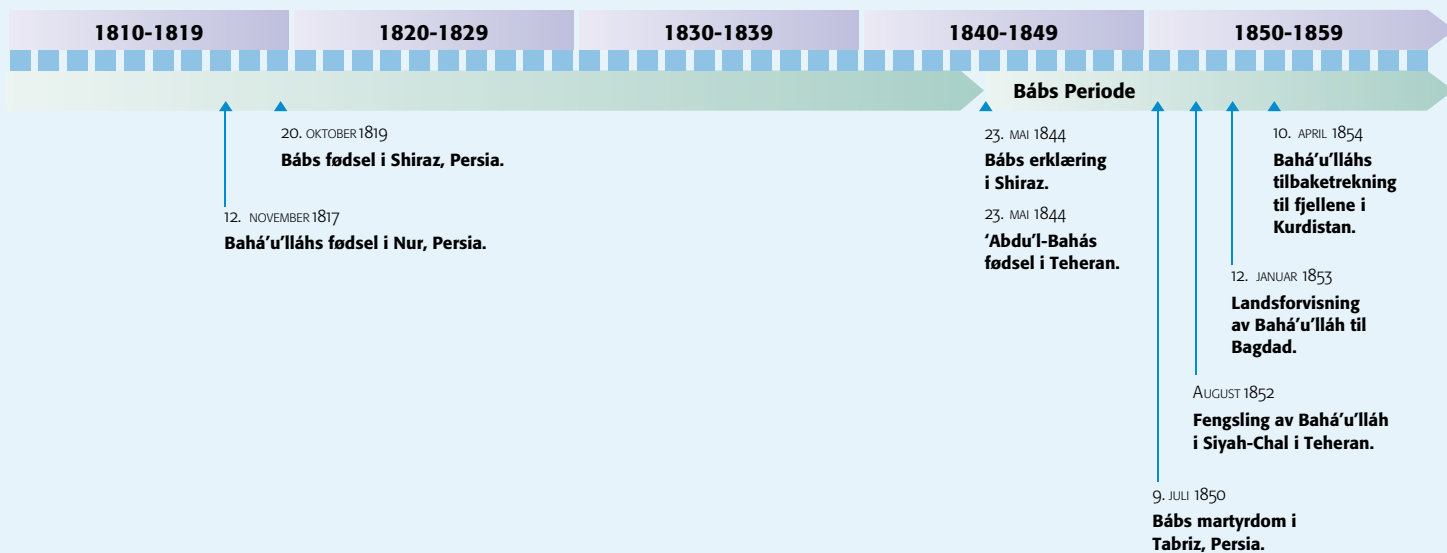
— BAHÁ'U'LLÁH

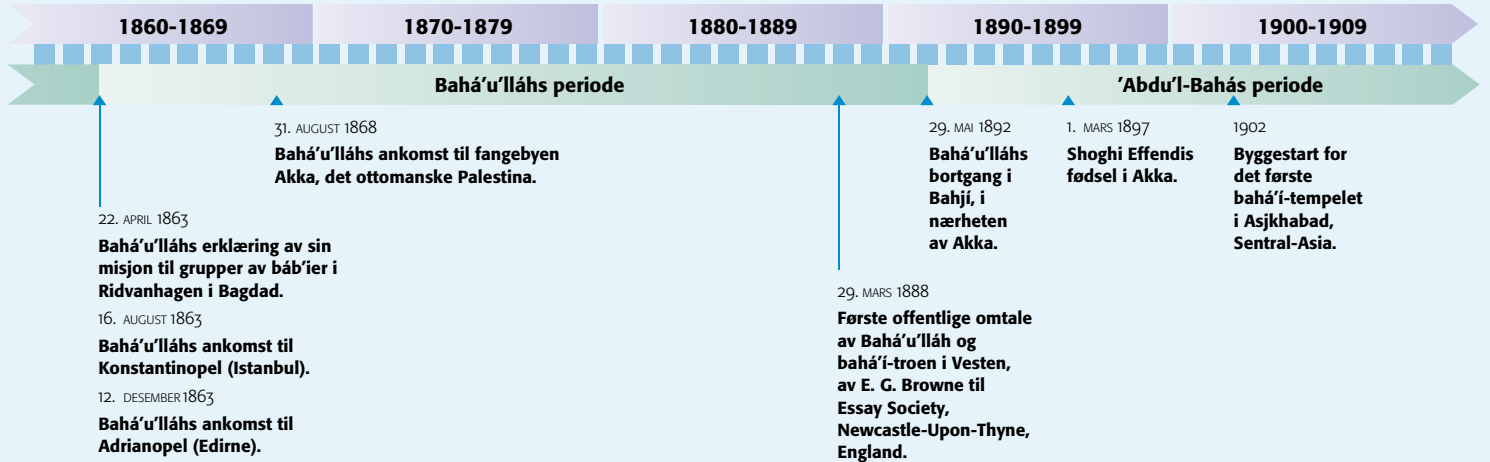

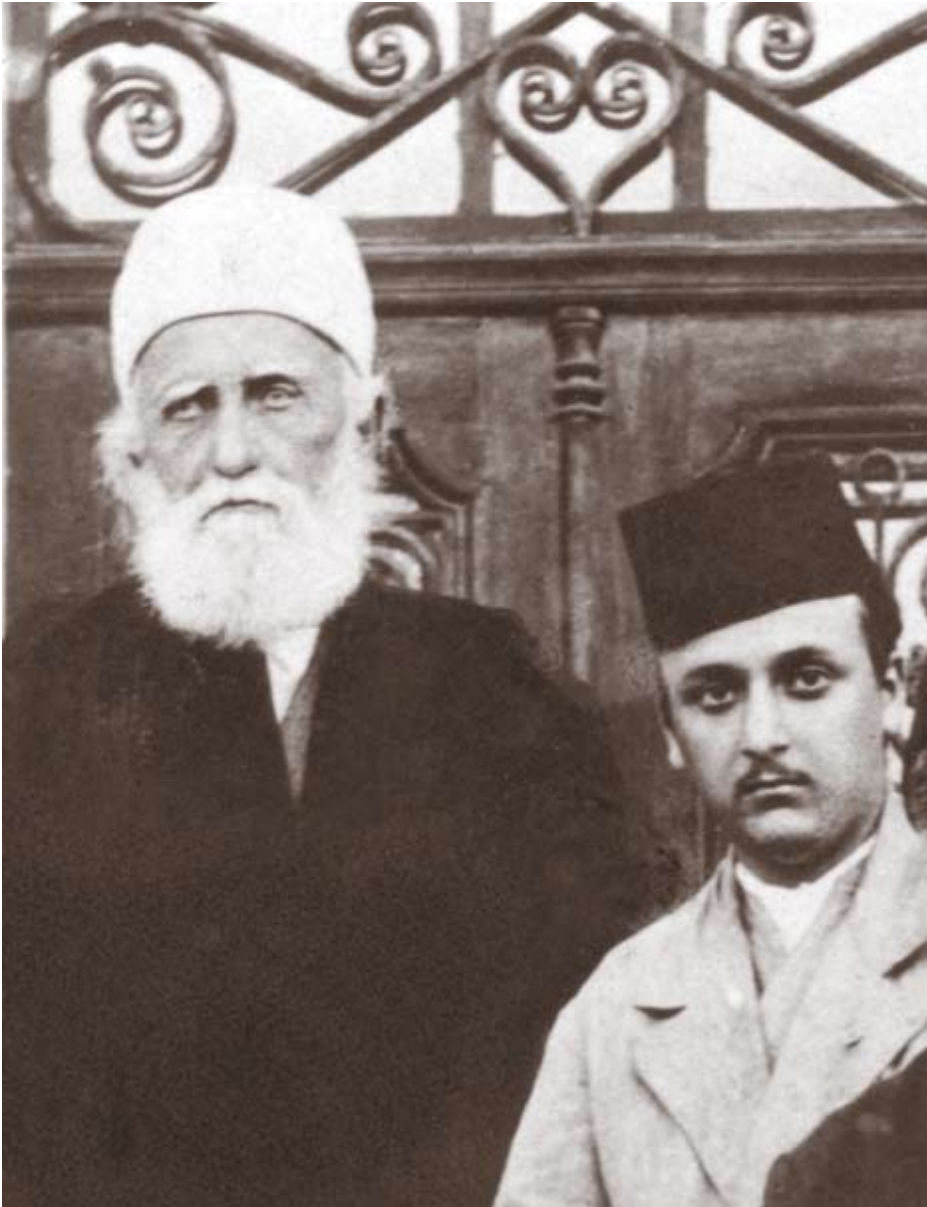
■ Den dramatiske veksten av bahá'í-troen i det siste århundre er vist med disse to fotografiene som er tatt i Paris, Frankrike under Eiffeltårnet. Det første, ovenfor, ble tatt i 1912 da 'Abdu'l-Bahá besøkte Europa. Sammen med ham ser vi et lite følge persere og en håndfull europeiske bahá'ier. Det andre fotografiet, til høyre, ble tatt i november 1998 på hundreårsdagen for opprettelsen av bahá'í-troen i Frankrike, da mer enn 2 000 mennesker kom fra rundt 50 land for å feire.

En oversikt over viktige begivenheter i bahá'í-troens historie, ca 1810–1910

[Fortsettelse fra side 56]

Bahá en fange i det ottomanske riket. Via brev og gjennom direkte kontakt med tidlige vestlige troende som reiste til Palestina, veiledet han troens utbredelse utenfor Midtøsten.

Etter ungtyrkernes revolusjon fikk 'Abdu'l-Bahá frihet til å reise. I august 1911 forlot han Det hellige land på en fire måneders reise til Europa med stopp i London og Paris. Der møtte han tidlige vestlige troende og holdt hver dag taler om bahá'í-troen og dens prinsipper.

Den påfølgende våren satte 'Abdu'l-Bahá ut på en reise som varte i ett år. Igjen besøkte han Europa og deretter De forente stater og Canada. Besøket ble en kraftig stimulans til troens utbredelse.

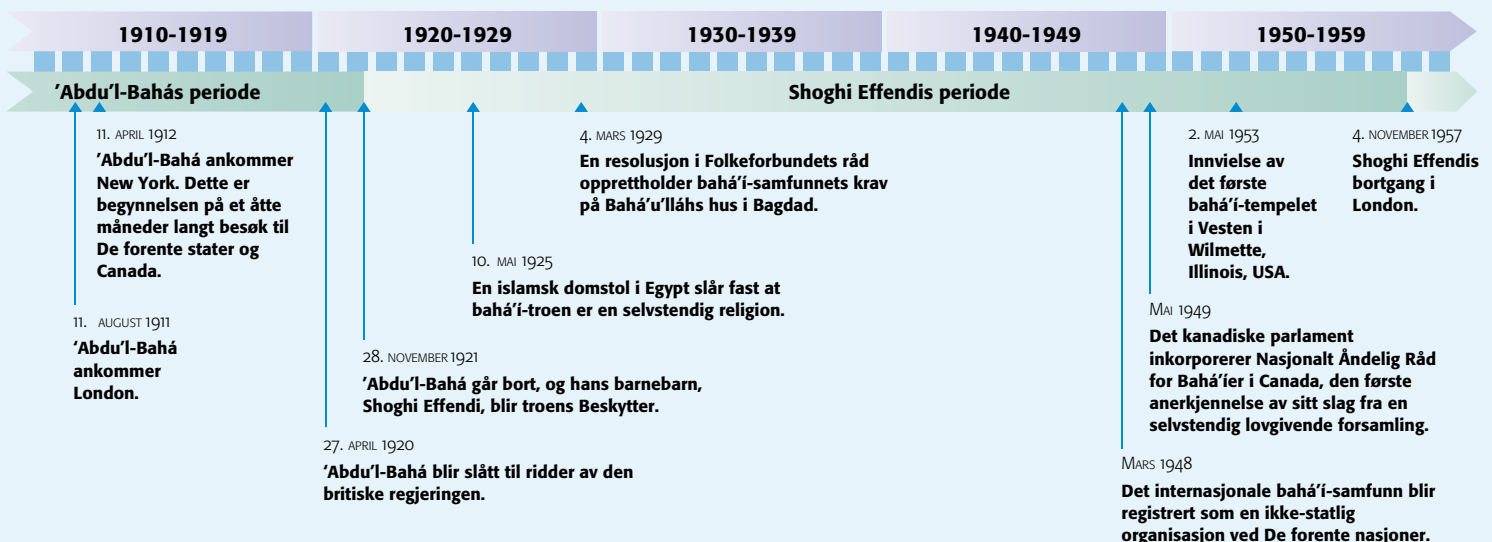
Under besøk til over førti byer i Nord-Amerika ble han hilst med respekt og bifall både av bahá'ier og andre. I by etter by ble han invitert til å snakke i kirker og synagoger og til bestemte grupper og organisasjoner.

Resultatet var at bahá'í-troen ble etablert som en betydelig ny kraft for sosiale reformer og religiøs fornyelse. Bahá'u'lláhs budskap – med sitt kall om et nytt og fredelig samfunn – hadde blitt kunngjort i den industrielle verden, og en ny generasjon av standhaftige bahá'ier hadde sluttet seg til det.

'Abdu'l-Bahá iverksatte en vedvarende plan for troens internasjonalisering. I en rekke brev til tilhengere i Nord-Amerika ba han dem om å spre seg over hele ver-

◀ 'Abdu'l-Bahá, til venstre, og hans barnebarn, Shoghi Effendi, på et fotografi som ble tatt i 1919.

En oversikt over viktige begivenheter i bahá'í-troens historie, ca 1910–2000

den og kunnngjøre bahá'í-troen og dens prinsipper.

Da første verdenskrig brøt ut, var 'Abdu'l-Bahá tilbake i Det hellige land. I sine taler i Vesten hadde han advart mot den kommende storbrannen, og han hadde uopphørlig talt om behovet for å opprette en form for verdenssamvelde som kunne komme en slik konflikt i forkjøpet.

Under krigen tilbrakte 'Abdu'l-Bahá tiden med å handle i pakt med de prinsipper som han og hans far hadde snakket om. Han organiserte blant annet et omfattende jordbruksprosjekt i nærheten av Genesaret. Det viste seg å bli en viktig hvetekilde for regionen og bidro til å forhindre en sultkatastrofe i området. For denne humanitære innsatsen ble 'Abdu'l-Bahá slått til ridder av den britiske regjering ved slutten av krigen.

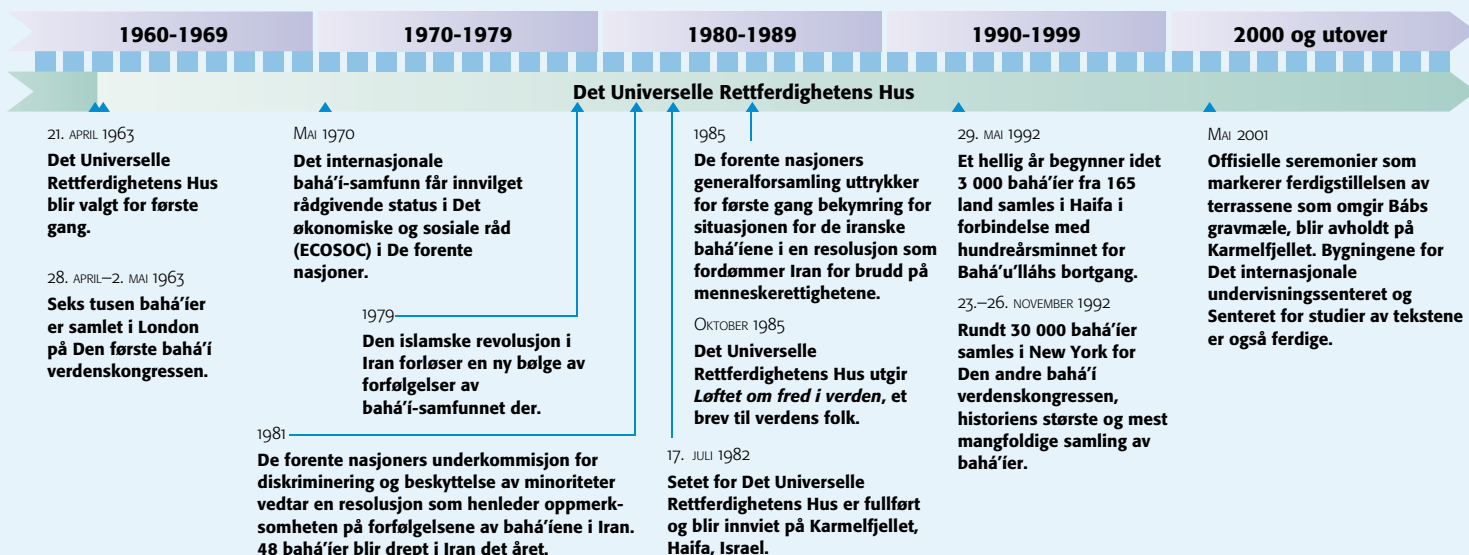
Beskytterens tidsepoke: Shoghi Effendis arbeid

28. november 1921 gikk 'Abdu'l-Bahá fredfullt bort mens han sov. Som sin far, var også 'Abdu'l-Bahá opptatt av mulighetene for religiøs splittelse etter hans bortgang. Han etterlot seg derfor et klart og utvetydig testamente – en forlengelse av pakten opprettet av Bahá'u'lláh.

I det dokumentet utpekte 'Abdu'l-Bahá sitt eldste barnebarn, Shoghi Effendi Rabhani, som sin etterfølger eller "Beskytter" for bahá'í-troen. Beskytterembetet var en institusjon som Bahá'u'lláh hadde forutsett.

I dette embetet var Shoghi Effendi

► Shoghi Effendi, kjent som Beskytteren, ledet bahá'í-troen fra 1921 til sin død i 1957.

◀ I november 1992 var mer enn 27 000 bahá'ier fra rundt 170 land samlet i New York City for Den andre bahá'í verdenskongressen som ble arrangert for å markere hundreårsminnet for Bahá'u'lláhs bortgang. Det var den største og mest mangfoldige samlingen av bahá'ier noen sinne og et uttrykk for menneskehetens enhet.

utnevnt som den autoritative fortolker av bahá'í-læren.

Shoghi Effendi ble født i Akka 1. mars 1897 og tilbrakte mye av sin tidlige barndom sammen med 'Abdu'l-Bahá. Han studerte senere ved det amerikanske universitetet i Beirut og universitetet i Oxford i England – noe som gav ham en uovertruffen kunnskap om det engelske språk og vestlig kultur.

Under Shoghi Effendis periode utviklet bahá'í-troen seg til en global religion. Da 'Abdu'l-Bahá gikk bort i 1921, var det 100 000 bahá'ier. De fleste var iranere som bodde i Iran eller andre land i Midtøsten. En håndfull tilhengere bodde i India, Europa og Nord-Amerika – omtrent 35 land til sammen. Rundt 36 år senere, da Shoghi Effendi gikk bort i 1957, var det nesten 400 000 bahá'ier som bodde i mer enn 200 land, territorier og kolonier.

Shoghi Effendis brev gav også retningslinjer for det system for valg og beslutningstaking som er blitt et av bahá'í-troens karakteristiske trekk. Han skrev brev til spede bahá'í-institusjoner og forklarte følgene av Bahá'u'lláhs læresetninger når det gjaldt temaer som dekket alt fra familieliv til verdens styresett. Han gav detaljerte utredninger om forholdet mellom bahá'í-troen og andre religioner og doktriner. Hans klare og skarpsindige

En ny kalender

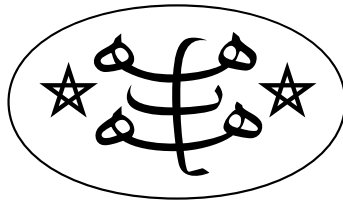
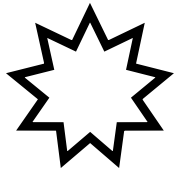
▲ Helligdag

Bahá'í-kalenderen

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
Bahá Glans 21. mars- 8. april	Jalál Herlighet 9. april- 27. april	Jamál Skjønnhet 28. april- 16. mai	'Azamát Storhet 17. mai- 4. juni	Núr Lys 5. juni- 23. juni	Rahmat Nåde 24. juni- 12. juli	Kalimát Ord 13. juli- 31. juli	Kamál Fullkommenhet 1. august- 19. august	Asmá' Navn 20. august- 7. september	'Izzat Makt 8. september- 26. september
Festen Naw-Rúz Bahá'í nyttår 21. mars	Ridvan-festivalen Bahá'u'lláhs erklæring 21. april - 2. mai		Bahá'u'lláhs bortgang 29. mai Bábs erklæring 23. mai			Bábs martyrdom 9. juli			
MARS	APRIL	MAI	JUNI	JULI	AUGUST	SEPTEMBER			

Enhver ny religion har kommet med sin egen kalender, og bahá'í-troen er ikke noe unntak. Bahá'í-kalenderen begynner 21. mars, på vårjevndøgn, og deler året i 19 måneder á 19 dager.

Det er ni helligdager i bahá'í-året da bahá'íene tar seg fri fra arbeidet for å feire eller minnes ulike hendelser i troens historie, som for eksempel Bahá'u'lláhs fødsel og Bábs martyrdom. Erklæringen

Bahá'í-symboler

En enkel nistjerne blir ofte benyttet av bahá'ier som et symbol på troen deres. Tallet ni har en betydning i bahá'í-åpenbaringen. Ni år etter Bábs kunngjøring i Shiraz mottok Bahá'u'lláh meddelelsen om sin misjon i fangehullet i Teheran. Som det høyeste enkle siffer, symboliserer ni fullstendighet. Siden bahá'í-troen hevder å være oppfyllelsen av forvent-

ningene i alle tidligere religioner, gjenspeiler dette symbolet, slik det benyttes i bahá'í-templer med ni sider, denne følelse av oppfyllelse og fullstendighet. Spesielt verdsatt av bahá'íene er kalligrafi-utførelser av ordet bahá (arabisk for "glans" eller "herlighet"), kjent som Det Største Navn, en henvisning til Bahá'u'lláh. Symbolet ovenfor er av denne kategori og er inngravert på personlige ringer og på

bygninger for å understreke deres bahá'í-identitet.

En annen kalligrafisk form av Det Største Navn omfatter en påkallelse på arabisk, Yá Bahá'u'l-Abhá, som betyr: "O du, den overmåte herliges herlighet". Dette henger i bahá'í-hjem og på steder hvor det foregår bahá'í-aktiviteter.

skrifter var videre en hjelp til å få klarhet i bahá'í-synspunkter på saker som angikk etikk, teologi og historie.

Det viktigste når det gjelder bahá'í-samfunnets vekst, er kanskje at Shoghi Effendis brev til bahá'í-verdenen utgjorde en vedvarende kilde til oppmuntring og støtte. Selv om bahá'í-troen i dag nyter stor respekt, kunne det å bli bahá'í på 1930-, 1940- eller 1950-tallet, være ensbetydende med å utsette seg selv for mistanke og gjøre seg til latter.

Shoghi Effendis klare visjon om bahá'í-troen som Guds åpenbaring for vår tid, og hans visshet om dens endelige seier, var med på å styrke en generasjon av troende som, selv om de var få, var ansvarlige for

å spre Bahá'u'lláhs budskap til alle deler av verden.

Det Universelle Rettferdighetens Hus

Da Shoghi Effendi gikk bort i 1957, hadde troen en bred base av nasjonale og lokale åndelige råd som gjorde det mulig å velge Det Universelle Rettferdighetens Hus, det internasjonale styrende organ som Bahá'u'lláh hadde beskrevet.

For bahá'íene representerte opprettelsen av det lenge påventede Universelle Rettferdighetens Hus den 21. april 1963, en hendelse av enorm betydning. Bahá'u'lláh forordnet det, gav det autoritet til å gi lover for alle situasjoner som ikke spesifikt er omtalt i bahá'í-skriftene og

av Bahá'u'lláhs åpenbaring feires i løpet av en tolv dager lang festival kjent som Ridván i slutten av april og begynnelsen av mai. Med inndelingen av året i 19 måneder blir det fire innskuddsdager.

Disse dagene er lagt til slutten av februar. De feires som en tid for å gi gaver og er kjent som Ayyám-i-Há.

11	12	13	14	15	16	17	18	19
Mashiyyat Vilje 27. september- 15. oktober	'Ilm Kunnskap 16. oktober- 3. november	Qudrat Kraft 4. november- 22. november	Qawl Tale 23. november- 11. desember	Masá'il Spørsmål 12. desember- 30. desember	Sharaf Ære 31. desember- 18. januar	Sultán Myndighet 19. januar- 6. februar	Mulk Herredømme 7. februar- 25. februar	'Alá Opphøyethet 2. mars- 20. mars
	Bábs fødsel 20. oktober	Bahá'u'lláhs fødsel 12. november	'Abdu'l-Bahás bortgang 28. november	Paktens dag 26. november				Fasten 2. mars- 20. mars
								Ayyám-i-Há eller innskuddsdagene 26. februar-1. mars

OKTOBER

NOVEMBER

DESEMBER

JANUAR

FEBRUAR

MARS

APRIL

lovet at det ville motta ufeilbarlig ledelse fra Gud i sine avgjørelser.

De ni medlemmene som det året ble valgt ved hemmelig avstemning, kom fra fire kontinenter, hadde bakgrunn i tre større religioner (jødedom, kristendom og islam) og representerte flere forskjellige etniske grupper. Siden den tid er valg av Det Universelle Rettferdighetens Hus blitt holdt hvert femte år [se side 49].

Som den øverste institusjon i bahá'í-troen, har Det Universelle Rettferdighetens Hus påtatt seg oppgaven med å styre

veksten og utviklingen av det verdensomspennende bahá'í-samfunnet. Dette er oppnådd gjennom en rekke planer som skisserer mål for utbredelse og utvikling av bahá'í-troen i bestemte tidsperioder.

I 1963 hadde bahá'í-troen 400 000 medlemmer på verdensbasis. Bahá'íer bodde på 11 000 steder og var organisert i 56 nasjonale og regionale samfunn. I 2004 var det mer enn 5 millioner bahá'íer som bodde på mer enn 100 000 steder og var organisert i 183 nasjonale samfunn. ■

Det internasjonale bahá'í-samfunn

Det verdensomspennende bahá'í-samfunnet administrerer sine relasjoner til resten av verden gjennom kontorene til Det internasjonale bahá'í-samfunn.

Siden 1948 er Det internasjonale bahá'í-samfunn blitt anerkjent som en internasjonal, ikke-statlig organisasjon tilknyttet De forente nasjoner. Siden 1970 har det hatt rådgivende status i De forente nasjoners økonomiske og sosiale råd (ECOSOC). Det har også rådgivende status i De forente nasjoners barnefond (UNICEF), og De forente nasjoners utviklingsfond for kvinner (UNIFEM). Det samarbeider også med FNs organisasjon for utdanning, forskning og kultur (UNESCO), Verdens helseorganisasjon (WHO) og er tilknyttet De forente nasjoners miljøprogram (UNEP) og FNs utviklingsprogram (UNDP).

Det internasjonale bahá'í-samfunns arbeid ivaretas av flere spesialiserte kontorer. Disse omfatter et sekretariat, et FN-kontor, et kontor for offentlig informasjon, et miljøkontor og et kontor for kvinners fremgang. Et kontor i tilknytning til disse, Instituttet for studier i global velferd, fungerer som en nonprofit utdannings- og forskningsorganisasjon.

Med hovedkontorer ved Bahá'í verdenssenter i Haifa og i New York, avdelingskontorer i Genève, Paris og Jerusalem og representanter i Addis Abeba, Bangkok, Nairobi, Roma, Santiago og Wien, er samfunnets kontorer involvert i en lang rekke aktiviteter innenfor områder som fredsarbeid, menneskerettigheter, utdanning, helse, miljøvern og bærekraftig utvikling og fremme av kvinners likestilling. Mange av disse aktivitetene foregår i samarbeid med nasjonale bahá'í-samfunn. Et internasjonalt nyhetsbrev, *One Country*, informerer om disse aktivitetene.

▲ Siden 1948 har representanter for Det internasjonale bahá'í-samfunn deltatt i utallige møter og konferanser i De forente nasjoner. På bildet ovenfor taler Det internasjonale bahá'í-samfunns fremste representant i De forente nasjoner til FNs årtusenstoppmøte i september 2000. Han talte på vegne av årtusenforumet for ikke-statlige organisasjoner hvor Det internasjonale bahá'í-samfunn deltok.

Det er tilgjengelig på Internett på <http://www.onecountry.org>.

Det internasjonale bahá'í-samfunn samarbeider også med mange internasjonale ikke-statlige og tverrreligiøse organisasjoner. Det er for eksempel medlem av the Alliance of Religions and Conservation (Nettverk for miljø og religion), the World Faiths Development Dialogue (Verdensreligionenes utviklingsdialog) og the Conference of Non-Governmental Organizations (Verdenskonferansen for religion og fred). I årenes løp har Det internasjonale bahá'í-samfunn utgitt en rekke budskap som kan leses på <http://www.bic-un.bahai.org>.

Forfølgelsen av bahá'íer i Iran

Bahá'íene viser sine meningers mot. De lider for sin tro og sitt engasjement for en internasjonal visjon.

I hele troens historie er bahá'íene i Iran blitt forfulgt. På midten av 1800-tallet ble rundt 20 000 tilhengere drept av myndighetene eller av gjenger som anså den unge bevegelsen for å være kjettersk i forhold til islam.

I det tjuende århundre ble periodiske voldsutbrudd rettet mot bahá'íene i Iran, og regjeringen brukte ofte bahá'íer som syndebukk. I 1933, for eksempel, ble bahá'í-litteratur forbudt, bahá'í ekteskap ble kjent ugyldig og bahá'íer i offentlige stillinger ble degradert eller oppsagt. I 1955 overvåket regjeringen ødeleggelsene med spisshakker av det nasjonale bahá'í-senteret i Teheran.

Bahá'íene oppfatter dette forfølgelsesmønsteret som et utslag av misforståelsene og frykten som ofte oppstår når en ny religion vokser frem fra eksisterende, veletablert rettroenhet. Mønsteret har gjentatt seg gjennom tidene; faktisk har nesten alle de store religionene i verden stått overfor intense forfølgelser i sin tidlige historie.

Ved opprettelsen av en islamsk republikk i 1979 tok forfølgelsene en ny vending. De ble gjort til offisiell regjeringsspolitikk og ble utført på en systematisk måte. Siden da er mer enn 200 bahá'íer blitt henrettet eller drept, hundrevis av andre er fengslet og titusener er fratatt jobber, pensjon, forretninger og muligheter for utdanning. Alle nasjonale administrative bahá'í-strukturer ble forbudt av regjeringen, og hellige steder, gravmæler og gravlunder ble konfiskert, vandalisert eller ødelagt.

Bahá'í-samfunnet i Iran med sine 350 000 medlemmer utgjør den største religiøse minoriteten i landet, og bahá'íene er blitt undertrykt ene og alene på grunn av religiøst hat. Islamiske fundamentalister i Iran og andre steder har lenge sett på bahá'í-troen som en trussel mot islam og har stempet bahá'íene som kjettere og frafalne. Troens progressive synspunkter når det gjelder kvinners rettigheter, utdanning og uavhengig søken etter sannhet har spesielt provosert de muslimske geistlige.

I juni 1983, for eksempel, arresterte myndighetene ti bahá'í-kvinner og

-jenter. Anklagen mot dem: undervisning i barneklubber om bahá'í-troen – tilsvarende søndagsskole i Vesten.

Kvinnene ble utsatt for intense fysiske og psykiske overgrep i et forsøk på å få dem til å avsverge sin tro – en mulighet som alltid presses på bahá'í-fanger. Som de fleste bahá'ier som ble arrestert i Iran, avsto de likevel fra å fornekte sin tro. Som et resultat av dette ble samtlige henrettet.

Internasjonal protest mot forfølgelsene av bahá'iene i Iran er heldigvis utbredt. Tusenvis av avisartikler om forfølgelsene er publisert rundt om i verden. Fremstående internasjonale organisasjoner, inkludert Europaparlamentet og flere nasjonale lovgivende forsamlinger, har fremsatt resolusjoner som fordømmer situasjonen eller uttrykker bekymring for bahá'iene i Iran. Enda viktigere er det at De forente nasjoners menneskerettighetskommisjon og FNs generalforsamling gjennom årlige resolusjoner har uttrykt bekymring over Irans forhold til menneskerettighetene. Bahá'ienes situasjon i Iran er blitt spesielt nevnt i så og si alle disse resolusjonene.

Sent på 1980-tallet, da de sto overfor intenst internasjonalt press, hadde de iranske myndighetene redusert hyppigheten av henrettelser og løslatt mange av bahá'iene som satt fengslet. Tidlig på 1990-tallet kom det imidlertid frem klare bevis på at myndighetene ikke hadde gitt opp sitt mål om å ødelegge bahá'í-samfunnet. Et hemmelig regjeringsmemorandum kom frem i lyset i 1993, og det hadde som mål å opprette en samordnet fremgangsmåte når det gjaldt "bahá'í-spørsmålet". Dokumentet var skrevet av Det øverste revolusjonære kulturelle råd og underskrevet av Ali Khamenei, lederen for Irans islamske republikk. Det erklærer utvetydig at "fremgang og utvikling" av bahá'í-samfunnet "skal forhindres".

Et eksempel på denne spissfindige kampanjen for å stoppe utviklingen av

bahá'í-samfunnet kan sees i et forsøk på å hindre bahá'ier i å utdanne ungdommene sine. Siden myndighetene forhindret innmeldelse ved offentlige universiteter, opprettet bahá'í-samfunnet i Iran i 1987 sitt eget desentraliserte Bahá'í Institute of Higher Education – BIHE (Bahá'í-instituttet for høyere utdanning). På ett tidspunkt hadde instituttet mer enn 150 ansatte og tilbød 200 ulike kurs, og alt dette foregikk innenfor en ramme med "åpent universitet" som sørget for høgskoleutdanning for mer enn 900 bahá'í-ungdommer over hele landet.

I en rekke razziaer høsten 1998 arresterte representanter for myndighetene rundt 32 BIHE-ansatte. De plyndret rundt 500 private hjem og konfiskerte bøker, papirer, datautstyr og møbler, alt dette i et forsøk på å stenge instituttet.

Et mønster med tilfeldige arrestasjoner, fengsling, konfiskering av eiendommer og hindring av tilgang til utdanning og andre rettigheter har fortsatt inn i det nye årtusen uten tegn fra myndighetene på at de vil avslutte anstrengelsene for å utradere bahá'í-

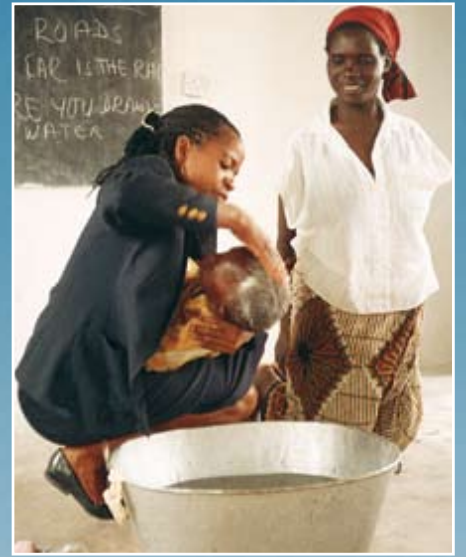
▲ Med de unge forvist fra høyere offentlige utdanningsinstitusjoner siden tidlig på 1980-tallet, opprettet bahá'í-samfunnet i Iran sitt eget Institutt for høyere utdanning som på ett tidspunkt hadde mer enn 900 studenter. Instituttet holdt til i private hjem, slik vi ser ovenfor, og fungerte via korrespondanse. I 1998 foretok statsansatte razziaer i mer enn 500 hjem over hele Iran i et forsøk på å få instituttet stengt. Rundt 30 ansatte ble arrestert, og bøker, møbler og utstyr for hundre tusener av dollar ble konfiskert.

samfunnet som et levedyktig element i det iranske samfunnet.

Mot slutten av 2004 ble bahá'iene i Iran fortsatt nektet grunnleggende menneskerettigheter, inkludert retten til fritt å praktisere sin religion. Den fulle frigjøringen av dette fredelige, lovlydige samfunnet fortsetter derfor å være et viktig anliggende for bahá'ier rundt om i verden.

◀ Báb's hus i Shiráz som er et av bahá'í-verdenens helligste steder, ble ødelagt av revolusjonsgardister i 1979 og senere jevnet med jorden av regjeringen.

Praksis for en bedre verden

Opp gjennom historien har religion vært blant de sterkeste bidragsyterne til endring. Bahá'íene gjør bruk av Guds åndelige, sosiale og administrative lover i sine daglige anstrengelser for å bidra til sosial forvandling og sivilisasjonens fremgang.

BAHÁ'Í-SAMFUNNETS engasjement innenfor sosial og økonomisk utvikling er rotfestet i dets hellige skrifter som sier at alle mennesker "er skapt til å føre videre en stadig fremadskridende sivilisasjon...". Bahá'u'lláh skrev: "Vær omhyggelig oppmerksom på behovene i tiden som dere lever i, og la deres rådslagning dreie seg om dens påtrengende behov og nødvendigheter." Overbevisningen om at enhver person, ethvert folk, enhver nasjon har en rolle å spille i oppbyggingen av et fredelig og velstående verdenssamfunn, er grunnleggende for bahá'í-troen. 'Abdu'l-Bahá skrev:

"Individets heder og utmerkelse består i at det blant jordens store mangfold bør være en kilde til det gode i samfunnet. Kan det tenkes en større gave enn at et individ som betrakter sitt indre, oppdager at han ved Guds bekræftende nåde har bidratt til fred og velvære, til lykke og fremgang for sine medmennesker? Nei, ved den ene, sanne Gud, det finnes ingen større lykke, ingen mer fullkommen fryd...."

Hvor foretreffelig og respektabelt er ikke det menneske som reiser seg for å

◀ *Utviklingsprosjekter drevet av bahá'í-samfunn rundt om i verden er en del av en global virksomhet for å bringe velferd til alle folkeslag innenfor rammen av en fremvoksende verdenssivilisasjon. Prosjektene varierer i størrelse og kompleksitet, men alle er opptatt av å ivareta både åndelige og materielle aspekter i livet. Denne felles jordbruksaktiviteten i Erdenbulgan, Mongolia, er med på å bedre ernæringen i regionen gjennom produksjon av ferske grønnsaker, samtidig som den styrker samfunnets evne til kollektiv handling gjennom rådslagning.*

ta sitt ansvar; hvor ynkelig og foraktelig er det ikke, om det lukker sine øyne for samfunnets velferd og sløser sitt dyrebare liv på å forfølge egne selviske interesser og personlige fordeler. Den største lykke får mennesket – og det ser Guds tegn i verden og i menneskesjelen – når det driver sine beste bestrebelsers ganger inn på sivilisasjonens og rettferdighetens arena."

Når det gjelder utviklingsarbeid, strekker bahá'í-erfaringen seg tilbake til troens begynnelse i Iran i det nittende århundre. Gruppen av tilhengere der klarte i løpet av noen få generasjoner å vokse frem fra en befolkning som i hovedsak besto av landsbyboere som var analfabeter, til en gruppe hvis medlemmer var i forkant på mange områder. Innen 1973 hadde for eksempel iranske bahá'íer oppnådd 100 prosent alfabetisering blant kvinnelige tilhengere under førti år, i motsetning til et nasjonalt alfabetiseringsnivå blant kvinner på mindre enn tjuen prosent.

Omfattende engasjement i sosial og økonomisk utvikling er imidlertid et relativt nytt fremstøt for bahá'í verdenssamfunnet. Dette vokste sterkt tidlig på 80-tallet, hovedsaklig som et resultat av en vesentlig økning i antall bahá'íer i mange land. Det følgende tiåret utgjorde en periode med eksperimentering som på samme tid var karakterisert av entusiasme og usikkerhet, grundig planlegging og vilkårlig handling, oppnåelser og tilbakeskritt. Fra disse tidlige aktivitetene, vokste det frem et organisk samfunn med det sosiale og økonomiske utviklingsarbeidet som et grundig etablert trekk og med styrket evne til gradvis å skape en særskilt bahá'í tilnæringsmåte.

Forståelsesramme

Bahá'íer ser på utvikling som en global

virksomhet som har til hensikt å bringe velferd til alle folkeslag, en virksomhet som må strebe mot sitt mål innenfor rammen av en fremvoksende verdenssivilisasjon. Bahá'í-skriftene forklarer at menneskeheten opplever en tid med forvandling som best kan beskrives som en overgang fra kollektiv ungdom til kollektiv modenhet. Kjennetegnet ved modenhetsalderen vil være foreningen av den menneskelige rase som i sin tur krever at prinsippene om rettferdighet etableres. Det nåværende skille mellom rik og fattig kan ikke få fortsette å eksistere. Alle jordens innbyggere bør kunne nyte fruktene av velferden i et globalt og åndelig verdenssamfunn. Å skape et slikt samfunn krever at mennesker over alt gis styrke og kraft til å delta i den konstruktive prosessen som vil være med å frembringe det. Utviklingens viktigste oppgave er kompetansebygging for enkeltmennesker, samfunn og institusjoner slik at de kan bidra effektivt til disse prosessene.

For enkeltmennesket innebærer dette å utvikle en rekke beslektede evner – vitenskapelige, kunstneriske, tekniske, sosiale, moralske og åndelige. Enkeltpersoner må gis en forståelse av begreper, faktakunnskaper og metodebeherskelse så vel som ferdighetene, holdningene og egenkapene som kreves for å leve et produktivt liv. Når det gjelder lokalsamfunnet, innebærer kompetansebygging å styrke dets utvikling slik at det fremmer et miljø som beriker kulturen.

Bakenfor opplæring av enkeltpersoner og dannelsen av samfunnsnivå, må utviklingsstrategier ha fokus på å styrke organisasjonsstrukturer. På alle samfunnsnivåer er det behov for organisasjoner som kan fungere som kanaler hvor enkeltindividers og gruppers talenter og krefter kan uttrykkes i tjeneste for menneskeheten. En av oppnåelsene som

∞

“Ethvert menneske med innsikt føler seg virkelig skamfullt når det vandrer på jorden fordi det innses at det som er kilden til dets trivsel, rikdom, makt, verdighet, fremgang og kraft, er, som forordnet av Gud, den selvsamme jord som alle mennesker trår under sine føtter.”

— BAHÁ'U'LLÁH

bahá'í-samfunnet er spesielt stolt av, er opprettelsen av et nettverk av valgte organer som fungerer på lokalt, regionalt, nasjonalt og internasjonalt plan. Dette har utviklet seg i løpet av de 160 årene bahá'í-troen har eksistert – i blant under svært vanskelige forhold. Dette kollektive hierarkiet overdrar beslutningstaking til det laveste nivået som er praktisk mulig og bidrar derved med et unikt verktøy for grasrotshandling, samtidig som det tilfører et koordinerings- og autoritetsnivå som muliggjør globalt samarbeid. Over hele verden nyter utviklingstiltak i bahá'í-regi godt av veiledningen og støtten som tilføres av denne administrative ordningen.

Styrkingen av kvalifikasjonene hos verdens folkeslag og deres institusjoner slik at de kan delta på en effektiv måte i oppbyggingen av en velferdssivilisasjon, krever en enorm økning i tilgangen på kunnskap. Forutsatt at en slik sivilisasjon vil måtte være oppmerksom på både de materielle og åndelige aspektene av vår eksistens, må utviklingsteori og praksis gjøre bruk av de to grunnleggende systemene som har drevet menneskeheten fremover gjennom århundrene: vitenskap og religion. Gjennom disse to systemene er menneskehetens erfaringer organisert, dens miljø tolket, dens iboende egenskaper utforsket og dens moralske og intellektuelle liv disiplinert. Sammen har de fungert som virkelige stamfedre for sivilisasjonen.

Bahá'íene aviser oppfatningen at det er en iboende konflikt mellom vitenskap og religion, en oppfatning som ble fremtredende i den intellektuelle debatten på en tid da selve forståelsen av hvert av systemene var langt fra tilfredsstillende. Harmoni mellom vitenskap og religion er et av de grunnleggende prinsippene i bahá'í-troen som lærer at religion uten vitenskap snart degenererer til overtro og fanatisme, mens vitenskap uten religion kun blir et instrument for ren materialisme.

Et raskt overblikk over de historiske kreftene som former samfunnsstrukturen, bør overbevise selv de sterkeste forsvarerne av dagens globale politikk om at ukontrollert materiell fremgang aldri vil føre til sann velferd. Fra hjertet av menneskehetens store masser kan det høres et todelte rop. Samtidig som det roper på at fruktene av den materielle fremgangen skal nå ut til alle folkeslag, er ikke appellen om verdiene i åndelig sivilisasjon mindre påtrengende. For som 'Abdu'l-Bahá sa, er materiell sivilisasjon “som glasset på en lampe. Guddommelig sivilisasjon er selve lampen, og glasset uten lys er mørkt. Materiell sivilisasjon er som legemet. Uansett hvor yndig, elegant og vakker den kan være, er den død. Guddommelig sivilisasjon er som ånden, og legemet får liv fra ånden...”

Fremgangsmåte

Bahá'íenes utviklingsaktiviteter styres av visse underliggende prinsipper. I bahá'í-troen er det forbudt å prøve å omvende folk, og utviklingsprosjekter drives ikke for å få PR eller som en måte å omvende folk på. I den rette sammenheng kan finansiering av prosjekter av humanitær karakter aksepteres fra offentlige tiltak og ulike giverorganisasjoner, men bahá'íene tar ikke imot eller bruker finansiell støtte fra kilder utenfor troen til utviklingen av interne samfunnsaktiviteter. Som religion gir den selvsagt folk muligheten til å lære om troen og å bli medlemmer, og det er likeledes en rekke samfunnsaktiviteter, inkludert de som er knyttet til tilbedelse og utdanning, hvor alle er velkommen til å delta. Utviklingsaktiviteter har imidlertid til hensikt å involvere bahá'í-samfunn i uselvisk tjeneste for menneskeheten.

Sosiale og økonomiske utviklingstiltak har en bestemt plass i bahá'í-samfunnets liv. De gir enkeltpersoner, grupper og styrende råd mulighet til å anvende sine religiøse prinsipper for å bidra til materiell og sosial fremgang. De har til hensikt å tjene ikke bare bahá'í-samfunnet, men folk fra alle trossamfunn, og de streber etter å fremkalle bredest mulig deltakelse.

Siden bahá'í-samfunnet har et globalt fokus, hever det seg over splittelser som er fremherskende i dagens samfunn, slik som urban og landlig, “nord” og “sør”, “utviklet” og “underutviklet”. Kompetansebyggingen som er med på å definere utvikling, må fremmes over alt i verden. I alle land der bahá'íer bor, enten det er i hjemlandet eller andre steder, er de som medlemmer av det nasjonale samfunnet moralsk forpliktet til å delta i denne prosessen og bidra med sine talenter til dens fremme. Samarbeid foregår imidlertid på tvers av nasjonale grenser, og ressurser flyter fra de materielt mer velstående land til de som har mindre. Bahá'íene tror at ethvert folk har rett til å skape sin egen utviklingsvei og styre sine egne anliggender. Den globale administrative bahá'í-strukturen ivaretar denne retten. Så selv om støtte og ressurser utenfra kan være lett tilgjengelige for et prosjekt, overlates det til dem som styrer det å bestemme om de har kapasitet til å nyttiggjøre seg en slik støtte på en konstruktiv måte.

Sett fra et bahá'í-perspektiv avhenger fremskritt på utviklingsområdet i stor grad av naturlig aktivitet på samfunnets grasrotnivå, og det er fra slik aktivitet at det bør få sin motiverende kraft. Generelt sett begynner dermed bahá'í-tiltak innenfor sosial og økonomisk utvikling med et relativt enkelt sett med handlinger som kan styres av lokalsamfunnet selv. Kom-

[fortsetter på side 74]

Grasrot-initiativer

Av de flere tusen sosiale og økonomiske utviklingsaktivitetene verden over, er de fleste små tiltak blant bahá'íer i landsbyer og byer over hele jorda. De benytter seg av veiledningen i sin tros åndelige og sosiale læresetninger for å gå løs på utfordringer som lokalsamfunnene står overfor. Sentralt i disse læresetningene står prinsippet om at individets potensiale fullbyrdes i tjeneste for menneskeheten. Nedenfor er eksempler på tiltak av denne type.

■ En liten gruppe i Tanzania samles for å studere et materiale om hensikten med livet, menneskehetens åndelige natur og kraften i fellesskap med Gud. Oppglødd av sine diskusjoner, utvikler de sine felles bestrebelsler på en enkel og likevel naturlig måte til først å omfatte alfabetiseringsaktiviteter for å forstå studiematerialet bedre, og demest imøtekommer de yrkesbehov gjennom å holde skredderkurs.

■ Bahá'íene i St. Vincent og Grenadinene er opptatt av moralsk opplæring av ungdom og møter utdanningsministeren som oppmuntrer dem til å iverksette en kampanje der de retter seg mot elever og lærere i den videregående skolen, holder kurs, presenterer bøker til skoler og bibliotek og holder offentlige møter om temaet.

■ Ved hjelp av byrådet som bidrar med treplanter, arbeidskraft og utstyr, organiserer bahá'í-samfunnet i Klang, Malaysia, et treplantingsprosjekt. Viktige personer i lokalmiljøet, lærere og studenter deltar.

■ For å hjelpe unge mennesker i lokalsamfunnet til å lære om hvor viktig miljøet er, koordinerer bahá'íer i Évora, Portugal, en kampanje kalt "Ren dam, lev-

ende vann" på to skoler der frivillige blant elevene er med på å rense dammen som er drikkevannskilde for byen.

■ Et lokalt styrende råd for bahá'íer i India oppfordrer til at det opprettes en fiskedam der en del av overskuddet av salg av fisk går til et klekkeri og opplæringsprogram for å hjelpe lokalbefolkningen til å anskaffe og bruke passende teknologi.

■ I Sør-Perth, Australia ser bahá'íene sine medborgeres bekymringer når det gjelder raseenhet, lederskap og utdanning i det tjuetførste århundre, og de organiserer offentlige diskusjoner som tilbyr verdifull innsikt så vel som praktiske forslag til endring.

■ Bekymring for moralsk forfall får en gruppe i Bulgaria til å bruke mediens og kunstens makt for å nå ut til unge mennesker. Gruppen produserer en kort video, setter opp dukketeater og skriver avisartikler – alt med fokus på å forbedre forholdet mellom etniske grupper og det å leve et rusfritt liv.

■ I en by på Sri Lanka går bahá'íene fra dør til dør for å fremme barns helse. Dette er et svar på en oppfordring fra lokale leger om å heve bevisstheten omkring behandling av mark. Som et resultat av dette, kommer det hver dag 300 barn til en bestemt klinikk for diagnose og behandling.

■ I et forsøk på å hjelpe innsatte fanger til å snu om på livene sine, har en gruppe bahá'íer i USA utviklet et kurs, "Vellykket egenveiledning", som resulterer i et betydelig fall i antall gjentatte lovovertrædelser blant dem som har fullført kurset.

▲ En offentlig diskusjon om ulike samfunnstemaer organisert av bahá'í-samfunnet i Perth, Australia.

▼ "Ren dam, levende vann" – en kampanje i Évora, Portugal.

Lærer systematisk handling: Barli utviklingsinstitutt for kvinner på landsbygda

Når et utviklingstiltak i bahá'í-regi først får en viss erfaring, kan det begynne å befeste aktivitetene og i tråd med sine menneskelige ressurser være til nytte for et større antall mennesker. Et eksempel på dette er Barli utviklingsinstitutt for kvinner på landsbygda som har vært i drift i den indiske delstaten Madhya Pradesh siden 1985. Instituttets programmer er rettet mot å gi kvinnene kunnskap, styrke og handlekraft, noe som anses som vesentlig for enhver prosess som skal skape varig endring i staten som for det meste består av landdistrikter.

Instituttet har utformet programmene slik at de bidrar til endring og til å overkomme hindringer som fortidens foreldede tradisjoner legger i veien for utviklingen. Som et eksempel gir det kvinnene en mulighet til å reflektere over sitt eget forhold til andre og til sine sosiale institusjoner, så vel som til eldgamle kaste-, stamme- og

klassefordommer. Samtidig oppmuntres de til å identifisere positive elementer i sin kultur som trenger å bevares og styrkes. Det legges spesiell vekt på kunst, musikk og dans. En slik refleksjon vil ikke i seg selv hjelpe kvinnene til å bli likeverdige partnere med mennene i utviklingen av lokalsamfunnene, og instituttet støtter dem derfor i å bli oppmerksomme på sine egne iboende evner og i utviklingen av praktiske ferdigheter som kan forbedre helse og ernæring, bidra til høyere familieinntekt, styrke lese- og skriveferdigheter og bevare miljøet. I tillegg til å fokusere på kvinner, betrakter instituttet holdningsendringer hos de andre familied medlemmene – ektefeller, foreldre og barn – som vesentlig og bestreber seg på å fremme denne type forandringer gjennom programmet sitt.

Siden starten har mer enn 1 600 kvinner deltatt i programmets hoveddel, et

kurs som går over flere måneder. De som følger dette kurset, vender hjem for å starte små forretningsforetak, danne ungdomsgrupper, tilby moralsk opplæring for barn, kurs for foreldre og lese- og skriveundervisning. Utdanningen av unge jenter prioriteres, og i enkelte områder er det skjedd en målbar økning i antall jenter som går på skole.

▼ *Siden 1985 har mer enn 1 600 unge kvinner deltatt i hovedprogrammet ved Barli utviklingsinstitutt for kvinner på landsbygda i Indore, India. Fylt av erfaringer som styrker evnen deres til å fungere som redskaper for sosiale endringer, har de som er ferdige, hatt en målbar påvirkning på sine familiers og hjemsteders ve og vel. Her ser vi en gruppe deltakere ved instituttet.*

Programmene ved Barli utviklingsinstitutt har som sitt fremste mål å støtte kvinner slik at de kan være likeverdige partnere i utviklingen av lokalsamfunnene sine. Aktiviteter på en rekke områder som alfabetisering, miljøbevaring, helse og ernæring, bidrar alle til dette målet.

[fortsettelse fra side 70]

pleksiteten vokser frem naturlig og på en organisk måte etter hvert som deltakerne lykkes, får erfaring og øker sin evne til å ta avgjørelser vedrørende sin åndelige og materielle fremgang og setter dem ut i livet. Lokale tiltak danner grunnlag for prosjekter av en mer bærekraftig karakter med mer ambisiøse mål. Stadig skapes det organisatoriske strukturer for å støtte slike prosjekter, og noen av disse fremvoksende organisasjonene innehar et potensiale til å utvikle seg til fullstendige utviklingsorganisasjoner med evne til å iverksette

programmer på en lang rekke områder.

Eksistensen av en slik organisasjon i en region eller mikroregion er av avgjørende betydning for å oppnå en betydelig fremgang. For mens et isolert prosjekt kan bidra med konkrete resultater, viser erfaring fra hele verden at enkelttiltak innenfor helse, utdanning, jordbruk og så videre ikke fører til bærekraftig utvikling. Ingen enkeltdisiplin kan tilby løsninger på alle problemene som truer menneskeheten. Effektiv utvikling fordrer helt utvetydig koordinert, tverrfaglig handling innenfor flere sektorer. Det er behov for organisatoriske strukturer som i stadig økende grad av teoretisk og administrativ kompleksitet må integrere tiltak på tvers av ulike områder, og de må bidra med den samhandling som kontinuerlig fremgang krever. Det voksende nettverket av slike organisasjoner i bahá'í verdenssamfunnet gir også rom for at velfunderte metoder og tilnæringsmåter som har vokst frem i ett land eller én region, kan deles med andre idet det fungerer som en naturlig kanal for

“Vær forenet i deres hensikter, vær ett i deres tanker. Måtte hver morgen være bedre enn sin aften og hver morgendag rikere enn sin gårdsdag. Menneskets verd ligger i tjeneste og dyd og ikke i rikdommens pomp og prakt.”

— BAHÁ'U'LLÁH

▼ Dette “Erobring av Ordet”-prosjektet i Colombia, et av bahá'í-samfunnets mange initiativer for åndelig styrking av juniorungdom, fokuserer på unge mennesker fra 12 til 15 år. Materialet som benyttes, er utarbeidet for å bedre deres evne til å uttrykke seg og styrke evnen til å foreta moralske valg.

kunnskapsflyten.

Læring er hovedtemaet for alle utviklings-tiltak i bahá'í-regi uansett hvilket nivå de opererer på. Som medlemmer av et religiøst samfunn, holder bahá'ier fast ved et felles trossystem og visse grunnleggende prinsipper. Likevel er den fornuftige bruken av disse prinsippene når det gjelder sosial forvandling, noe som må læres gjennom erfaring. Helt sentralt i all kollektiv handling ligger det derfor en oppmerksomhet på anvendelsen av åndelige prinsipper. Slike prinsipper staker ikke bare ut veien for praktiske løsninger. De inngir også holdningene, viljen og dynamikken som bidrar til at de gjennomføres. Like viktig for læreprosessen er vitenskapens innhold og metoder, for med religiøs sannhet menes ikke bare påstander om det esoteriske, men utsagn som fører til eksperimentering, anvendelse og skapelse av systemer og prosesser hvis resultater kan verdsettes gjennom observasjon og bruk av fornuft. Sivilisasjonens fremgang krever videre en mangfoldiggjøring av materielle midler og disse må skapes gjennom vitenskapelige bestrebelse. Utvikling som en læringsprosess kan dermed best beskrives som en prosess med handling, refleksjon og rådslagning utført i lys av religiøse læresetningers iboende veiledning og basert på vitenskapelig kunnskap.

Systematisering av læring

Etter hvert som bahá'í utviklingsorganisasjoner systematiserer kunnskapen som genereres gjennom handling og refleksjon, skjer den nødvendige læringen for at individer, lokalsamfunn og institusjoner skal kunne endre samfunnet. For å lette denne læringen om utviklingsteori og praksis i bahá'í-samfunnet, er Office of Social and Economic Development – OSED (Kontoret for sosial og økonomisk utvikling) opprettet ved troens hovedsenter i Haifa, Israel. Gjennom et nettverk av medarbeidere som arbeider i feltet, støtter kontoret organisasjoner som har nådd et visst kompleksitetsnivå. Det sikrer dessuten at materielle ressurser i stadig større grad blir tilgjengelige for bahá'í utviklingstiltak gjennom å koordinere den internasjonale flyten av ressurser og administrere den del av midlene som er ment for dette. OSED tilbyr også generelle råd, tekniske og på andre områder, som svar på spørsmål som oppstår.

Arbeidet som OSED gjør, bidrar til at det får det nødvendige perspektivet for å samle og systematisere kunnskap om utviklingen som finner sted i bahá'í-samfunn rundt om i verden. Når det blir oppmerksomt på visse tilnæringsmåter og metoder som oppnår spesielt gode resultater på noen områder, sørger OSED for at det blir igangsatt pilotprosjekter på ulike

kontinenter. Målet med dette er å finpusse innhold og metoder og samle dem i et utprøvd program. Programmet lanseres så på verdensbasis, slik at nasjonale bahá'í-samfunn kan tilpasse dem til sine spesifikke behov slik de ønsker det. To eksempler vil illustrere denne prosessen.

Identifiseringen av enkelte sterke sider i bahá'í alfabetiseringsprogrammer bidro til fremveksten av det som er kjent som Junior Youth Spiritual Empowerment Program (Program for åndelig styrking av juniorungdom). I 1994 ble en gruppe pedagoger invitert av OSED til å analysere erfaringene som var høstet av bahá'í-samfunn i forbindelse med utryddelse av
[fortsetter på side 78]

▲ I mange land i Afrika har innsats fra bahá'iene bidratt til opprettelsen av grupper av helsearbeidere, som kvinnen på bildet her, som utfører en rekke aktiviteter. For tiden utarbeides og finpusses en serie moduler som skal hjelpe enkeltpersoner til å dele informasjon og begreper knyttet til en mengde helserelaterte temaer, med familier og lokalsamfunn.

Institusjonell kapasitet for sosial forvandling: FUNDAEC

▲ *Sistema de Aprendizaje Tutorial – SAT (System for opplæring) har gjort det mulig for tusenvis av unge mennesker i fjernliggende områder av Colombia å få ungdomsskoleutdanning av høy kvalitet. Metodologien og materialene blir nå tatt i bruk i flere andre land.*

► *FUNDAEC tilbyr en rekke programmer både for studenter og de som har fått sin eksamen.*

Etter hvert som bahá'í utviklingsprosjekter vokser og blir mer mangfoldige, utvikles det organisatoriske strukturer for å sikre at de blir levedyktige over tid og kan imøtekomme behov for å ekspandere. Disse organisasjonene driver systematisk opplæring av menneskelige ressurser og styrer og koordinerer en rekke tverrfaglige tiltak som er rettet mot problemer i lokalsamfunn og hele regioner. Eksistensen i en region av en utviklingsorganisasjon som har til hensikt å bidra til utviklingen av en befolkningsgruppe, skaper en felles ramme for ulike tiltak. Det legges tilrette for vurdering av sosiale krefter og betingelser, oppbygging av en fremtidsvisjon, ressursevaluering og utvikling av veldefinerte strategier. Etter hvert som organisasjonen systematiserer kunnskapen som tilveiebringes gjennom handling og refleksjon på diverse områder, finner det sted en læring som er en forutsetning for meningsfull forvandling. Et eksempel på en slik organisasjon er Fundación para la Aplicación y Enseñanza de las Ciencias – FUNDAEC (Stiftelsen for anvendelse og undervisning av vitenskap).

FUNDAEC ble dannet i Colombia i 1974. Den er grunnlagt på to nøkkelprinsipper. For det første: For at en befolkningsgruppe skal kunne følge sin egen utviklingsvei, må det finnes institusjoner og strukturer som virkelig tilhører folket. For det andre: Hvis folk skal ta tak i sin egen utvikling, må de involvere seg i systematisk læring. For å omsette disse prin-

sippene i handling, har FUNDAEC skapt Universidad para el Desarrollo Integral (Universitet for integrert utvikling) – et rammeverk for igangsetting av læringsprosesser i en gitt befolkningsgruppe. Prosessene omfatter søken etter alternative produksjonssystemer, opprettelsen av levedyktige systemer for formell utdanning og styrking av lokal økonomi.

De mest bemerkelsesverdige resultatene av denne læringen er et program som nå iverksettes i flere andre land i Latin-Amerika. Gjennom år med forskning og tiltak for å møte behovene blant ungdom på landsbygda, har FUNDAEC utviklet et alternativt ungdomsskolesystem, Sistema de Aprendizaje Tutorial – SAT (System for opplæring) og et tilsvarende program på universitetsnivå for utdanning av lærere. SAT-programmet som legger vekt på anvendelsen av vitenskapelige evner i lokale sammenhenger, har nådd ut til rundt 30 000 elever bare i Colombia. Et viktig fokus i pensum er integrering av kunnskap. En opplæringsenhet som fokuserer på utviklingen av en evne – uansett hvilken det er, vil hente stoffet fra en rekke akademiske disipliner, mens elementer av kunnskap om sosial og åndelig virkelighet på samme tid veves inn i kursinnholdet. Teori studeres i praktiske sammenhenger, og elevene blir bedt om å tenke gjennom hvordan det de lærer kan ha innflytelse på deres egne liv og samfunnet de lever i.

I tillegg til egen forskning og tiltakene blant befolkningsgruppene som det tjener

▲ *Universitetsområdet hvor FUNDAEC-programmer på universitetsnivå blir holdt.*

direkte, har FUNDAEC også – ved hjelp av et etterutdanningsprogram som kalles “Utdanning for utvikling” – gjort det mulig å bidra til at andre organisasjoner kan anvende tilnæringsmåtene til Universidad para el Desarrollo Integral (Universitetet for integrert utvikling) i sine egne programmer og prosjekter: på en effektiv måte å styrke folks motivasjon og streben etter å ta ansvar for sin egen utvikling, å bygge lokale institusjoner – noe som er vesentlig hvis samfunn på landsbygda ikke skal feies unna eller assimileres av globaliseringsprosessen, å legge vitenskapens kraft i hendene på folk på landsbygda slik at de kan bli forkjempere innen det kollektive foretak som genererer og anvender ny kunnskap, og å forene vitenskapens og religionens kunnskapssystemer i undersøkelsen av virkeligheten og forvandlingen av samfunnet.

▲ *FUNDAECs arbeidsmetoder gjør det mulig for lokalsamfunn å generere og anvende vitenskapelig kunnskap for å sette fokus på lokale behov og bidra til forvandling av samfunnet.*

[fortsettelse fra side 75]

analfabetisme. På grunnlag av dette, ble pilotprosjekter igangsatt i Kambodsja, Den sentralafrikanske republikken og Guyana. Det ble klart fra disse og påfølgende prosjekter at den mest mottakelige gruppen for programmer som kunne styrke evnen til å uttrykke seg, var juniorungdom fra 12 til 15 år. I tillegg til opplæring i lesing og skriving, bidrar Program for åndelig styrking av juniorungdom til å utruste disse ungdommene med evnen til å lese med god forståelse og å uttrykke seg med klarhet og veltalenhet. Det legges vekt på behovet for at positive ord og tanker skal ledsages av rene handlinger.

Primærhelsetjenesten er et annet område for felles innsats. På 1980-tallet og tidlig på 1990-tallet gjennomførte bahá'ier en lang rekke helserelaterte prosjekter. Da OSED analyserte erfaringene, la de merke til at de mest vellykkede prosjektene tilhørte et nettverk i Øst-Afrika som fremmet primærhelsetjenesten, spesielt gjennom opplæring av lokale helsearbeidere. De som deltok i prosjektene, ble samlet av OSED til rådslagning på slutten av 1996. Fra disse diskusjonene vokste det frem et program med flere moduler som vil lære opp enkeltpersoner til å fremme helse innenfor sine storfamilier og lokalsamfunn. En tekst for det første nivået tilbys nå til utviklingsorganisasjoner over hele verden, mens materiale for de andre nivåene, inkludert tilleggsmateriale som fokuserer på spesialområder som ernæring, kvinners helse, forebygging av alkoholbruk og HIV/AIDS, blir utarbeidet og prøvd ut. (Det norske bahá'í-samfunnet, med økonomisk støtte fra Norad, har de siste 16 årene gjennomført flere bahá'í-inspirerte bistandsprosjekter i India og Zambia.)

Bidrag til den globale utviklingsdebatten

For bahá'í-samfunnet har det stadig voksende aktivitetsnettverket som er beskrevet foran, fått betydning langt ut over de umiddelbare fordelene som det har ført med seg. Erfaringene fra anvendelsen av prinsippene i troens skrifter i en rekke svært ulike situasjoner har i økende grad styrket samfunnets forståelse av aktuelle utfordringer på utviklingsområdet og har gjort det i stand til stadig mer tillitsfullt å bidra til den globale debatten som finner sted. Dette engasjementet representerer i neste omgang en annen viktig vedvarende mulighet for læring.

På det generelle nivå har Bahá'í International Community – BIC (Det internasjonale bahá'í-samfunn), deltatt i en rekke større internasjonale toppmøter og ikke-statlige fora. Blant disse er det verd å legge merke til FNs konferanse for miljø

og utvikling i Rio de Janeiro i 1992, Toppmøtet for sosial utvikling i København i 1995 og Den fjerde verdenskonferanse om kvinner i Beijing samme år, så vel som Verdenskonferansen mot rasisme i Durban 2001.

Som en konsekvens av verdenssynet i bahá'ienes trossystem, er samfunnet spesielt interessert i diskusjonene som utforsker religionenes bidrag til utviklingsspørsmål. Disse har omfattet World Faiths Development Dialogue Conference (Konferansen for verdensreligionenes utviklingsdialog) som ble arrangert av Verdensbanken og Erkebiskopen i Canterbury i Lambeth Palace, London i 1998 og Verdensreligionenes parlament som ble holdt i Sør-Afrika i 1999. Deltakelsen fra 1995 til 2000 i et prosjekt som ble drevet av the International Development Research Centre – IDRC (Det internasjonale senter for utviklingsforskning) i Canada har vært spesielt berikende, der forholdet mellom vitenskap, religion og utvikling ble utforsket.

I denne rekken av aktiviteter har samfunnet funnet kjærkomne anledninger til å gi uttrykk for den sentrale overbevisningen som gir liv til bahá'í-arbeidet på utviklingsfeltet. Så tidlig som under konferansen for miljø og utvikling i 1992, konkluderte en uttalelse fra BIC til plenumsessjonen på vegne av alle religiøse ikke-statlige organisasjoner med at "De grunnleggende og vidtrekkende endringene, enheten og det enestående samarbeidet som kreves for å orientere verden i retning av en miljømessig bærekraftig og rettferdig fremtid, vil bare være mulig gjennom å røre ved menneskets sjel, ved å appellere til de universelle verdier som alene kan styrke individer og folk i en slik grad at de handler i samsvar med de langsiktige interessene for planeten og menneskeheten som helhet".

To store BIC-dokumenter utvikler denne forståelsen enda mer: *Menneskehetens velferd* som ble delt ut på Toppmøtet for sosial utvikling, og *Valuing Spirituality in Development: Initial Considerations regarding the Creation of Spiritually Based Indicators for Development* (Å verdsette åndelighet i utvikling: innledende betraktninger vedrørende det å skape åndelig baserte indikatorer for utvikling) som ble utarbeidet for å presenteres ved Konferansen for verdensreligionenes utviklingsdialog. Det første av de to dokumentene som definerer menneskelig velferd både i åndelige og materielle vendinger, gir en oppriktig analyse av de rådende materialistiske forestillinger og praksiser på utviklingsfeltet, og foreslår en utviklingsstrategi som er rettet mot å styrke menneskeheten i sin alminnelighet til å ta ansvar for og utforme planetens fremtid. *Å verdsette åndelighet i utvikling* foreslår

 "Vær ikke
 beskjefteget
 med deres egne
 anliggender,
 la deres tanker
 festes ved
 det som vil
 gjenopprette
 menneskeslektens
 lykke, og rense
 deres sjeler og
 hjerter."

— BAHÁ'U'LLÁH

fem prinsipper som er grunnleggende for oppnåelsen av en sivilisasjon som er rettferdig, forent og bærekraftig: enhet i mangfoldighet, likeverd og rettferdighet, likestilling mellom kjønnene, pålitelighet og moralsk ledelse og uavhengig søken etter sannhet. Dokumentet fortsetter med å rette oppmerksomheten mot arbeidsområder som det mener må prioriteres når det gjelder anvendelsen av disse prinsippene: økonomisk utvikling, utdanning, miljøforvaltning, ivaretagelse av grunnleggende behov når det gjelder mat, ernæring, helse og husvære samt politisk styre og deltakelse.

Da det 20. århundre nærmet seg slutten, hadde bahá'í-institusjonene kommet til den konklusjon at det var nødvendig med et permanent forum for vedvarende, grundig utforskning av det åndelige og materielle grunnlag for utvikling. Resultatet var opprettelsen av Institutt for studier i global velferd hvis første initiativ, i november 2000, var å arrangere et seminar om vitenskap, religion og utvikling i New Delhi, India. Seminaret som var viet diskusjonen om integrering av religiøse verdier og vitenskapelige metoder i utviklingsarbeid,

samlet mer enn ett hundre representanter for ikke-statlige organisasjoner fra alle landets religioner. Sterkt oppmuntret av det vellykkede arrangementet og responsen det vekket, setter Institutt for studier i global velferd nå i gang en lignende rådslagningsprosess med frivillige organisasjoner i forskjellige land verden over.

Ingen seriøs observatør kan unngå å erkjenne behovet for de massive investeringer i menneskelige og materielle ressurser som regjeringer og frivillige organisasjoner vier til å fremme menneskeslektens velvære; heller ikke å verdsette den intelligens og ånd av idealisme som gir liv til dette arbeidet. Bahá'í-samfunnet, som har forpliktet seg til å ekspandere sine egne utviklingsprogrammer, fortsetter å finpusse sin visjon om at nøkkelen til vellykket utvikling er kompetansebygging. En slik visjon krever at mennesker over alt engasjeres i å generere og anvende kunnskap. Åndelige prinsipper og vitenskapelige metoder kan sammen bidra til et slikt engasjement. Samfunnet mener at å dele læring som oppnås på denne måten, til syvende og sist utgjør det nyttigste bidraget til den globale utviklingsdebatten. ■

▲ *Seminaret om vitenskap, religion og utvikling som ble holdt i november 2000 i New Delhi, India, samlet rundt 150 utviklingsspesialister, religiøse ledere og forskere for å diskutere hvordan de komplementære kunnskapssystemene vitenskap og religion kunne anvendes systematisk på utviklingsaktiviteter. Her ser vi fra seminarets siste dag der representanter fra ulike arbeidsgrupper som hadde rådslått grundig omkring bestemte temaer, rapporterte resultatene til alle deltakerne.*

“Jorden er kun ett land...”

Bahá'íene forstår det slik at de dramatiske endringene og forvandlingene i det globale samfunn i løpet av det siste århundret – endringer som vi enda ikke har sett den fulle rekkevidde av – er satt i scene av en ny budbringer fra Gud. Det er det gjennomtrengende lyset fra en ny åpenbaring som opplyser det guddommelige mønsteret for fremtidens samfunn.

I DE SENERE ÅR har kanskje det mest betydningsfulle fenomen på den internasjonale arena vært “globaliserings”-prosessen – den stadige “krympingen” av verden og en stadig større sammensmelting av dens folk, kulturer og økonomi.

I utallige bøker, nyhetsartikler og politiske taler har globaliseringsprosessen blitt analysert om og om igjen. Noen sier at den er bra, andre sier at den er uheldig.

De som forsvarer globalisering, sier at den bringer velferd til utallige millioner rundt om i verden og bryter ned nasjonale, økonomiske og kulturelle barrierer og bidrar til å påskynde fredsbyggingsprosessen.

Kritikere sier at den kaotiske måten som markedskrefter har nådd det globale nivå på, har sluppet løs en destruktiv virvelvind som utnytter arbeidere, gjør de rike rikere på de fattiges bekostning, forårsaker miljø-ødeleggelser og driver de som er mest misfornøyde til terrorhandlinger. De sier at globaliseringens bivirkninger er like forferdelige, at de strekker seg fra utbredelsen av AIDS og rusmisbruk til fremveksten av en monokultur i verden som ødelegger lokale tradisjoner og kveler mangfoldet.

Uansett er det umulig å overse de enorme sosiale, kulturelle og politiske endringene som er forårsaket av denne prosessen. Ungdom over alt ser nå ut til å drikke det samme mineralvannet, ha på

seg samme type klær og lytte til samme type musikk. Tidligere globale fiender deltar nå i felles fredsbevarende aktiviteter. Nye emigrasjonsmønstre gjør at det plutselig finnes mange flere fremmede ansikter og aksenter alle steder.

Enten det nå er av det gode eller ikke, så blir menneskeheten forvandlet på en dynamisk måte i alle land. Og den overordnede tendensen er klar: vi er vitne til intet mindre enn fremveksten av en ny sivilisasjon som er av en global karakter.

For mer enn 100 år siden gav Bahá'u'lláh uttrykk for denne nye virkeligheten da han sa: “Jorden er kun ett land og menneskeheten dets innbyggere”.

Det kritiske spørsmål som menneskeheten står overfor i dag, er: hvilken type global sivilisasjon skal vi ha? Vil den bli dominert av en overflatisk materialisme hvor folks høyeste mål tilsynelatende er å være omgitt av dyre merkevarer mens milliarder lever i elendighet og fattigdom? Vil det bli en sivilisasjon der spillets tapere må overgi sin kultur, sine jobber og natur-skjønne omgivelser slik at folk andre steder kan ha fremgang?

Eller er det mulig for menneskeheten kollektivt å ta kontroll over sin egen skjebne og sikre at alt det beste i den menneskelige sivilisasjon ikke går tapt? Er det mulig å skape en verden hvor materiell og vitenskapelig utvikling styres av etiske og åndelige prinsipper som fremmer velferden for alle mennesker alle steder?

“Skulle en konge gripe til våpen mot en annen, bør alle reise seg i fellesskap og hindre ham. Hvis dette blir gjort, vil verdens nasjoner ikke lenger behøve noen væpnede styrker, unntatt for å bevare sikkerheten i sine riker og for å opprettholde indre orden innenfor sine områder. Dette vil sikre fred og ro for alle folkeslag, regjeringer og nasjoner.”

— BAHÁ'U'LLÁH

Bahá'íene tror at de dramatiske endringene og forvandlingene i det globale samfunn i forrige århundre – endringer som vi enda ikke har sett den fulle rekkevidden av – ble forårsaket av at det kom en ny budbringer fra Gud. Og det er det gjenomtregende lyset fra en ny åpenbaring som opplyser det beste mønsteret for fremtidens samfunn.

Med andre ord, religion er den motiverende kraft i menneskenes historie – og den vil fortsette å bestemme retning og utforming. Den fremadskridende åpenbaringen av Guds vilje for menneskeheten gjennom hans budbringere har vært ansvarlig for den økende integreringen av det menneskelige samfunn og fremgangen til dets sivilisasjon. Sirkelen av menneskelig enhet har gradvis utvidet seg fra stamme til bystat til nasjonalstater.

I dag kulminerer denne integreringsprosessen i utviklingen av en global sivilisasjon. Dersom en ser på det tjuende århundres historie gjennom Bahá'u'lláhs åpenbarings øyne, har det vært en jevn utviklingsprosess – riktignok smertefull til tider – mot et nytt mønster for fremtidens samfunn.

Sammenbruddet av det nittende århundres store koloniriker, de feilslåtte eksperimentene med totalitære styresett, fascisme og kommunisme, og den økende avvisningen av tidligere glorifiserte begreper

som rasemessig overlegenhet, maskulin autoritet og religiøs forfengeligheit, har alle ryddet veien for endringene som må komme.

Samtidig har vitenskapelige oppdagelser og ny sosial innsikt i forrige århundre ansporet til mange progressive sosiale, økonomiske og kulturelle forvandlinger og åpnet døren til muligheten for en fremtid der materielle behov blir dekket.

I de første årene av dette nye århundre, vil den pågående globaliseringsprosessen utvilsomt fortsette å bryte ned tradisjonelle barrierer som er reist av foreldede og falske begreper når det gjelder rase, klasse eller nasjonal overlegenhet. Og vitenskapelige og kulturelle endringer som lover velferd for alle, vil med sikkerhet fortsette å skje stadig raskere.

Dessuten advarte Bahá'u'lláh om at dynamikken i sammenslutningen av alle verdens folk til én rase og opprettelsen av en ny sivilisasjon potensielt kunne være katastrofal. “Tegnene på truende rystelser og kaos kan nå fornemmes, for den rådende orden synes å være sørgelig mangelfull,” skrev han. “Snart vil den nåværende orden rulles sammen og en ny spres ut i dens sted.”

Med andre ord, de negative virkningene av denne pågående globale revolusjonen kan sammenlignes med ødeleggelsen av en gammel bygning som forberedelse til å reise en ny. Bahá'íene tror imidlertid det er uunngåelig at menneskeheten vil oppnå en fredelig og rik fremtid og at den dagen kan fremskyndes dersom vi begynner å leve i tråd med de nye åndelige lovene og prinsippene som gjelder for vår tid.

Disse prinsippene starter med erkjennelsen av vår fundamentale enhet på alle områder, noe som krever en slutt på alle fordommer basert på rase, klasse eller nasjonalitet, og den krever full likestilling mellom kvinner og menn. Den oppfatter også å ta sterke og meningsfylte skritt for å utviske de store forskjellene mellom rik og fattig. Med erkjennelsen av at alle verdens religioner er én, vil religiøs strid og intoleranse for alltid bli stedt til hvile.

På det personlige plan, påkaller mønsteret for fremtidens samfunn slik Bahá'u'lláh skisserte det, den høyeste moralske standard. I alle sine forhold vil mennesker bli ledet av prinsipper som pålitelighet, ærlighet og høflighet. Uselvisk tjeneste overfor andre vil være regelen, og en generell streben etter fremragende dyktighet i alle ting vil gi mening til begrepet personlig selvrealisering. Omfattende kyskhhet og edruelighet vil bidra til å få en slutt på mange sykdommer og mange former for menneskelig lidelse.

På samfunnsnivå oppfordrer Bahá'u'lláh til en omprioritering slik at ingen lenger går sultne, ingen familier er uten ly og

Elementer i et verdenssamvelde

Som Bahá'u'lláh forutså for over 100 år siden, må den nye verdensorden være grunnlagt på følgende elementer dersom en varig verdensfred skal kunne opprettes:

- trygge og anerkjente grenser for alle nasjoner
- alle folkeslags frihet til å bevege seg og gi uttrykk for sine meninger
- generell nedrustning
- opprettelse av en verdensføderasjon av nasjoner
- opprettelse av en verdensdomstol som kan megle i internasjonale uoverensstemmelser
- dannelsen av en internasjonal militærstyrke som kan bevare fred gjennom prinsipper om kollektiv sikkerhet
- en forpliktelse til å beskytte kulturelt mangfold

ingen barn blir berøvet en utdanning. Samfunnsinstitusjonene, enten de er på lokalt, regionalt eller nasjonalt plan, vil sette rettferdighet og det felles gode i høysetet, og den omfattende forståelsen av menneskehetens åndelige virkelighet vil føre til stadig høyere nivåer av samarbeid, læring og oppdagelser.

På verdensnivå oppfordret Bahá'u'lláh til å skape nye institusjoner som er i stand til å ta seg av og styre den kommende globale sivilisasjon. Bahá'í-skriftene hentyder spesielt til at verden til sist vil bli styrt av en demokratisk valgt lovgivende makt, en rettsinstans og et verdensstyre, og alle disse vil bli støttet av en internasjonal styrke som er i stand til å utføre den kollektive viljen til verdens folkeslag. Forpliktet til prinsippet om kollektiv sikkerhet, vil disse globale institusjonene også samarbeide om å få slutt på krig og fattigdom, å fremme utviklingen av vitenskap og teknologi til det beste for hele menneskeheten og å koordinere markeder og handel på en måte som fremmer alle menneskers ve og vel.

Langt fra å beskrive en kolossal "storebror" på verdensnivå, legger bahá'í-læren vekt på viktigheten av lokalt selvstyre og grasrotinnspill. I bahá'í-troens administrative orden, med sine fritt valgte styrende råd på lokalt, regionalt, nasjonalt og internasjonalt plan, er det et mønster for styringssystem som tar opp problemer på globalt nivå uten å knuse lokale synspunkter og lokalt initiativ. Bahá'í-skriftenes åndelige og sosiale prinsipper fremmer også den høyeste standard når det gjelder menneskerettigheter.

De nye institusjonene i det globale samfunnet slik Bahá'u'lláh gav et bilde av

dem, vil på alle nivåer ha rettferdighet som sitt hovedmål. "Høyest av alt elsker Jeg rettferdighet," skrev Bahá'u'lláh. Bahá'íene arbeider for opprettelsen av en verden der de som styrer det menneskelige samfunn, sikrer at alle blir behandlet rettferdig, at grunnleggende behov for mat, husrom og verdighet blir dekket og at lovbrøtterne får hurtig og rettferdig straff. Den brede aksepten av bahá'í-prinsippene om rådslagning og valgprosedyrer vil bringe til offentlighetens lys en ny type moralsk leder, en som setter hele samfunnets velferd foran interessene til et enkelt parti, en ideologi, stamme eller et aksjeselskap, og spesielt foran sin egeninteresse.

Bahá'íene tror at det er uunngåelig at verdens folk vil godta alle disse idéene og gjennomføre dem, og det vil medføre intet mindre enn Den lovede dag for alle religioner. Den er sammenfallende med Bibelens gjengivelse av Jesaias syn om den tid da nasjonene "skal smi sine sverd om til plogskjær og spydene til vingårdskniver ... og ikke lenger lære å føre krig." Det er dette som de kristne har bedt om i århundrer når de ber Fadervår og bevitner at Guds rike vil komme: "La din vilje skje på jorden som i himmelen" Det vil bli oppfyllelsen av løftet i Koranen om at lyset fra Guds rettferdighet en dag vil bryte frem over hele jorden og "du skal ikke se verken dalsøkk eller åser ..."

Det er selvsagt mange i dagens samfunn som fremmer lignende prinsipper og idéer. Som nevnt tidligere, har Bahá'u'lláhs sosiale læresetninger på mange måter blitt synonyme med den moderne definisjon av et progressivt samfunn. Og fremveksten av globale institusjoner som De forente

▲ Bahá'íene tror at fremtiden vil være preget av harmoni og samarbeid mellom verdens religioner. Et eksempel på dette er at lederne for ni store religioner, inkludert bahá'í-troen, i 1995 samlet seg i London til et toppmøte om hvordan de kan samarbeide for å beskytte det globale miljøet. Gruppen dannet the Alliance of Religions and Conservation – ARC (Alliansen for religioner og bevaring), og siden da har mange av de samme religiøse lederne sluttet seg til Verdensbanken som et videre initiativ til å takle verdens fattigdom.

“Tegnene på truende rystelser og kaos kan nå fornemmes, for den rådende orden synes å være sørgelig mangelfull. Snart vil den nåværende orden bli rullet sammen og en ny spres ut i dens sted.”

— BAHÁ'U'LLÁH

nasjoner, tilbyr menneskeheten et utgangspunkt for den type global koordinering som trengs i denne nye tidsalderen.

De mislykkede ideologiske eksperimentene fra forrige århundre har i hvert fall vist at forsøk på å oppnå større koordinering må støttes av moralske prinsipper og åndelig visjon. Uten en dyp forståelse og anerkjennelse av menneskehetens åndelige virkelighet, som er det virkelige grunnlaget for den menneskelige natur, vil veien videre med sikkerhet bli svært vanskelig.

Samfunnsutviklingen er blitt omhyggelig ledet av de store, religiøse lærerne i fortiden. Den moralske standard i de ti bud og den gyldne regel – som begge finner uttrykk i nesten alle religiøse tradisjoner – er eksempler på slike religiøse læresetninger og tjener både som etiske retningslinjer og som en oppfordring til åndelige oppnåelser. De har gjennomsyret den menneskelige bevissthet og omstrukturert kulturer verden over. Selv for de som er uten gudstro, er verdien av slike læresetninger åpenbar.

Den åndelige verden er kilden til de menneskelige egenskaper som skaper enhet og harmoni, som leder til innsikt og forståelse og som gjør det mulig å samarbeide om tiltak. Blant slike egenskaper er kjærlighet, mot, innsikt, selvoppofrelse og ydmykhet. Med sin åndelige karakter danner disse egenskapene det usynlige, men likevel vesentlige grunnlag for det menneskelige samfunn.

I fortiden hadde åndelige læresetninger først og fremst fokus på enkeltmenneskets handlinger eller harmoni innen relativt

små grupper av mennesker. Moralske temaer har likeledes først og fremst vært knyttet til enkeltindividets oppførsel: du skal ikke stjele, du skal ikke lyve; elsk din neste.

I dag må vår forståelse av åndelighet omfatte ikke bare det personlige liv og livet i grupper, men også den kollektive fremgang for menneskeheten i sin helhet. Dette er noe av det som er lovet i alle verdens hellige skrifter. I virkeligheten er det bare på grunn av at menneskeslekten endelig er i ferd med å nå sin modenhetsalder at de urgamle profetiene om en æra med fred og rettferdighet nå kan oppfylles.

Bahá'u'lláhs viktigste budskap er oppfordringen om enhet, og det har hele verden som sitt publikum: “La deres visjon favne hele verden heller enn å være begrenset til dere selv.” Et århundre etter hans bortgang har denne kallen begynt å ta synlig form i et samfunn som representerer et mikrokosmos av selve menneskeslekten, et samfunn som er grunnlagt i alle verdenshjørner, et samfunn som til forskjell fra enhver annen bevegelse det kan sammenligne seg med, har motstått den ustoppelige tendensen til å splittes i sekter og undergrupper, et samfunn som bevisst skaper et nytt mønster for en global sivilisasjon.

Fremveksten av bahá'í-samfunnet er et overveldende bevis på at menneskeheten i hele sitt mangfold kan lære å leve som ett folk i et globalt hjemland. Det står der også som et overbevisende argument for grundig og objektivt å undersøke påstandene til den usedvanlige skikkelsen hvis ånd skapte det og holder det oppe. ■

► *Det verdensomspennende bahá'í-samfunnet har lenge støttet De forente nasjoner, en institusjon som mange bahá'ier anser som en forutsetning for den type forenet verdenssamvelde som Bahá'u'lláh tok til orde for.*

“I ET SLIKT VERDENSSAMFUNN...”

I 1930-årene ble Bahá'u'lláhs visjon om et forent verdenssamvelde oppsummert av Shoghi Effendi i et ofte sitert brev til bahá'iene i Vesten.

Menneskehetens enhet, slik Bahá'u'lláh så den for seg, innbefatter opprettelsen av et verdenssamvelde hvor alle nasjoner, raser, trosbekjennelser og klasser blir nært og for alltid sammenknyttet, og hvor medlemsstatenes selvstyre og de enkeltes personlige frihet og initiativ er fullstendig og klart beskyttet. Dette verdenssamveldet må, så vidt vi kan forestille oss det, bestå av en lovgivende verdenforsamling hvor medlemmene som tillitsmenn for hele menneskeheten i siste instans vil kontrollere enkeltstatenes samlede ressurser og opprette slike lover som trengs for å regulere livet, tilfredsstillende behovene, og tilpasse samkvemmet mellom alle raser og folk.

Et utøvende organ med en internasjonal politistyrke bak seg vil gjennomføre de fattede beslutningene og anvende de lover som den lovgivende forsamling har antatt, og vil dermed beskytte hele verdenssamveldets organiske enhet. En verdensdomstol vil granske enhver konflikt som måtte oppstå mellom enkeltstatene som utgjør dette universelle systemet, og gi sin endelige og bindende kjennelse.

Et internasjonalt kommunikasjonssystem må utvikles – et system som omfatter hele jorden, fritt for nasjonale hindringer og restriksjoner, og som fungerer med utrolig hurtighet og fullkommen regelmessighet. En verdensmetropol vil fungere som nervesenteret for verdenssivilisasjonen, et brennpunkt som alle livets forenende krefter vil rette seg mot og som dens energigivende impulser vil stråle ut fra. Et verdensspråk vil enten bli oppfunnet eller valgt blant de eksisterende språk, og dette vil bli undervist i skolene i alle de fødererte nasjonene som et hjelpespråk ved siden av morsmålet. Et verdensalfabet, en verdenslitteratur og et felles og almengyldig system for valuta, mål og vekt vil forenkle og lette samkvem og forståelse mellom raser og nasjoner.

I dette verdenssamfunnet kommer de sterkeste krefter i menneskelivet, religion og vitenskap, til å bli forsonet; de vil samarbeide og utvikle seg harmonisk. Pressen, som under et slikt system vil gi uttrykk for menneskenes mangfoldige synspunkter og overbevisninger i full bredde, vil ikke lenger bli ondskapsfullt manipulert av eierinteresser – de være seg private eller offentlige, og vil fri seg fra innflytelsen fra

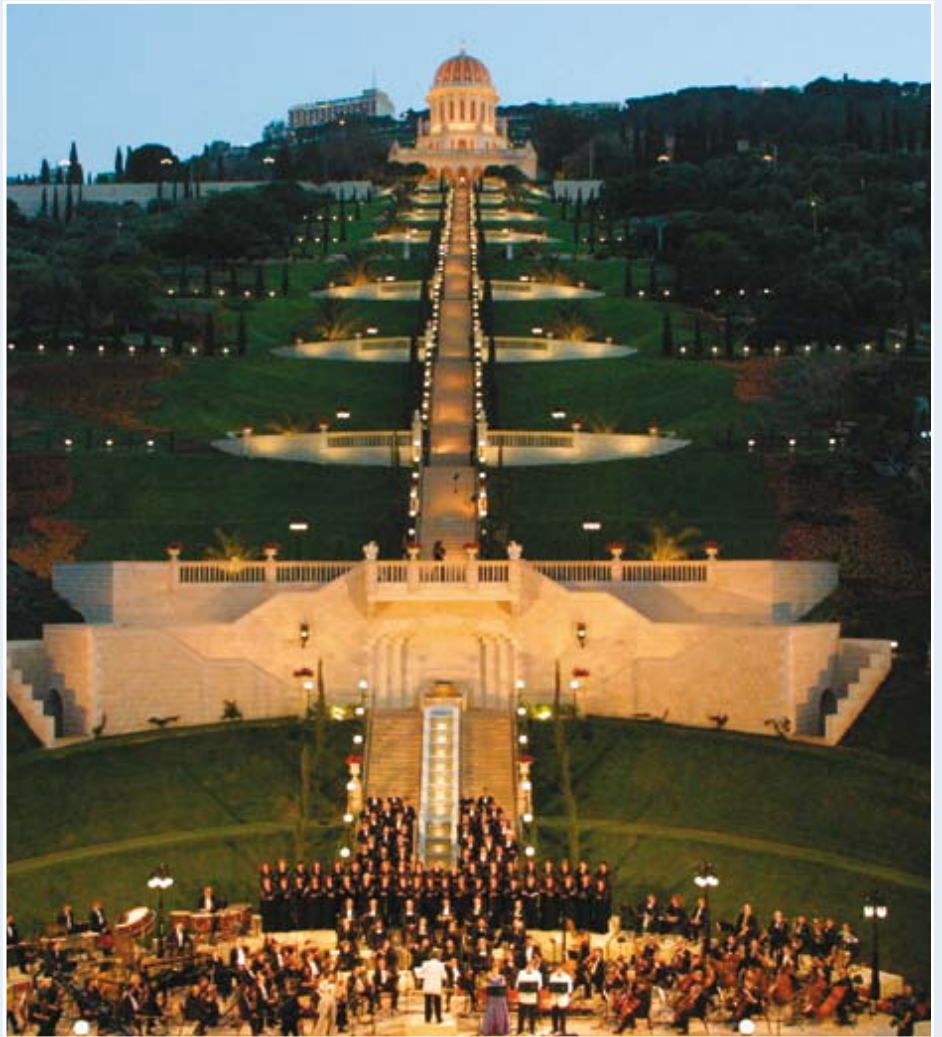
konkurrerende regjeringer og folk. Verdens økonomiske ressurser vil bli organisert, råstoffkildene fullt utnyttet, markedene vil bli koordinert og utviklet og produktene rettfærdig fordelt.

Rivalisering nasjonene imellom, hat og intriger vil forsvinne, og rasehat og rasefordommer må vike plassen for vennskap, forståelse og samarbeid rasene imellom. Årsakene til religiøse stridigheter vil bli fjernet for alltid; økonomiske hindringer og restriksjoner vil bli fullstendig avskaffet; og overdreven klasseforskjell vil bli utslettet. Ekstrem fattigdom på den ene side og stor konsentrasjon av eiendomsrett på den annen, vil forsvinne. Den enorme politiske og økonomiske energi som ødsles og kastes bort på krig, vil nyttiggjøres til formål som vil øke omfanget av oppfinnelser og tekniske utviklinger med den hensikt å øke produksjonen, utrydde sykdommer, utvide vitenskapelig forskning, forbedre helsetilstanden, skjerpe og foredle den menneskelige hjernevirksomhet, utnytte planetens ubrukte og uanede ressurser, forlenge menneskelivet og for å fremme alt som kan stimulere hele menneskerasens intellektuelle, moralske og åndelige liv.

Det mål menneskeheten beveger seg mot, drevet frem av livets forenende krefter, er dette: Et føderativt system som behersker hele jorden og utøver uinnskrenket myndighet over dens enorme ressurser, som forener og virkeliggjør både Vestens og Østens idealer og er befrikket for krigens forbannelser og ødeleggelser, som konsentrerer seg om utnyttelsen av alle jordoverflatens tilgjengelige energikilder – et system der makten gjøres til rettferdighetens tjener og hvis liv opprettholdes gjennom universell anerkjennelse av én Gud og gjennom troskap mot én felles åpenbaring.

— Shoghi Effendi,
The World Order of Bahá'u'lláh
(på norsk i *Appell til nasjonene*)

■ Disse praktfulle terrassene i skråningene av Karmelfjellet ble fullført i 2001. Der de strekker seg nesten en kilometer oppover siden av et fjell som betraktes som hellig i jødedommen og kristendommen så vel som i bahá'í-troen, omkranser de Bábs gravmæle, det nest helligste stedet i bahá'í-verdenen. De nitten terrassene danner vakre hager som byr på et vell av ulike planter fra området. De er åpne for publikum og har allerede begynt å få lovord fra landskaps- og arkitektureksperter. Bahá'íene tror at ferdigstillingen av hagene signaliserer et nytt stadium i troens vekst og utvikling som gjenspeiler en skjønnhet og storhet som er i tråd med dens globale vekst og forpliktelse til de høyeste moralske prinsipper.

For mer informasjon

Hvis du vil vite mer om bahá'í-troen, finnes det en rekke kilder. Over 2 000 bøker er utgitt om troen, og de finnes på nesten alle større språk. Bahá'í-bøker kan bestilles gjennom bokhandler, nett-tjenester og/eller fra bahá'í-forlag som er opprettet i mer enn 30 land (se listen nedenfor over noen forlag).

Utvalgte bøker

GLIMT FRA BAHÁ'U'LLÁHS SKRIFTER
av Bahá'u'lláh

Utvalgte avsnitt som representerer viktige temaer i Bahá'u'lláhs skrifter, som for eksempel åndelig utvikling, rettferdighet, fred, harmoni mellom verdens raser og folkeslag og forvandlingen av individ og samfunn.

DE SKJULTE ORD
av Bahá'u'lláh

En liten bok med korte vers som opprinnelig er skrevet på arabisk og persisk, og som gjenspeiler "den innerste kjerne" i de religiøse læresetningene fra alle Guds profeter.

BAHÁ'U'LLÁH OG DEN NYE TID
av John E. Esslemont

En introduksjonsbok som gir en oversiktlig og lettlest presentasjon av bahá'í-troens historie og sentrale læresetninger.

PORTEN TIL BAHÁ'Í
av Gloria Faizi

En introduksjonsbok som gir en oversiktlig og lettlest presentasjon av bahá'í-troens historie og administrasjon og Bahá'u'lláhs lære.

SIVILISASJONENS FORNYELSE
av David Hofman

En introduksjon av bahá'í-troen som viser hvordan den forener universelle verdinormer med et nytt mønster for omstrukturering av verdenssamfunnet.

KRISTUS OG BAHÁ'U'LLÁH
av George Townsend

Et detaljert innblikk i hvordan Bahá'u'lláhs komme oppfyller profetiene om Kristi gjenkomst.

NØKLER TIL FORVANDLING
av Lasse Thoresen

En grundig gjennomgang av Bahá'í-troens syn på menneskers åndelige utvikling og vekst. Menneskets plass i skaperverket, belyst ved bahá'í-troens hellige skrifter.

SOME ANSWERED QUESTIONS
(dansk utgave: NOGLE BESVAREDE SPØRSMÅL)
av 'Abdu'l-Bahá

En populær samling av uformelle samtaler som tar for seg et bredt spekter av åndelige, filosofiske og sosiale spørsmål.

GOD PASSES BY
av Shoghi Effendi

En historie om bahá'í-troens første 100 år, 1844-1944, skrevet av troens utpekte beskytter.

**THE BAHÁ'Í FAITH:
THE EMERGING GLOBAL RELIGION**
*av William S. Hatcher
og J. Douglas Martin*

En omfattende introduksjon til opprinnelsen og utviklingen av bahá'í-troen og dens verdensomspennende samfunn, samt den nyere historien.

THE REVELATION OF BAHÁ'U'LLÁH
av Adib Taherzadeh

En samling i fire bind om Bahá'u'lláhs liv og virke som setter skriftene hans inn i en historisk sammenheng.

THE BAHÁ'Í WORLD
World Centre Publications

Et årlig bind som inneholder artikler, større dokumenter og statistisk informasjon. Det utgis som den viktigste offentlige oversikt over bahá'í-samfunnets vekst, utvikling og aktiviteter.

BUDDHISM AND THE BAHÁ'Í FAITH
av Moojan Momen

En sammenligning mellom læresetningene i buddhismen og bahá'í-troen.

ISLAM AND THE BAHÁ'Í FAITH
av Moojan Momen

En autoritativ beretning om forbindelsene mellom islam og bahá'í-troen som inkluderer islamske profetier, læresetninger og tradisjoner.

På Internett

BAHÁ'Í-SAMFUNNET I NORGE

<http://www.bahai.no/>
Offisiell nettside for bahá'í-samfunnet i Norge.

THE BAHÁ'Í WORLD

<http://www.bahai.org/>
Dette er den viktigste offisielle siden for det verdensomspennende bahá'í-samfunnet. Siden tilbyr omfattende informasjon om troens historie, lære og aktiviteter, sammen med utdrag fra de hellige bahá'í-tekstene.

Dessuten har Det internasjonale bahá'í-samfunn flere nettsider, slik mange nasjonale og lokale bahá'í-samfunn også har. Det er produsert en rekke filmer og videoer om troen, og i mange større og mindre byer rundt om i verden kan bahá'í-samfunnet kontaktes ved å slå opp på "Bahá'í-samfunnet" i telefonkatalogen.

BAHÁ'Í WORLD NEWS SERVICE
<http://www.bahaiworldnews.org/>

Gir oppdaterte nyhetsrapporter fra aktiviteter som involverer bahá'íer og bahá'í-samfunn rundt om i verden og tilbyr artikler og fotografier som kan benyttes fritt av andre nyhetsformidlere.

ONE COUNTRY

(online nyhetsbrev for Det internasjonale bahá'í-samfunn)

<http://www.onecountry.org/>

Har tekst og fotografier fra Det internasjonale bahá'í-samfunns nyhetsbrev, One Country, som kommer ut fire ganger i året. Det inneholder i hovedsak rapporter fra bahá'í-aktiviteter som fokuserer på sosiale temaer som foreksempel bærekraftig utvikling, menneskerettigheter, fred, kvinners fremgang og fellesreligiøse forhold.

Forlag og distribusjonstjenester

BAHÁ'Í FORLAG

Holmenkollveien 26A, 0376 Oslo
Telefon: +47 22 54 80 84
E-post: bahaiforlag@c2i.net
Nettside: www.bahai.no

**UNITED STATES BAHÁ'Í
DISTRIBUTION SERVICE**

4703 Fulton Industrial Road
Atlanta, GA 30336-2017, USA
Telefon: +1-404-472-9019
E-post: bds@usbnc.org
Nettsider: www.bahai bookstore.com
www.us.bahai.org

**BAHÁ'Í PUBLISHING
TRUST OF INDIA**

F-3/6, Okhla Industrial Area
New Delhi 110 020, India
Telefon: 0091-11-26819391
E-post: bptindia@del3.vsnl.net.in
Nettside: www.bahai books india.com

BAHÁ'Í BOOKS UK

4 Station Approach
Oakham, Rutland, LE15 6QW
United Kingdom
Telefon: +44-157-272-2780
E-post: bpt.enquiries@bahai.org.uk
Nettside: www.bahai-publishing-trust.co.uk

ET INNBLIKK I BAHÁ'Í-TROEN OG DENS VERDENSSAMFUNN

BAHÁ'ÍENE

Bahá'í-troen...

- er etablert i mer enn 190 land
- er den geografisk mest utbredte selvstendige verdensreligionen etter kristendommen
- har betydningsfulle samfunn i flere land enn noen annen religion med unntak av kristendommen
- er blant verdens hurtigst voksende religioner
- har rundt fem millioner medlemmer som kommer fra nesten alle nasjoner, religioner, etniske grupper og sosiale klasser

Bahá'u'lláh...

- er grunnleggeren av bahá'í-troen
- levde fra 1817-1892
- var en persisk adelsmann
- led 40 års landsforvisning og fangenskap
- åpenbarte mer enn 100 bøker og skrifter med hellig tekst
- var den foreløpig siste i en rekke av budbringere fra Gud som omfatter Abraham, Krishna, Moses, Buddha, Zoroaster, Kristus og Muhammed

Bahá'u'lláh lærer oss...

- at det bare er én Gud
- at alle verdens religioner representerer én uforanderlig og evig tro
- at hele menneskeheten er én rase som er forutbestemt å skulle leve i fred og harmoni
- at hensikten med livet på jorden er at vi skal utvikle oss åndelig, som en forberedelse til en evig tilværelse etter denne

Bahá'í-prinsippene omfatter...

- menneskehetens enhet
- likeverd mellom kvinner og menn
- full integrering av rasene
- økonomisk rettferdighet
- utdanning for alle
- overensstemmelse mellom vitenskap og religion
- etablering av et universelt hjelpespråk
- opprettelse av et verdenssamvelde av nasjoner som bevarer freden ved hjelp av kollektiv sikkerhet.

Bahá'íene...

- arbeider for å skape en stadig fremadskridende, bærekraftig verdenssivilisasjon
- anstrenger seg for å fremme en høy moralsk standard i alle sine handlinger
- ber og mediterer daglig
- forstår at sterke og sunne familier danner grunnlaget for samfunnet
- har iverksatt mer enn 3 000 utviklingsprosjekter innenfor utdanning, miljø og sosial- og økonomisk utvikling, alt fra små landsbyskoler til regionale helsekampanjer til nasjonale alfabetiseringsprosjekter

Bahá'í-samfunnet...

- har ingen prester og tar ikke imot økonomiske bidrag utenfra
- organiserer sine aktiviteter gjennom et spesielt system med demokratisk valgte styrende råd som utgjør et globalt nettverk
- har opprettet lokale styrende råd i nesten 10 000 lokalsamfunn verden over og nasjonale råd i nesten alle land

For mer informasjon kontakt:

ISBN 978-82-90224-30-6

9 788290 224306

www.bahai.no